

Dorothy Cork

Fără regrete

Colectia

Editura ALCRIS

Dorothy Cork

Fără regrete

No More Regrets

În românește de : Irina Popescu

BUCUREȘTI 1993

Colecția „EL și EA”

- 7 -

CAPITOLUL I

— Având în vedere experiența dumată, sau mai bine zis, lipsa ei – spuse domnișoara Price, încruntându-se către Liddie care se juca nervoasă cu o șuviță de păr negru strălucitor, ce-i cădea pe față –, cea mai bună slujbă pe care pot să ți-o ofer este aceea de guvernantă, în provincie. Presupun că nu te interesează...

Ochii Liddiei se măriră de uimire și, pentru o clipă, acesteia îi veni să râdă. Guvernantă la țară! De ce oare nu-i venise în cap ei însăși o astfel de idee? Era exact ceea ce i-ar fi trebuit. După patru ani la oraș, ar fi ca și cum s-ar întoarce acasă.

Se aplecă puțin în față cu inima bătându-i mai tare ca de obicei:

— Mă interesează foarte mult, domnișoară Price. Ați putea să-mi spuneți cu exactitate unde anume la țară ar trebui să merg?

Domnișoara Price se uită mirată la acea față cu tenul alb și ochi atât de albaștri, umbriți de mov, care părea atât de fragilă încât te așteptai să se topească după o oră de stat în soare la țară.

— Foarte departe de vestul ținutului New South Wales, domnișoară Beech. Mai încolo de marginea deșertului.

Ochii Liddiei sclipiră ușor și-și reținu respirația. Al șaselea simț îi spuse că acest moment și-l va reaminti toată viața și aproape ghici ceea ce domnișoara Price adăugă:

— La o fermă de oi numită Painters Hill.

Liddie expiră încetitor. Painters Hill! Acolo-și petrecuse cei douăzeci de ani ai vieții sale, cu excepția perioadei când fusese plecată la școala-internat. Gândurile o asaltară cu repeziciune. Cine conducea acum ferma? se întrebă ea cu febrilitate. Un lucru era sigur, nu putea să fie Mace Ridley, pentru că el, probabil, nu mai locuia acolo. Ghinionul nu putea s-o tragă înapoi la Painters Hill, dacă acel om nesuferit, printr-o întâmplare nedorită, ar mai locui acolo. Era o persoană pe care nu mai dorea s-o vadă niciodată. Niciodată. Îl cunoscuse când avea șaptesprezece ani, ceea ce o lecuise de el și de

modul lui de viață. Probabil mai era încă un erou pentru fetele care-l adorau de la televizor, dar pentru Alida Beach era un individ insensibil, egocentric și mult prea chipeș pentru gustul său.

Pentru câteva clipe nu zise nimic. Trebuia să se gândească bine. Nu trebuia să se lase influențată. Fusese o vreme când nu dorea nici măcar să citească despre el în ziare și chiar dacă nu mai apăruse de multă vreme în fața camerelor de luat vederi, de curând, urmărind o piesă la televizor, îi remarcase numele ca scenarist, pe generic. Bineînțeles că scria în continuare, doar îi spusese că este singurul lucru pe care dorește să-l facă. Astfel că, acum era posibil să locuiască la Adelaide, cât mai departe de Painters Hill... așa cum făcuse odinioară și tatăl său. Ar fi fost un alt mare proprietar de pământuri, care lipsește, dar Alida nu credea ca el să se mai obosească să-și viziteze proprietatea măcar o dată pe an, așa cum făcea atunci când stăpânul era tatăl său.

Nu, nu credea ca să existe riscul să dea peste el, acolo.

— Ei, bine? întrebă domnișoara Price și după sunetul vocii sale, Liddie își dădu seama că ea repeta întrebarea. Ce ai de zis? Te mai interesează?

Liddie înghiți în sec.

— Cum se numesc cei de acolo? întrebă ea cu o voce răgușită.

Miss Price o privea de la înălțimea biroului. Nu era posibil să fie copiii lui Mace cei care aveau nevoie de o guvernantă, își reaminti Liddie. Trecuseră doar patru ani de când nu-l mai văzuse și în această perioadă, ori cu cine s-ar fi însurat, n-ar fi putut avea copii de vârsta la care să necesite o educatoare.

— Numele lor este Damery, spuse domnișoara Price. Și am impresia că s-ar putea să fie o slujbă pe termen scurt. Se pare că au ceva probleme de familie.

Uitându-se la Liddie cu îndoială, adăugă:

— Oricum, la urma urmei, cred că ești prea tânără. N-ai încă douăzeci și unu de ani, nu-i așa?

— Vă rog, spuse repede Liddie, nu sunt prea tânără, domnișoară Price. Am mare nevoie de această slujbă. Pot să mă descurc, o știu. Este adevărat că am doar un an de experiență ca meditator și nu sunt calificată, dar am căpătat experiență la lecțiile prin corespondență și

la școala prin radio. Am fost crescută la țară. Mi-am făcut lecțiile în acest mod până la vârsta de 12 ani. Pot să duc la capăt o astfel de treabă destul de bine. Nu mă interesează că este doar temporară. Trebuie să găsesc neapărat o slujbă, termină ea cu disperare, gândindu-se la conversația pe care o avusese cu tatăl său vitreg noaptea trecută:

— M-am hotărât să-mi iau o menajeră, Alida. Doamna Meade va veni să locuiască aici săptămâna viitoare și-ți sugerez să-ți cauți de lucru și să închiriezi o locuință, împreună cu una dintre prietenele tale. Ar fi mai bine din toate punctele de vedere. În această casă nu mai este nimic în afară de haos, de când a murit mama ta.

Ochii lui căprui, pe care mama sa îi găsisese atât de atractivi, o priveau cu răceală și Liddie clipi. Să numești, asta „haos” era prea mult, dar, într-adevăr, lucrurile nu mergeau așa cum trebuie. Când trăia mama ei, Philippa și Stephne erau suportabile, dar de șase săptămâni Liddie nu mai putea să le stăpânească și erau momente când simțea că nu mai poate. Erau prea răsfățate, asta era necazul. Întâi, le răsfățase bunica lor, apoi, când mama Liddiei se măritase cu Charles Hardy, ea continuase să le lase în voia lor. Poate că așa îi era mai ușor – și pentru că se temea să nu-și favorizeze propriul copil, neglijându-și fiicele vitrege.

Liddie privi către femeia de la agenția de angajări:

— Mă lăsați să încerc, nu-i așa? Dacă aș putea să obțin o întrevedere...

— Nu este necesar, spuse domnișoara Price ridicând din umeri. Cred că doamna Damery este încă în Sidney, acum, dar mi-a dat mână liberă ca să-i găsesc pe cineva. Adevărat vorbind, nu este un lucru atât de simplu. Puține fete, în ziua de azi, vor să meargă să se izoleze în provincie. Totuși, dacă așa cum spui, ai crescut la țară, este o oarecare diferență. Deci dacă ești sigură...

— Oh, dar sunt, sunt, continuă Liddie cu ardoare. Domnișoara Price zâmbi cu îngăduință:

— Foarte, bine, am s-o anunț pe doamna Damery că i-am găsit pe cineva. Trebuie să fii la Broken Hill peste două săptămâni și o s-o întâlnești acolo. O să-ți scriu imediat detaliile.

Cinci minute mai târziu, Liddie mergea pe stradă gândindu-se că a reușit. Și-a găsit o slujbă și mai ales la Painters Hill! Simți totuși o ușoară urmă de îndoială. Poate că nu trebuia să accepte cu atâta repeziciune să meargă acolo. Rana din suflet, pe care i-o provocase Mace, nu se vindecase ușor. În orice caz, el nu va fi acolo. Singura ei problemă acuma era cum să-și folosească cele două săptămâni până la plecare.

Această problemă se rezolvă imediat ce ajunsese acasă la moderna clădire din St. Ines, unde locuia de trei ani, chiar de când mama sa se căsătorise cu Charles Hardy, un agent imobiliar. În cutia poștală era o mult așteptată scrisoare de la tânărul său frate Tony și Liddiei îi sări inima din piept. Nu reușise să-l anunțe pe Tony când, cu șase săptămâni în urmă, mama murise subit din cauza unei hemoragii cerebrale. El plecase de acasă înainte de a împlini șaptesprezece ani, spunându-i maică-sii că pleacă înapoi în preerie. Neputincioasă, aceasta îl lăsase să plece, știind că nu se înțelege cu tatăl său vitreg. Liddie îi scrisese la ultima adresă pe care o avusese de la el, dar neprimind nici un răspuns, nu avea idee dacă fratele său lucrează la o crescătorie de oi cum își propusese, sau era încă pe motocicletă, în drum spre vest, luându-și câte o slujbă ici și colo.

Se grăbi să intre în casă, nerăbdătoare să deschidă plicul și în același timp uitându-se la ceas. În jumătate de oră, Philippa și Stephne, acum în vârstă de paisprezece și doisprezece ani, vor fi acasă, plângându-se de școală, azvârlindu-și hainele pe podea, uitându-se la televizor și refuzând să-și facă lecțiile. Dacă încerca să le disciplineze, Charles nu intervenea niciodată, văitându-se că nu se poate ocupa de toate aceste „certuri” tocmai acum – aceasta însemnând „la atât de scurt timp de când îi murise nevasta”. Niciodată nu realiza că nici Liddie nu se consolase încă după pierderea mamei sale.

Singură, în camera sa, deschise scrisoarea lui Tony. Era din Coober Pedy, o localitate în sudul Australiei și ochii Liddiei se umplură de lacrimi în timp ce citea cuvintele fratelui său, expresie a durerii pricinuite de moartea mamei lor, regretul că nu fusese acolo, regretul că nu scrisese mai des. Săracul Tony. Urâse să meargă, la Sidney după ce murise tatăl lor și trebuiseră să plece de la Painters

Hill, și cel mai mult urâse momentul când, mai târziu, mama lor se măritase cu un om pe care nu-l înghițea.

„Acum lucrurile s-au schimbat, te sfătuiesc să pleci, citi Liddie. Nu deveni sclava acestui tată vitreg încrezut și egoist și a celor doi copii ai săi. Mămica s-a măritat cu el, bănuiesc, pentru că avea nevoie de un bărbat în viața ei, dar acum când ea nu mai este, tu nu-i datorezi nimic. Știu că ai vrut s-o ajuți pe ea când era bolnavă, dar C. Hardy nu te-a apreciat atunci și pariez că acum, cu atât mai puțin. Urmează-mi sfatul și pleacă. Ar fi trebuit să continui colegiul și dacă el ar fi fost cât de cât decent, ți-ar fi dat bani pentru asta. Câteodată cred, după cum te cunosc, că te gândești să te măriți. Este adevărat că nu mai sunt la curent cu nimic. Îmi pare rău că nu-ți pot oferi nici un suport material, dar după cum cred că ai ghicit după adresă, lucrez în domeniul pietrelor de opal. Nu te voi uita dacă voi avea norocul pe care îl sper. Scrie-mi și spune-mi ce ai decis. N-o să plec chiar atât de repede de aici”.

Liddie își ridică ochii de pe scrisoare. Gânditoare, încercă să-și facă în minte o nouă imagine despre fratele său, creată de această scrisoare. Nu semăna deloc cu cea a băiatului slăbuț, blond, care-și împachetase lucrurile într-un mesak și plecase d.e-acasă cu optsprezece luni în urmă. Nu-i plăcea faptul că lucrează în domeniul opalului și mulțumea cerului că maică-sa nu aflase înainte de a muri, ceea ce ar fi făcut-o să se îmbolnăvească și mai tare. Aceasta crezuse că fiul ei plecase la o crescătorie de oi să învețe meserie. Acesta fusese singurul motiv pentru care îl lăsase să plece.

Liddie stătu pe loc, cu o cută de îngrijorare pe frunte. La optsprezece ani, fratele său îi părea teribil de tânăr, și cu toate că era doar cu doi ani mai mare decât el, nu putea să-și reprime simțul responsabilității pe care-l simțea față de el. Deoarece mai avea două săptămâni înainte de a începe să lucreze la Painters Hill, va merge la Coober Pedy și va cerceta ea însăși ceea ce se întâmplă în realitate. Nu vedea nici un viitor pentru Tony în zăcămintele de opal; nu știa nimic despre minerit, în timp ce despre creșterea oilor mai știa câte ceva. Era un drum lung până acolo și costa mai mult decât își putea permite, dar simțea ca trebuie să facă asta. Cât despre ajungul la

Broken Hill, oamenii de la țară fiind prietenoși, era sigură că va reuși să găsească pe cineva care s-o ducă cu mașina.

În momentul în care auzi ușa trântindu-se, amintind venirea celor două fete, ea-și făcuse deja planul. Va pleca spre Coober Pedy imediat ce va fi gata.

Îi spuse lui Charles despre intențiile sale, în acea seară, după masă, când fetele dispăruseră pentru că erau vase de spălat. Îi vorbi despre Tony. Aceasta n-a făcut decât să-i dea apă la moară în ținerea unui discurs despre prostia tinerilor care cred în noroc mai mult decât în muncă și ar fi continuat laudându-se cu cariera sa plină de succes în vânzări de imobile, uitând foarte ușor banii pe care mama Liddiei îi avusese de la primul ei soț și pe care el îi cheltuise numai în propriul său avantaj.

— Mă bucur că ai ținut cont de ceea ce te-am sfătuit, Alida, zise el, privind-o din fotoliul în care stătea. Ai fost inutilă destul. Apropo, unde este serviciul pe care ți l-ai găsit?

Îi răspunse scurt:

— Mi s-a oferit ceva spre Broken Hill.

Tatăl său vitreg își ridică sprâncenele, iar gura i se încreți neplăcut:

— Când pleci?

— Poimâine, spuse ea hotărât, simțind cum o cuprinde mânia.

Se uită la el împietrită. Ce chipeș era, dar ce lipsit de inimă! Nu se gândea la nimeni, ci doar la el însuși și mama sa nu observase niciodată. Era înduioșătoare cum îl aștepta, cum sărea să-i îndeplinească orice dorință și-i accepta mitocănia fără să se plângă. Pe Liddie o durea să se gândească la asta. Propriul său tată fusese cu totul altfel. Departe de a fi frumos, era atât de blând și înțeleghător... Liddie îl iubise din tot sufletul.

Liddie își făcu rezervarea pentru zborul către Adelaide de a doua zi. În acea noapte își împachetă lucrurile, gata pentru plecarea din dimineața următoare.

Philippa și Stephne se supărară și o acuzară când aflară că pleacă:

— Ne părăsești pe noi și pe tata...

— Nu vă faceți probleme, le-o tăie ea scurt. Noua menajeră va veni mâine și sunt sigură că o să vă placă de ea.

O privire cu îndoială. Era destul de greu să curmi o relație de prietenie, pentru că, în pofida a orice, Liddie simțea afecțiune pentru surorile sale vitrege și chiar și pentru Charles. Era conștientă că, cu toată slujba sa ca guvernantă, viitorul său era foarte nesigur și începu să se gândească la întrebările puse de Tony în scrisoare: Vroia să-și continue colegiul sau își propusese să se căsătorească? „Nu”, era răspunsul la ambele cazuri și în special la acela al căsătoriei. De la Mace Ridley învățase să nu-i creadă pe bărbați, iar mai târziu, comportamentul lui Charles Hardy față de mama sa îi întărise această convingere. Bărbații chipeși erau cel mai puțin demni de încredere dintre toți oamenii.

De fapt, Liddie Beech nu avea nici cea mai vagă idee despre modul în care va evolua viața sa. Dacă ar fi putut întâlni un bărbat puternic, cinstit, demn de încredere ca tatăl său, și-ar recâștiga poate încrederea în căsătorie. În acest moment însă, bărbații nu făceau parte din categoria animalelor sale favorite. Spera doar ca fratele său să îmbunătățească puțin credința ei pierdută.

Odată ajunsă în Adelaide, Liddie își cumpără un bilet de autobuz care pleca ziua următoare la Alice Springs. Era un autobuz turistic care făcea o oprire de o noapte la Port Augusta, înainte de a se îndrepta dis-de-dimineată spre drumul către Centre. Era mult mai distractiv să călătorești așa decât să zbori, iar pentru Liddie, care iubea provincia, era foarte plăcut.

Era ținutul marilor crescătcrii de oi, pietros și atât de plat, încât - uneori aveai impresia că autobuzul se îndreaptă către cer. Ici și colo era câte un pâlcc de copăci și, întâmplător, câte un smoc țepos de iarbă galbenă sau gri-verzui apărând din pământul roșu. Acestea, marea întindere de pământ lutos și tufișurile ciufulite erau stranii, dar atât de dureros de familiare Liddiei, care privea prin fereastra autobuzului la imaginile ce-i zburau prin față. Căută să distingă acele floricele galbene care străluceau uneori din tufișuri, sau pui de animale încercând să pască -smocurile sărăcicioase și simți în suflet un dor nespus pentru locurile unde-și petrecuse copilăria.

Și cât de minunat i se păru să vadă din nou canguri săltând de-a lungul câmpiei!

La prânz, după depășirea marilor lacuri sărate, autobuzul se opri puțin la Kingoonya, un orașel, stație la calea ferată care străbătea câmpia Nullarbor și care se compunea dintr-un garaj, magazin, hotel, poliție și o școală micuță.

În continuare drumul ducea printr-un ținut dezolant, unde stâncile străluceau puternic și metalic în lumina orbitoare. Târziu, după-amiază, ajunseră la Co-ober Pedy, o localitate micuță, care exista numai din cauza exploatării de opal și care zăcea ca o epavă abandonată, în câmpia netedă și prăfuită. Pentru Liddie, ziua se apropiase de sfârșit.

Nu-i făcuse cunoscut fratelui său că sosește și, luându-și bagajul cu ajutorul unui șofer foarte amabil, intră într-un magazin care purta un anunț „Vindem orice”, pentru a întreba unde îl poate găsi pe Tony Beech.

— Tânărul cu păr blond și barbă? întrebă proprietarul cu o voce aspră, dar prietenoasă.

Barbă? În mod sigur Tony era prea tânăr ca să aibă barbă. Tocmai când să nege această posibilitate, Liddie se opri. Poate că acum are barbă. Zâmbi nesigur și aprobă. Este fratele meu.

— Nu seamănă cu dumneata... Dacă ăsta este tânărul la care te referi, locuiește puțin în afara localității, în bojdeuca tânărului Harry West.

Liddie se strâmbă gândindu-se la valiza grea și strada prăfuită, îndoindu-se că ar găsi ceea ce se cheamă „un taxi”, într-o localitate ca asta.

— Dacă îmi spui direcția, o s-o apuc într-acolo.

— Direcția? omul o măsură neîncrezător. Stai un pic, așteaptă, l-am văzut pe tovarășul său cu puțin timp în urmă. Venise pentru ceva cumpărături. Probabil acum este la cârciumă.

Ieși pe ușă și, reliefându-se puternic în lumina orbitoare, țâșni în strada pe care erau parcate câteva mașini hodorogite și pline de praf și câteva utilaje.

— Uite la vechitura aia. albastră, îi spuse el Liddi-ei, du-te și așteaptă lângă ea și Roy va veni, mai devreme sau mai târziu.

Mașina era descuiată și, după o ușoară ezitare, Liddie își puse valiza cea mare în portbagaj având grijă să nu strivească grămada de

cumpărături ce se afla aici. Se decise să exploreze locul, având grijă ca din când în când să se uite spre mașină, pentru a nu-l scăpa pe numitul Roy.

Începu să se plimbe pe stradă, un pic nervoasă din cauza privirilor curioase ale celor ce treceau pe lângă ea. Mulți dintre ei erau oameni butucănoși, în pantaloni sau șorturi prăfuite, câțiva dintre ei fără cămăși, iar unii purtând doar îmbrăcăminte de corp divers colorată. Toți aveau un strat de praf pe față și haine, ceea ce nu era de mirare deoarece nu vedeai nicăieri un copac sau fir de iarbă.

După ce i se făcu cu ochiul și fu fluierată de vreo câteva ori, pe Liddie o părăsi curajul. Nu putea să se obișnuiască Cu acest gen de bărbați. Era sigură că mulți dintre ei erau oameni decenti și de îndată ce va fi cu Tony sau prietenul acestuia, Roy, nu va mai fi nici o problemă, dar în acest moment o enervau cu toții.

În timp ce se întorcea grăbită înapoi, observă un bărbat care deschidea portiera mașinii albastre. Trebuia să fie Roy și începu să se grăbească, privindu-l cu neîncredere în timp ce acesta se opri un moment.

Înainte de a intra în mașină. Nu prea înalt, cu umerii lați și mai curând solid, părea mai în vârstă ca Tony, cu toate că cea mai mare parte a feței îi era acoperită de o barbă neagră.

Se simți considerabil liniștită de ochii căprui ce o priveau acum, după ce se apropiase de mașină.

Liddie îi zîmbi puțin cam nervoasă. Nu era sigură că lui îi va plăcea când va constata că sora lui Tony Beech se băgase în lumea - bărbaților de la Coober Pedy.

— Sunt Liddie Beech, spuse ea repede, în timp ce tânărul o privea fix. Sunt sora lui Tony. Nu-i așa că ești Roy?

El aprobă din cap:

— Roy Hanson. Totuși Tony nu mi-a spus că te așteaptă. Unde stai? La hotel?

Simțea cum se roșește.

— N-am tras nicăieri și Tony habar n-are de sosirea mea. Mi-am pus bagajele în mașină, mărturisi ea, dar o să le scot dacă...

— Dacă nimic, o întrerupse el cu un zâmbet prietenos.

Se aplecă pentru a deschide ușa în dreptul locului de pasager al mașinii:

— Hopa sus, Liddie. Nu-i nevoie să mergi la hotel. Putem să te găzduim, deși nu arăți ca o fată care s-ar acomoda aici, adăugă el privind-i admirativ rochia crem, fără mâneci, cu care era îmbrăcată.

— Apropo, cât ai de gând să stai în această șandrama prăfuită?

— Nu prea mult. Trebuie să fiu la Broken Hill peste zece zile.

Mașina o porni la drum lăsând în urma ei un nor gros de praf și Liddie observă o măcelărie, o brutărie, o băcănie, un magazin și un restaurant, ca și o bancă și câteva centre pentru opal, după care părăsiră ceea ce s-ar fi putut numi zona construită a orașelului. În curând se strecurau pe un fâgaș care urca și cobora printre puțuri de mine, mormane de murdărie și locuințe subterane așezate în praful roșcat al unui peisaj lunar. Liddie putu să vadă canistre de petrol ce serveau drept coșuri, generatoare fragile care alimentau cu electricitate și găsi totul aproape fascinant.

— Tony este un băiat grozav, remarcă Roy. Am devenit parteneri, ți-a spus? Ai nevoie de un tovarăș când lucrezi ca noi. Știi ceva despre extragerea opalului, Liddie?

— Absolut nimic, recunosc eu. Se poate trăi din asta?

El dădu din umeri și zâmbi.

— Bineînțeles că poți trăi, deși pentru moment, eu și cu Tony deabia ne acoperim cheltuielile. Dar sunt sigur că nu va dura mult până când o să dăm de ceva de valoare. O cantitate de opal considerabilă s-a extras din vecinătate. Într-una din zile o să ne întâlnim cu norocul și o să găsim o piatră mare.

Continua să conducă prin praf în timp ce vorbea.

— Gata. Am ajuns. Intră. Îți aduc eu valiza. După cum se pare, Tony încă nu s-a întors, dar n-o să întârzie mult.

Îl urmă coborând niște trepte, într-un fel de magherniță subterană. Citise despre luxul neașteptat în care trăiau câțiva dintre prospectorii de opal din Coober Pedy, cu mobilă modernă, covoare pe dușumele, tablouri pe pereți și așa mai departe, dar această locuință era departe de a fi luxoasă. De fapt, era ceva spartan cu pereți grosolani unde ici și colo se vedeau urme de tencuială și cu niște găuri ce serveau pentru aerisire. În pereți fuseseră săpate paturi și scaune și se mai

aflau acolo un frigider vechi și o plită, dar era destul de curat având în vedere că aici locuiau doi burlaci.

— Nu este locuința mea, explică Roy, în timp ce Liddie se uita în jur. Băiatul care stă aici este plecat la Sidney ca să vândă o parcelă cu opal. Ar putea să ia un preț bun dacă nu se grăbește. Maică-sa a avut grijă de el până acum o săptămână. Se cocoșase trăind în tranșeea asta, adăugă el cu o strâmbătură. Poate fi făcută locuibilă. Dacă ar fi fost a mea, nu mi-ar fi displăcut. Până la urmă n-o să ți se pară chiar atât de rea. Presupun că mâine o să vrei să arunci o privire la puțurile de mină.

— Da, mi-ar place să fac asta, aprobă ea, un pic amețită de această conversație despre parcelele cu opal.

Îl privi cum pune niște apă la fiert ca să poată face ceai și se minună cât de mult îl putea el influența pe fratele său. Părea a fi un om plăcut, cu care te poți înțelege ușor. Nu era prea frumos, dar în concepția Liddiei, acesta era un punct mai curând în favoarea lui. Tocmai se gândea la tatăl său vitreg, Charles, când dintr-o dată, îi apăru în imagine fața lui Mace Ridley, fapt care o tulbură profund. Cum putea să-și aducă aminte atât de bine figura unui bărbat pe care-l cunoscuse doar vreme de trei săptămâni și pe care nu-l mai văzuse de patru ani? Își spuse că toate astea se datorau faptului că-i văzuse destul de des fotografia în reviste. În adâncul sufletului său, știa însă că nu acesta-i adevărul. Totul era din cauză că fusese atât de disperat de îndrăgostită de el... până când acesta îi destrămasă visurile cu o lipsă de sensibilitate brutală, lăsând-o să înțeleagă fără dubii că se distrase pe socoteala ei. Dar acestea erau de domeniul trecutului. Acum depășise starea ei de nebunie pentru Mace Ridley.

După ce bău ceaiul făcut de Roy, insistă să-l ajute în pregătirea unor legume pentru masă și nu peste multă vreme se auzi zgomotul unei motociclete.

Vederea fratelui său, după atâta vreme, fu un șoc pentru Liddie. Era atât de murdar, atât de slab iar barba care-i înconjură fața era albă de praf. Mîinile pe care le întinse către ea erau aspre. Se uitară un timp unul la altul ca și când ar fi fost doi straini și apoi fata începu să plângă – pentru moartea mamei sale și pentru băiatul drăguț care fusese fratele său și care acum dispăruse lăsând în locul său pe acest

tânăr aspru cu ochi strălucitori de safir. Știa că dacă maică-sa l-ar fi văzut astfel, ar fi fost distrusă.

— Am primit scrisoarea ta, îi spuse ea, când reuși să-și oprească lacrimile. Și... Tony... a trebuit să vin să văd cu ochii mei dacă totul este în regulă.

— Pentru Dumnezeu, sigur că totul este în regulă, Lid. De ce n-ar fi? Oricum, îmi pare bine că te văd. Stai jos și povestește-mi.

Se așeză pe unul din locurile săpate în pământ. Era foarte inconfortabil pentru că nu erau acoperite cu nimic. Tony se așeză pe podea și deschise o cutie de bere. Bău o lungă înghițitură, pe urmă, ștergându-și buzele cu dosul palmei, remarcă:

— Ai plecat definitiv de acasă, nu-i așa?

— Da. N-am mai vrut să stau după ce a murit mama.

Ochii lui Tony o fixară.

— Nu te învinuiesc. Ce-ai de gând să faci? Ți-am spus când ți-am scris că nu am prea mulți bani.

Arată spre pereții sărăcăcioși și grosolani ai locuinței:

— Mi-e teamă că nu este exact ceea ce-ți dorești!

— Nu, aprobă, ea. Dar nici tu nu ești obișnuit cu așa ceva. Tu... tu o să mai stai mult aici, Tony?

— Totul depinde de noroc, spuse el. Nu mă aștept să te întovărășești cu mine, oricum.

Roy, care preparase între timp ceva de mâncare, intră și se așeză pe o altă bancă din pământ, bând bere și uitându-se la Liddie de parcă n-ar mai fi văzut o fată ca ea de multă vreme.

Încercând să ignore această privire enervantă care se concentra asupra ei, îi spuse fratelui său:

— N-am venit ca să mă ajuți, Tony. Am vrut doar să fiu sigură că totul este în regulă în ceea ce te privește. Eu am găsit o slujbă ca guvernantă, continuă ea zâmbind. N-ai să ghicești niciodată unde.

— Atunci ai face bine să-mi spui, spuse el zâmbind, iar dinții îi străluciră albi, în contrast cu fața murdară.

— La Painters Hill! spuse Liddie și-i așteptă reacția.

— A fost prin dorința ta, sau din întâmplare?

— Din întâmplare.

— Cine e stăpân acum, acolo? Am auzit c-ar fi Mace Ridley... își continuă cariera și are grijă și de pământ. Ar trebui să fii atentă, o să-ți cam tragă clopotele! Nu cumva chiar asta este ideea? Nu cumva ai fost cam amorezată de el în anul în care venise să-l controleze pe tata cum conduce ferma?

Liddie se înroși toată. Tony nu fusese în vacanța de primăvară, în acel an și chiar dacă niciodată ea nu-i spusese nici un cuvânt despre ceea ce se întâmplase, presupunea că maică-sa îi mai suflase câte ceva. Răspunse repede:

— Nu știu de unde ți-a venit o astfel de idee. Dacă vrei să știi, mie neplăcut să-l văd. Face parte din categoria bărbaților frumoși care nu se pot gândi decât la ei înșiși. La fel ca și Charles. Și nici măcar nu este la Painters Hill. Dacă ar fi fost, n-aș fi pus piciorul acolo. Nu mai joacă, dar scrie pentru televiziune sau așa ceva. De altfel nu știe nimic despre creșterea oilor. Cei care sunt acuma acolo se numesc Damey și pentru că nu mă vroiau chiar imediat, m-am gândit să trec și să te văd pe tine întâi, cu toate că drumul a fost mai scump decât mă așteptam, zise ea în concluzie.

— Bine, sper că ai ceva bani. Tot ce am găsit noi până acum căutând opal, de-abia ne ajunge să ne ținem zilele.

— Nici. așa Tony, nu-i chiar atât de rău, se amestecă Roy, care până atunci ascultase fără a lua parte la conversație. Trebuie să ne ținem firea și-ți jur că în curând o să nimerim peste un zăcământ bogat.

— O să nimerim, spuse Tony și se încruntă la Liddie.

— Cât ai de gând să stai aici, acum când te-ai asigurat că sunt viu și încă mă mișc?

— Nu prea mult, spuse ea puțin stânjenită de reproșul din ochii lui. Doamna Damery trece vineri, săptămâna viitoare, prin Broken Hill, ca să mă ia.

— Vinerea, viitoare! exclamă el. Ce ai de gând să faci? Nu-mi place ideea să stai aici, este prea rudimentar pentru tine. Ar fi mai bine să te muți la hotel, unde poți găsi un pat curat și o baie.

Liddie își mușcă buzele. Din ceea ce văzuse în orașel, nu credea că ar vrea să stea la hotel pe cont propriu. Ar fi fost probabil la fel de incomod și zgomotos noaptea. Realiză că procedase cam impulsiv

plecând din Sidney așa cum făcuse. Dacă s-ar fi gândit mai bine ar fi realizat că o să dea de probleme de acest gen. Totuși, nu se aștepta ca Tony să locuiască în condiții atât de primitive, sau „aproape primitive”, se corectă ea.

Inspiră puternic și-i spuse fratelui său cu hotărâre:

— Mai curând aș sta aici, dacă tu și Roy nu aveți nimic împotriva. Nu cred că mi-ar place să stau la hotel noaptea.

— Cred că ai dreptate, spuse Tony neajutorat. Presupun că o să vrei să ieși. Crezi că ai să poți să umbli printre mormanele de steril? Ai putea, dacă ți-ai fi adus cu tine niște haine mai vechi...

— Am niște blugi și bluze, spuse ea, nu prea încântată. Avea o vagă idee că mineritul înseamnă scurmatul printre mormane de murdărie, în căutarea bucăților de opal. Pentru o vreme s-ar putea să fie nostim...

— Formidabil! exclamă Roy, ochii săi căprui zâmbitori întâlnindu-i pe ai ei. Poți fi mascota noastră. S-ar putea să ne porți noroc.

Liddie îi zâmbi la rândul său.

— De cât timp ești în Coober Pedy, Roy? Întrebă ea.

— Eu? De aproape șase luni. M-am ocupat de prospectarea opalului aici și la Lighting Ridge, de când aveam nouăsprezece ani. Îți intră în sânge... este ca o boală... nu-i așa prietene? Întrebă, întorcându-se spre Tony.

— O, dar Tony vrea să meargă la șes, spuse Liddie cu repeziciune. Merge să caute de lucru la o fermă de oi, nu-i așa, Tony?

Fratele său o privi cu ochi uimiți și încă o dată, ea se gândi că el arată mult mai în vârstă decât cei optsprezece ani ai lui.

— Vroiam să fac asta odată, aprobă el, dar ar fi numai muncă de păstor, Liddie. Ce șanse aș avea ca să-mi conduc vreodată propria fermă? Pariez că mama nu ne-a lăsat un cent. Frumosul ei bărbat a păpat tot. Nu-i așa?

— Cred că da, admise Liddie cu voce joasă.

— În timp ce, când este vorba despre opal, este o altă chestie, spuse Tony, boțindu-și cutia de bere în mână. Ai o șansă să devii cu adevărat bogat.

— Nu prea mare șansă, spuse Liddie cu înțelepciune.

Ochii fratelui său se întunecară.

— Nu fi bleagă, Liddie. Vreau să trăiesc în acest mod și asta este totul. Nu încerca să faci pe sora cea mare și să-mi spui cum să-mi aranjez viața.

Făcu o pauză și apoi întrebă cu suspiciune:

— Nu cumva scumpul nostru tată vitreg te-a trimis ca să vezi ce fac și să-mi ții o predică în propriul său beneficiu?

— Bineînțeles că nu este vorba de asta, exclamă ea mai mult decât jignită.

Îi dispăcea să-l vadă pe Tony astfel, privind-o ca și cum i-ar fi fost dușmancă.

— Am vrut să te văd... ești fratele meu... credeam... Se opri și se întoarse cu ochii înlăcrimați, când Roy o cuprinse cu brațul:

— Ascultă, copilă, ești obosită. Ai făcut un drum lung și ai avut destule surprize pentru o singură zi și bănuiesc că o grămadă de lucruri te-au și supărat. Uneori reuniunile de familie pot fi traumatizante. Hai să nu mai continuăm conversația în seara asta. Acum, mă duc să pregătesc o cină bună, după care o să-ți fac o cafea cu puțin brandy înăuntru și apoi o să mergi să faci nani. Avem un sac de dormit și o saltea și să nu-mi spui că n-avem grijă de tine.

Liddie își înghiți lacrimile și încercă să-i zâmbească, mișcată de grija lui și rușinată de propriile ei reacții. De fapt, Tony trebuia să-și trăiască propria sa viață. „Dar nu o astfel de viață” se pomeni ea gândind. Era prea aspră, prea nesigură pentru cineva care fusese crescut ca Tony. Roy era cu totul diferit de fratele său.

— Cred că n-ar fi trebuit să vin, zise ea poticnindu-se. Roy puse un braț încurajator în jurul umerilor ei:

— Să nu spui asta. Este cel mai minunat lucru pe care l-a văzut această cocioabă.

CAPITOLUL II

Nu-i trebui mult timp Liddiei ca să descopere că lui Tony îi intrase „febra” opalului în sânge.

Se sculase dimineața următoare, în zori, și o trezise pe Liddie cu o ceașcă de cafea. Ea ieși din sacul de dormit căscând și realizează că dormise foarte profund, în ciuda celor întâmplare. Îi întâlni privirea albastră cu un simțământ de stânjeneală.

— Vrei să te îmbraci și să mergi la exploatare cu mine?

Nu știa ce să răspundă, dar apoi Roy, intrând în cea de a doua cameră a locuinței, cea în care dormise Liddie, spuse ca din întâmplare:

— Dacă este prea devreme pentru tine, o să vin să te iau măi târziu, Liddie.

— În regulă, acceptă ea recunoscătoare.

Era o ușurare, să rămână singură în casa subterană. Se spală într-un lighean, știind că în acest orașel secetos apa era prețioasă, apoi, fiind îmbrăcată, aruncă o privire în jur. Deși locul era oarecum curat, observă că nici Tony și nici Roy nu se pricepeau să țină o casă. Cel mai mult o șocă interiorul frigiderului, unde se aflau, alături de cutii de bere, brânzeturi mucegăite și resturi de sosuri care o făcură să se înfioare. Cum oare putea duce Tony o astfel de viață? Știa că nu o să dureze mult.

Când Roy veni după ea, Liddie era în blugi și maieu, cu părul său lung și negru strâns în agrafe și ascuns sub pălăria de bumbac. Roy o privi aprobator.

— Te-ai adaptat foarte bine. Ești o fată sensibilă.

— Nu am adus lucrurile astea pentru aici, spuse ea cu un zâmbet acru. Sper să călăresc puțin, când o să ajung la Painters Hill, asta-i totul.

O privi câteva clipe.

— Chiar trebuie să mergi la Painters Hill? De ce nu rămâi să stai aici cu noi?

Se uită la el cu ochi mari.

— Cred că glumești, zise stânjenită. Nu este cadrul meu, îmi place confortul.

— Nu te cred, îi spuse el ironic. Dacă ți-ar fi plăcut confortul, ai fi rămas la Sydney. Liddie se scutură:

— Trebuie să găsesc de lucru... să trăiesc din munca mea. Tatăl meu vitreg nu mai vroia să hrănească o gură în plus.

El se apropiase de ea și o privea drept în ochi. Apoi, privirea îi alunecă spre buze și spre conturul sânilor și fața i se apropie de a ei. Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, el o cuprinse cu brațele și începu să o sărute cu o ardoare care o năuci. Se smulse din îmbrățișarea lui și el îi dădu drumul.

— Îmi pare rău, făcu el cu tristețe, dar cu ochii zâmbitori. Ești o copilă atât de drăguță că nu m-am putut stăpâni. Nu știu dacă vreau cu adevărat să te scot afară, să scurmi prin mizerie. Cred că s-ar putea face alte lucruri mai plăcute.

— Se poate, dar eu nu pot, spuse Liddie, liniștită de stăpânirea lui de sine.

În fond, ce mare lucru fusese, în afară de un sărut?

— Deoarece n-o să stau prea mult aici, vreau să văd câte ceva din ceea ce face Tony. Să mergem! Se îndepărtă de el și se îndreptă către ușă

— Nu ești de acord cu ceea ce face Tony, nu-i așa? spuse Roy urmând-o.

— Nu, nu sunt, îl aprobă ea. Ar trebui să fie la șes. Ceea ce face acum este un fel de joacă. Nu văd nici un viitor în asta.

Roy râse:

— Joacă? N-aș numi-o astfel. Oricum, totul este foarte excitant. Nu fă greșeala să crezi că aici nu este opal. Este o cantitate foarte importantă. Așteaptă să fie găsită, de milioane de ani. Te va cuprinde și pe tine febra căutării, înainte de a se termina ziua.

Pe Liddie n-o cuprinse febra. În timp ce scurma prin grămada de pământ care fusese extrasă din mină, căutând așchii sau fragmente de opal, sub soarele care ardea fără întrerupere, se gândi la instabilitatea

lui Tony. Credea într-adevăr că o să facă avere astfel? Oare toți prospectorii care lucrau aveau același vis nebun? Pentru unii dintre ei s-ar fi putut să devină realitate, dar pentru marea majoritate nu va însemna decât o muncă grea, lipsuri și această murdărie nesfârșită.

În timpul lungii zile fierbinți, întâlneau câțiva mineri. Cei mai mulți dintre ei erau iugoslavi, greci sau italieni și cu toate că erau prietenoși, aveau un aer foarte încordat. Îi plăcea din ce în ce mai puțin gândul ca Tony să-și petreacă viața? cu speranța deșartă a îmbogățirii, la fiecare lovitură de târnăcop. Toți erau niște obsedați. Nici unul nu părea interesat în altceva decât opalul care fusese găsit, care încă mai putea fi găsit la următoarea mișcare, pentru materializarea visurilor pe care și le făcuseră.

La sfârșitul zilei fu extenuată și niciodată în viața ei nu se simțea mai murdară. Hainele, părul, pantofii, fiecare părticică din ea era impregnată cu praf fin și era obosită de lumina orbitoare și goliciunea peisajului. Era o fată din provincie, dar nu aparținea acestui gen de ținut. Tînjea după imaginea copacilor, după umbra lor verde și răcoroasă.

Întoarsă în locuința subterană, se spală într-o găleată și reuși să se simtă mai curată, dar nu prea mult. După masă, avură niște vizitatori, mineri, bineînțeles, un australian și un italian și Liddie își dădu seama că ei auziseră despre ea și veniseră s-o vadă. De fapt, nu făceau un secret din asta. Îi fu recunoscătoare lui Roy, care dădea impresia că ar fi proprietatea lui, deși lucrul acesta o încurca.

Fiecare zi trecea la fel ca și cea precedentă. Liddie găsi câteva așchii de opal, dar Roy și Tony, în ciuda marilor lor speranțe, nu găsiră „piatra cea mare” cu toate că munceau din greu toată ziua. Roy nu mai încercă s-o sărute din nou, deși se vedea că o plăcea. Și ea îl plăcea, cu toată asprimea aspectului său. Poate din cauza faptului că era musculos și solid, ceea ce-i amintea de tatăl ei...

În cea de a patra zi, stătea în subsol. Era răcoare și liniște aici și deși îi plăcea să se odihnească, nu putea să nu fie îngrijorată gândindu-se la viitorul lui Tony. Într-un fel, ar fi dorit ca el să fi fost acela care să se ducă la Painters Hill în locul ei! Dar el nu dădea nici un semn că l-ar fi interesat și ea nu știa cum să-l atragă. Deodată, își

aduse aminte de o întâmplare petrecută cu patru luni înainte de a muri tatăl lor și când trebuiseră să părăsească ferma.

Ea și Tony ieșiseră să călărească împreună cu tata, la o distanță destul de mare de casa lor, în vecinătatea unui deal, după care fusese numită proprietatea. Coborâseră de pe cai și se așezaseră la umbră pentru a bea niște apă din sticla pe care domnul Beech o ducea întotdeauna la obrâncul șeii. În timp ce leneveau la umbra unor copaci, tatăl lui Liddie culesese o bucată plată și strălucitoare de rocă, o cântărise în mână și o privise pe toate părțile.

— Ce crezi că este asta? îl întrebaseră pe Tony, trecându-i piatra în mână.

Tony se holbase la ea.

— Nu știu. Lavă vulcanică sau ceva asemănător. De ce? Ce crezi că este, tată?

— Liddie?

Obiectul strălucitor îi fusese pasat ei și se uitase la el nedumerită.

— Nu știu ce este, tată. N-am făcut geologie la școală. Este ceva special?

— S-ar putea să fie.

Luând-o înapoi, tatăl o mai privise o dată și o băgase în buzunar.

— Vedeți dacă nu mai găsiți ceva asemănător.

Ea și Tony săriseră în picioare și căutaseră peste tot. În câteva minute amândoi găsiseră alte fragmente similare, pe care tatăl lor le examinase foarte atent.

— S-ar putea să fie opal, spuse el într-un târziu. Căutam o urmă de curbare. Pariez că această parte din Painters Hill este ținutul opalului. Nu suntem departe de White Cliffs, dacă stai să te gândești. În următoarea vacanță, când o să fiți acasă, copiii, o să facem un pic de prospectare. Ce părere aveți despre asta?

Prospectarea nu mai avusese loc niciodată. La următoarea vacanță, la Painters Hill venise Mace Ridley, iar Tony plecase cu un coleg, în loc să vină acasă. După aceea, totul se sfârșise, pentru că Malcom Beech murise subit și familia lui trebuise să se mute la Sydney. Dintr-un motiv sau altul, Liddie nu se mai gândise la această întâmplare din acea zi, dar acum se întreba dacă tatăl lor dăduse într-adevăr peste ceva.

Își chinui mintea să aducă în discuție întâmplarea în acea seară, când Tony și Roy se întoarseră acasă. Dacă i-ar fi putut trezi interesul lui Tony, poate acesta ar veni la Painters Hill cu ea și ar începe să caute acolo. Odată ajuns în ținuturile natale, ar fi existat șansa să-i revină interesul pentru creșterea oilor.

Tony, cu toate că-și aminti întâmplarea, dădu din umeri a neîncredere.

— A fost o aiureală a tatii, Lid, să transforme o partidă de călărie într-o aventură. El nu știa nimic despre opal.

— Tu ai mai găsit ceva vreodată? întrebă Roy cu îndoială.

Liddie își scutură capul.

— N-am mai căutat. Curând după întâmplare am plecat de la Painters Hill. Tatăl nostru lucra acolo și a murit.

— Bine, să ne întoarcem, spuse Roy. Crezi că ai învățat destul despre opal ca să cercetezi prin jur și să vezi dacă tatăl tău a avut dreptate?

— Bineînțeles că nu știe, tăie Tony brusc. Liddie nu este interesată în prospectarea de opal. Tu crezi că este ceva lipsit de perspectivă, nu-i așa, Lid? În afară de asta este ca și cum ai căuta un ac în carul cu fân. Painters Hill este o proprietate foarte mare.

— Nu-i adevărat, spuse Liddie. Îmi amintesc cu exactitate locul unde eram în ziua aceea. Aș putea să vă duc drept acolo dacă am fi la Painters Hill.

Se uită la fratele său cu reproș:

— Nu cred că este total lipsit de perspectivă să cauți opal. Știu că există o grămadă de oameni cinstiți care trăiesc din așa ceva. Dar o astfel de viață nu este genul tău. Întotdeauna ai spus că vrei să mergi cu mine la câmpie, când o să termini școala. De ce, nu mergi cu mine la Painters Hill? Poți să-ți găsești de lucru acolo, sunt sigură. În timpul tău liber poți să-ți continui prospecțiunile. S-ar putea să fie un zăcământ nou, așa cum a spus tata și poți să fii tu cel care-l descoperă.

Tony dădu din cap batjocoritor:

— Nu încerca să mă duci, Liddie. Nu poți să uiți ce spuneam când eram copil și să mă lași să fac ce vreau? Eu nu mă bag în treburile tale. Nu ți-am spus să te întorci înapoi la colegiu, în loc să-ți iei

această slujbă și să te afunzi în hățișuri care nu duc nicăieri. Tata s-a jucat cu noi în ziua aceea, știi foarte bine!

Obrajii Liddiei se înroșiră.

— Nu, nu cred. Și vroiam să te pun la încercare.

— Nu sunt pregătit pentru asta, spuse Tony, Cine se duce la cârciumă după bere?

Liddie renunță. El nu vroia să asculte de bunul simț.

Cu două zile înainte ca Liddie să trebuiască să plece de la Coober Pedy, ea și Roy se întorceau acasă cu mașina după ce-l lăsaseră pe Tony să sape în continuare. Soarele asfințea și platoul gol, cu învâlmășeala de mine și grămezi de steril, era poleit într-o lumină roșiatică. La fel ca opalul, se gândi Liddie, aruncând o ultimă privire înainte de a coborî în locuința subterană.

— Știi la ce mă gândesc? întrebă el, în timp ce coborau, lăsând în urma lor un nor de musculițe. O să te duc la Broken Hill când o să trebuiască să pleci. Ce părere ai de asta?

— Oh, ar fi minunat! exclamă ea. Mă și gândeam cum să ajung acolo. Dar este un drum prea lung până acolo și înapoi, nu-i așa? Atâta timp și atâta benzină...

Roy dădu din umeri:

— Nu trebuie să mă întorc imediat. Cred că nu este bine ceea ce facem. Un bărbat cu care am vorbit la cârciumă în seara trecută consideră că la White Cliffs s-ar găsi ceva. N-am fost niciodată acolo și am presentimentul că mi-aș putea găsi norocul. Tony și cu mine ar trebui să mergem. Cred că există tone de opal în zona deșertului. Când te gândești câți oameni îl găsesc fără să se priceapă la asta. Eu nu zic că sunt mare cunoscător, dar câte ceva tot mai știu. Nu cred că ghicești, dar am făcut ceva bani din opal. Nu sunt chiar un vagabond, Liddie!

Se apropie de ea, îi puse mâinile pe umeri și o privi drept în ochi, zâmbind.

— Sunt un om serios. N-ar trebui să trăiesc într-un bordei... așa vrea să te văd mai des...

Îi întoarse privirea, simțind că roșește sub praful care îi acoperise fața.

— Atunci... atunci de ce nu vii cu Tony la Painters Hill? întrebă ea puțin stînjenită.

Îi simțea mîinile aspre prin țesătura bluzei și fața aproape de a ei. Se retrase, dându-și la o parte părul care-i acoperise fața atunci când își scoase pălăria de bumbac, frumosul ei păr, care era încurcat și murdar și pe care nu credea să-l mai poată curăța vreodată. Era convinsă că are nevoie de o baie bună când va ajunge la Broken Hill, înainte de a se întîlni cu doamna Damery.

— Știu ce cauți, Roy și cred că într-adevăr acolo este opal.

— Am să vin și am să arunc o privire, aprobă el. Trebuie să-mi arăți locul unde tatăl tău a găsit așchiile de opal. Oricum, o să fie o scuză ca să te văd din nou, continuă el zâmbind semnificativ. Nu-mi place gândul că s-ar putea să te îndrăgostești de cine știe ce colonist chipeș...

Involuntar, Liddie tresări gândindu-se la Mace Ridley.

— Nu cred că este genul meu, nu mă interesează coloniștii chipeși.

— Nu? Eram cât pe ce să cred, spuse Roy. Mi se încălzește inima când aud asta, dar chiar crezi?

— Se întîmplă să fie așa.

Ochii lui coborîră spre buzele fetei.

— Asta din cauza faptului că s-ar putea să te interesez eu?

Liddie clipi, luată complet pe neașteptate. Îl plăcea pe Roy, dar nu se gândise niciodată altfel la el și chiar acum, expresia de pe fața lui o anunța că vrea să o sărute. Nu știa dacă chiar dorește așa ceva, în plus. erau amândoi atât de murdari... spuse evaziv:

— Te cunosc doar de o săptămînă, Roy.

— Și ce dacă?

Degetele lui se crispară pe umerii ei și dintr-o dată o strânse la piept.

— Sărută-mă, scumpo...

Fețele lor erau foarte apropiate și ea putea să-și audă inima zbătându-i-se. Nu era înspăimîntată, îl cunoștea suficient de bine pe Roy ca să nu-i fie frică de el, dar instinctiv, încerca să se retragă și atunci el o strânse și mai tare. Îl auzi rîzînd încet și-i simți țepii din barbă pe față, în timp ce el îi căuta buzele. Nu putea scăpa de sărutul

acesta, care peste o clipă deveni prea îndrăzneț pentru ea. Una din mâinile sale se strecură sub bluză ca să-i mângâie sânii și Liddie începu să se lupte. Gura lui îi desfăcea buzele și ea deveni conștientă de puterea brațelor care o țineau strâns. Se lupta de-a binelea când cineva tuși: Roy o lăsă brusc și-și ridică fața, iar Liddie, care stătea cu spatele la intrare, se simți deodată eliberată. „Tony” se gândi ea încurcată.

— Îmi pare rău că vă întrerup. Îl caut pe Harry West, spuse o voce de bărbat și Liddie îngheță.

Nu era Tony. Și... vocea aceasta! Semăna cu cea a lui Mace Ridley... nu se putea...

În timp ce Roy se îndepărta de ea, se întoarse cu grijă și ceea ce văzu o făcu să înțepenească sub puterea șocului. Bărbatul care stătea cu spatele la lumina chioară ce pătrundea de sus; era Mace Ridley. Pentru o clipă simți ca și cum s-ar fi transformat în stană de piatră... și apoi inima începu din nou să-i bată. Îngrozitor de rușinată de ceea ce făcea, se întoarse și ieși.

Se așeză în cămăruța în care dormea, cu întreaga ei ființă răvășită. Putea să-i audă vocea lui Mace, sigură, clară, ușor târăgănată și fu tulburător pentru ea să descopere că și-o reamintește atât de bine și că are un efect atât de devastator asupra ei. Roy spunea ceva, dar Liddie nu avu idee despre ce vorbesc și nici nu încercă măcar să asculte. Tot ceea ce mai putea gândi era faptul că Mace se afla acolo, în camera alăturată, în bordeiul din Coober Pedy. Ceva neașteptat i se întâmplase la simpla vedere a lui, la simpla auzire a vocii sale.

Mace.

Liddie își duse mâinile tremurătoare la obraji care ardeau. De patru ani își spunea întruna că-l urăște pe Mace Ridley, dar chiar acum, ca și cum ar fi fost o școlăriță prostituată de șaisprezece ani, ceea ce dorea cel mai mult era să intre în camera alăturată... și să-l privească. Nu-l văzuse decât puțin pentru că stătea cu spatele la lumină, dar vroia să-i vadă părul des și decolorat de soare și pielea arămie. Ar fi vrut să-i mai privească o dată ochii verzi întunecați, luminați de mici săgeți aurii. Ar fi vrut ca și el s-o privească, cu sprâncenele sale drepte și cu colțurile gurii ușor ridicate într-un zâmbet enigmatic...

De ce nu? De ce să nu între și să spună: – Bună, Mace. Sunt eu. Liddie Beech.

Era convinsă că el nu știe și nu este posibil s-o fi recunoscut în momentul scurt în care se aflase în fața lui.

Făcu doi pași pe podeaua murdară, cu covorul ei jerpelit și se opri ca paralizată. Cum putea să între și să-i vorbească, arătând așa? Mai ales după ce o văzuse luptându-se cu Roy într-o astfel de postură nedemnă...

Din ochi îi țâșniră lacrimi de necaz. Dacă măcar ar fi arătat frumoasă, elegantă, distantă! Dacă bărbatul care o săruta ar fi fost mai sofisticat și mai elevat, în loc să fie necioplit și bărbos! Dacă măcar ar fi fost în alt loc și nu în acest bordei prăpădit!

Își înghiți cu greu lacrimile care-i umpluseră ochii. Cât îl ura pe acest nesuferit și chipeș Mace Ridley! Era de-a dreptul mulțumită că el nu o recunoscuse.

Stătu nemișcată, cu lacrimile curgându-i pe obraji, simțind o învâlmășeală de emoții pe care nu le înțelegea. Fusese atât de sigură că-i ieșise din minte și acum... doar că-l văzuse puțin și se tulburase. Credița că-și stăpânește sentimentele se spulberase. Nu mai știa ce să creadă despre sine. Măcar de ar fi arătat așa cum arăta când venise la Coober Pedy. Măcar dacă s-ar fi întâmplat în altă parte și ea l-ar fi putut întreba cu răceală și distant, dacă a mai fost la Painters Hill și dacă s-a însurat... „cum o cheamă” ar fi întrebat ea. Da, își amintea numele lui Sybil Warren foarte bine și era sigură că nu se însurase cu ea... dar l-ar fi făcut să creadă că acestea nu sunt importante pentru ea.

De fapt n-are importanță. N-are importanță... nimeni nu poate să-și frâneze o simplă reacție fizică. Era ceva legat de biochimia omului... într-un sens anume însemna că nu se debarasase complet de el. Nu era încă suficient de matură, nu avea destulă experiență și nu avusese destule aventuri. De fapt, nu avusese nici o aventură sentimentală, fusese prea ocupată să-și ajute mama la îngrijirea familiei Hardy. Bărbații din viața ei erau puțini și prea îndepărtați. Roy se apropiase de ea mai mult decât altcineva.

— Ce s-a întâmplat, Liddie?

Era Roy și ea-și ridică genele ude și-l privi.

— Nimic.

Vocea îi suna tremurător:

— A plecat bărbatul acela?

— Sigur că a plecat, dar nu mă întreba unde. Nu știu și nu mă interesează. Îmi pare rău că a năvălit așa, dar nu e nimic de plâns. De asta ești supărată?

— Nu sunt supărată, spuse ea scuturându-se. Dar... dar oamenii n-ar trebui să intre așa în casele altora. Ce vroia?

Roy dădu din umeri.

— Îl căuta pe Harry, băiatul care este proprietarul acestui bordei. De fapt o căuta pe maică-sa. Se pare că ea lucra pentru el și auzise că este aici. Nu este treaba mea. N-am putut să-i dau nici o adresă. Nu părea un tip prietenos și, din câte știu, doamna West poate nu vrea să mai colaboreze cu el.

— De unde este? întrebă Liddie după o clipă, incapabilă să-și ia gândul de la Mace Ridley.

Roy păru nedumerit.

— Cine? Harry? Este englez din câte știu.

— Nu el, spuse Liddie repede... acel bărbat...

— Habar n-am. Nu mă interesează.

Se apropie de ea, o încercui cu brațele și ea nu putu să-l oprească. Minteia îi era prea ocupată cu altele ca să fie atentă la ceea ce face el, dar când se aplecă să o sărute își întoarse capul.

Roy o scutură ușor.

— Hai, uită ce s-a întâmplat, Liddie. Tipului nu-i pasă de noi. Nu se mai întoarce, dacă asta te preocupă.

Își mușcă buzele și încercă să zâmbească, dar când o strânse din nou, ea protestă:

— Nu, Roy. Tony va veni peste câteva minute.

El mormăi: „Să-l ia naiba pe Tony” și o eliberă.

Liddie nu putu să doarmă în acea noapte. Stând în sacul de dormit, nu putea să se gândească la nimic altceva decât la Mace Ridley. Cu mult timp în urmă, gândul la el o făcuse să nu doarmă multe nopți, dar acum își închipuise că totul se terminase. Nu se terminase.

De ce, pentru Dumnezeu, a trebuit ca din toate locurile, drumurile lor să se încrucișeze la Coober Pedy, când ar fi fost cu mult mai

fericită să nu-l mai vadă? Încercă să-și imagineze ce-a văzut el, exact, când a intrat în locuință neanunțat, întrerupându-i pe ea și pe Roy care erau unul în brațele celuilalt. Dorea cu disperare ca el să n-o fi văzut. Părul o acoperea, lumina era slabă, fața era pudrată cu un strat de praf.

Dacă ar fi recunoscut-o în mod sigur ar fi zis ceva, dacă nu ei, atunci lui Roy. Dar el n-a recunoscut-o, altfel Roy i-ar fi spus. Nu, nu mai semăna cu fata de șaptesprezece ani cu care flirtase în mod atât de crud. Ar fi vrut ca părul ei să fie impecabil și îmbrăcămintea imaculată... el era un star al televiziunii și ea fusese foarte îndrăgostită de el.

Își închise ochii și se întoarse, dar nu putu să adoarmă și, fără voia ei, gândul se întoarse înapoi, la vremea când el venise la Painters Hill...

Își amintea acea primăvară bine... chiar foarte bine. Fusese cea mai luminoasă din viața ei și totul începuse în iarna în care făcuse șaptesprezece ani și fusese acasă la Painters Hill, în vacanță.

„Idolul devine, crescător de oi?” fusese titlul ironic al unui articol despre Mace Ridley dintr-o revistă, pe care o citea Jane Beech și care o făcuse să râdă cu poftă.

— Acest tânăr nu va deveni niciodată crescător de oi. Poate să. facă pe fermierul, dacă asta îl distrează, dar se va întoarce repede în lumea filmelor și a frumuseților de la TV. Nu mă poți convinge că un bărbat care a avut un astfel de succes în lumea teatrului, recunoscut oriunde se duce, va lăsa totul ca să se izoleze în provincie. Dacă l-ar fi interesat proprietatea ar fi venit acum la Painters Hill și apoi din nou, cu tatăl său.

Liddie ascultase cu gura căscată. Îl Văzuse pe Mace Ridley la TV și, ca și alte puștoaice, gândea că este nemaipomenit. Nu era numai tânăr și periculos de frumos, dar scrisese și o dramă în opt părți care se bucurase de un mare succes în Australia și apoi trecuse oceanul. Până în acel moment nu realizase că el este fiul proprietarului absent. Domnul Ridley făcea o vizită de rutină la Painters Hill o dată pe an, în special primăvara, când stătea o săptămână. Niciodată nu-i anunța când vine și dormitorul lui, cel mai bun și mai mare din locuință, era întotdeauna pregătit pentru el. Mamei Liddiei nu i-ar fi trecut prin

cap niciodată să instaleze pe cineva acolo sau să nu-l țină curat și aerisit tot timpul.

— Nu știi de ce ne preocupăm atât, remarcă mama sa. Nu știe nimic despre conducerea unei mari crescătorii și cred că a lansat acest zvon ca să ne facă să credem că o să ne controleze pe neașteptate.

— Tatăl său este un bun om de afaceri, Jan, spuse tatăl Liddiei cu blândețe, și orice ai crede, te asigur că știe tot ce se întâmplă aici. Îndrăznesc să spun că el s-a mutat de aici, când a moștenit proprietatea, din cauza sănătății soției sale.

Jane nu era convinsă.

— Aș fi dorit ca s-o fi moștenit tu în locul lui, remarcă ea. Ar fi fost mai înțelept ca noi să stăpânim Painters Hill. Lui Tony îi place aici, spre deosebire de fiul lui Mason Ridley, care nu va veni niciodată în această provincie.

Nu avea dreptate, pentru că în acel an, la Painters Hill, Mace veni în locul tatălui său. Spre deosebire de Mason Ridley, dădu telefon înainte de a veni. Ce părea de necrezut era faptul că dorea să stea trei sau patru săptămâni. Mama Liddiei îi anunțase noutatea într-o scrisoare, ceea ce o făcuse să simtă o febră plină de excitație. Mace Ridley urma să vină la Painters Hill! Nu putea să fie adevărat!

Încântarea fu urmată de panică, Cu ce să se îmbrace? Ce subiecte de conversație ar putea aborda în așa fel încât să n-o socotească o școlăriță plicticoasă? Îi va da vreo importanță ei? Erau momente când se simțea atât de stângace și timidă încât îi venea să nu mai vină în vacanță.

Ce straniu era să-și reamintească toate astea acum, gândi ea, scrutând întunericul bordeiului. Nu-și închipuise că rafinamentul lui va face ca incertitudinile și calmul ei să dispară. Acest gen de om era. Farmecul său era irezistibil.

Mama sa, descoperise când venise acasă, nu era deloc încântată de venirea lui Mace Ridley și nu avea nici cea mai mică idee despre starea de excitație a fiicei sale, stare care aproape o îmbolnăvea. În opinia Janei, el le fusese impus de taică-său. Mace Ridley nu avea dreptul să vină acolo și nu vedea de ce trebuiau să-l găzduiască pe

unul care era obișnuit cu un nivel de viață mai sofisticat decât i se putea oferi la Painters Hill.

— Deoarece într-o zi, el va fi stăpân aici, spusese tatăl Liddiei sec, are tot dreptul să vină ori de câte ori vrea. În toate cazurile când va veni, va fi musafirul nostru și tu o să-ți dai toată silința.

Liddie ascultase fără să zică nimic. Fusese deajuns pentru ea faptul că cineva atât de celebru urma să-i viziteze. Pentru ea, el nu era un muritor obișnuit, așa cum vorbeau părinții săi despre el. Într-un fel ciudat, avea sentimentul că aceste trei sau patru săptămâni nu făceau parte din viața reală, ci erau ceva aparte, ceva de care-și va reaminti întotdeauna.

Avusese dreptate să creadă astfel, gândea ea acum, în întunericul locuinței. Niciodată n-ar putea uita aceste trei săptămâni, incredibil de fericite și de dezastruoase în final.

Neașteptat, dar între ea și Mace Ridley fusese chiar de la început o relație uimitoare. Și pentru că tatăl sau nu se simțea prea bine, iar Tony își petrecea vacanța în altă parte, cu un prieten, de multe ori ea fusese, singură cu Mace Ridley. La șaptesprezece ani era destul de dezvoltată și plăcerea ei fusese cu atât mai mare cu cât acesta nu o tratase ca pe o școlăriță. O trata ca-și cum ar fi fost egali, deși el era cu doisprezece sau treisprezece ani mai mare decât ea. Se simțea în largul ei cu el când jucau tenis, înotau în iaz, călăreau sau, ca doi copii, descopereau diverse forme în nori care pluteau seara, pe cer. În realitate, nu era deloc bărbatul sofisticat pe care-l credea și doar mai târziu Liddie realizase cu amărăciune că el se amuzase doar făcând pe omul cu gusturi simple.

Nu vorbise prea mult despre cariera sa de actor. De fapt, când îl înrebise despre ea, îi spusese că este de departe mai interesant să scrie decât să joace și recunoscuse că este plictisitor să fie recunoscut oriunde mergea. Îi spusese, de asemenea, ceva ce nu fusese publicat. Fusese pe punctul unei căderi nervoase din cauza supra-efortului și pentru acest motiv venise să stea la proprietate. Avea o nevoie imperioasă de liniște și calm, pe care nu le putuse găsi la mica proprietate unde-și petrecuse primele săptămâni ale anului.

Liddie fusese încântată și emoționată de încrederea pe care i-o arăta și vreme de trei săptămâni fusese mai fericită decât fusese în

întreaga ei viață. În taină, recunoștea că este îndrăgostită de el și știa – era sigură – că și el o plăcea. Stând noaptea în pat își rememora fiecare lucru care se întâmplase în ziua respectivă, fiecare privire pe care el i-o acordase, fiecare compliment pe care i-l făcuse, fiecare cuvânt pe care i-l spusese. Când adormea, îl visa tot pe el. Totul fusese o simplă fantezie până în seara când înotaseră amândoi în iaz și ea avusese un cârcel la picior.

Mace o ajutase să iasă din apă, o ștersese cu prosopul și-i masase călcâiul dureros. Cârcelul îi trecuse și apoi, Liddie nu mai știa exact cum se întâmplase, începuseră să se uite unul în ochii celuilalt. Inima îi bătea nebunește și fiecare fibră din ea începuse să vibreze. Era ca și cum întreaga ei ființă dormise până atunci și începuse să se trezească la viață, la fel ca o vioară care începe să cânte încet, pentru întâia oară. Când Mace își lipise buzele de ale sale, simțise un extaz atât de puternic, încât aproape o duruse.

Când o lăsase, începuse să-l privească, iar ochii lui de un verde închis, cu săgeți aurii care aruncau flăcări, se adânciseră cercetător într-ai săi.

Această privire intimă o mișcase pe Liddie mai mult decât acel sărut. Niciodată până atunci nu se mai uitase în ochii vreunui bărbat în acel mod și niciodată un bărbat nu o privise așa ca Mace. Se simțise dintr-o dată adultă și ar fi vrut să spună „te iubesc”, dar cuvintele îi muriseră pe buze.

Mace se depărtase dintr-odată brusc de ea:

— Este în regulă acuma?

Vocea lui sunase rece, dar ochii aveau o privire caldă și pătimașă, ceea ce făcea ca pulsul fetei să se accelereze.

— Da, murmurase ea.

Pentru o clipă, el o strânsese din nou la piept și ea îi simțise robustețea corpului de bărbat, îmbrăcat doar cu costumul de baie, în contact cu moliciunea feminină a corpului său. Își încercuise brațele împrejurul gâtului lui și-și ridicase fața rugător, pentru a o săruta. Era o acțiune pur instinctivă, fără nimic calculat în ea, inocentă.

Mace o privise serios câteva momente. Părul său decolorat de soare, ud de apă, îi acoperea fruntea, dându-i o înfățișare întunecată și Liddie nu-și putuse dezlipi ochii de el. Îi studiase fiecare detaliu al

feței, conștientă de apropierea strânsă de el, de mișcărilor pieptului său în timp ce respira.

Apoi deodată, el o îndepărtase nesărutând-o.

— Nu vrei... să mă săruți? întrebuse ea cu o voce nesigură.

— Ba da, spusese el scurt în timp ce se aplecase să-și ia prosopul.

— Atunci de ce... de ce nu...? izbucnise ea, necontrolat.

— Liddie, Câți ani ai? o întrebuse el în loc să-i răspundă.

— Șaptesprezece, dar Mace... mă simt mai mare.

— Știu. Am simțit.

El nu spusese mai mult, ci se întorsese cu spatele la ea să se îmbrace cu șortul pe care-l adusese de acasă. Liddie îl așteptase să meargă, dar el nu se grăbise și, după o luptă cu ea însăși, îi spusese timid, cu voce înceată:

— Mace, te iubesc.

Exact în acel moment apăruse mama ei, pe poteca care cobora spre iaz. Liddie se înroșise și apoi se albise. Maică-sa, care zâmbea, se uita când la ea când la Mace.

Liddie își ridicase prosopul și și-l azvârlise pe umeri.

— Bună, mamă. Tocmai veneam acasă. Doamne, cât mi-e de sete.

În mai puțin de jumătate de minut devenise din nou o școlăriță, dar asta doar de ochii mamei. În timp ce mergeau spre casă, știa că mai târziu ea și Mace vor fi singuri și vor putea termina ceea ce începuseră în momentul când apăruse mama ei.

Dar el nu făcuse nici o încercare să și-o apropie, în acea noapte. După cină, ea stătuse cu părinții și cu Mace în sufragerie, neuzind nimic din ceea ce vorbeau cei din jur, ci doar privindu-l printre gene pe Mace, rememorându-și tot ceea ce se întâmplase la iaz și imaginându-și din nou căldura corpului lui lipit de al ei. Neuitându-se la el, spusese „Noapte bună”. El o lăsase să plece. Niciodată nu se mai simțise așa până atunci... ce bine își reamintea!

Nu mult mai târziu, îi auzise pe ceilalți urându-și noapte bună și mergând în camerele lor, iar ea stătuse pe pat rozându-și unghiile și gândindu-se să se ducă să-i bată în ușă. Frica de tatăl său, care ar fi auzit, o orbise și în final se culcase, dar nu putuse să doarmă.

Era aproape ora două când se strecurase din pat și ieșise pe verandă. Noaptea era caldă și cu lună, iar mirosul florilor de portocal

devenise îmbătător. Simțise că trebuie să se întâmple ceva. Nu putea să se gândească la nimic în afară de Mace. Nu simțise el oare la fel ca și ea? Tânjea să fie cu el. Oare și el ar fi vrut asta?

Nu știu ce o făcuse să meargă în grădină, cu picioarele goale și în cămașa de noapte... al șaselea simț sau niște sunete neclare pe care le auzise... Oricum, mersese. Și acolo printre portocali, plimbându-se încolo și încoace, în pantaloni negri și cu bustul gol, îl găsisese pe el. Cu un strigăt înăbușit, alergase către Mace și i se azvârlise în brațe. Încă își mai reamintea lumina care-i învăluia pieptul păros de care se lipise obrazul său, sunetul propriei sale respirații, mirosul florilor de portocal.

Dar el nu răspunsese așa cum se așteptase. De fapt o apucase de încheieturile mâinilor și o dăduse la o parte, întrebând-o nervos:

— Ce cauți aici, Liddie? Pleacă, pentru Dumnezeu, și lasă-mă singur!

Îi lăsase mâinile cu violență și apoi îi întorsese spatele și plecase.

Niciodată în viața ei nu plânse ca în acea noapte. Dimineața era ca o arătare, cu pleoapele umflate și fața palidă încât, uitându-se în oglindă, se speriasse. O îngrozea gândul că Mace o s-o privească și o s-o întrebe ce s-a întâmplat. Însă nu fusese nevoie să fie îngrijorată. El păru că-și pierduse orice interes pe care l-ar fi avut pentru ea.

La vremea când ieșise din cameră, micul dejun se terminase de mult, mama ei frământa pâine în bucătărie, iar o fată din vecinătate se întreținea cu Mace, sau mai bine zis el se întreținea cu ea. Numele fetei era Sybil Warren. Era foarte drăguță și stăpână pe ea și era cu câțiva ani mai mare ca Liddie. Ea și Mace stăteau pe verandă și vorbeau. Nu auzise decât câteva cuvinte din conversația lor. Mai târziu, ieșiseră amândoi să călărească fără să o întrebe pe Liddie dacă vrea să-i însoțească și aceasta își petrecuse restul zilei în camera ei cu o groaznică durere de cap. Sybil stătuse la cină și rămăsese și peste noapte. În drum spre culcare, Liddie îi văzuse pe amândoi în grădină, sărutându-se, cu corpurile lipite unul de altul, cu brațele înlănțuite. Deziluzia o făcuse să se simtă mizerabil, iar sentimentele sale rănite îi provoacă o astfel de stare de umilință, încât ar fi vrut să moară.

Când Sybil plecase a doua zi, Mace o însoțise. Plecase fluturând din mână către Liddie, care ar fi vrut să fugă în camera sa și să urle.

Singurul lucru care o oprirea era conștiința faptului că mama sa ar fi alergat imediat să-o întrebe ce s-a întâmplat.

— Cred că Mace Ridley a început să se plictisească de noi, remarcă Jane, în timpul mesei de seară. Nu-mi pare rău că pleacă. Ne încurcă stând aici, cu tine care nu te simți prea bine și cu Liddie care-și pierde timpul cu el în loc să facă altceva.

Liddie zâmbise strâmb. Nu vroia ca cineva să știe cât de îngrozitor se simțise, cât de distrusă și deziluzionată. Balonul visurilor sale de iubire se spărsese și nu rămăsese decât cu umilința și o ură crescând pentru omul care îi sfărâmasese inima.

Venise la Painters Hill câteva zile mai târziu ca să-și ia rămas bun și să mulțumească familiei Beech pentru ospitalitate. Liddie fusese foarte rece cu el, deși în interiorul său suferea, ca apoi să dispară, cât de repede putuse, pe verandă, unde-și cosea o rochie de organdi. Tremura atât de tare, că abia putea să vadă ceea ce face și spera, atunci când Mace venise după ea, să creadă că se pregătește pentru o petrecere.

— Ești prea ocupată ca să vorbești cu mine, Liddie? întrebă el apropiindu-se de ea ca și cum ar fi vrut să vadă ce face acolo.

Își ținuse capul plecat și nu-l privise.

— Foarte ocupată, spusese ea aproape neauzit. Trebuie să termin. O să mă întorc la școală la Sydney peste câteva zile.

Pentru o clipă, el rămăsese tăcut, apoi spusese:

— La revedere, Liddie, mi-a părut bine să te cunosc. Poate o să ne mai întâlnim într-o zi însorită.

Ea nu-i răspunsese.

Și acum, după patru ani, aproape se întâmplase. Aproape... dar nu chiar...

Fără să știe de ce, plânsese îndelung înainte de a adormi.

CAPITOLUL III

Nu-l mai văzu pe Mace Ridley în Coober Pedy și, câteva zile mai târziu, se îndreptă spre Broken Hill. Plecând foarte devreme, cu Roy și Tony făcând cu rîndul la volan, făcură călătoria cea obositoare într-o zi.

Pentru Liddie, fu o binecuvîntare să se răsfețe sub apa fierbinte a unui duș la motel, să-și spele părul, să se îmbrace cu lucruri curate și să se fardeze, ca după aceea să mănînce în restaurantul motelului, înainte de a cădea ruptă de oboseală într-un pat moale și confortabil.

Înainte de a se duce la culcare, Roy remarcă:

— Plecăm foarte devreme mâine dimineață, Liddie, așa că ne luăm la revedere pentru un timp.

Se uită de la el la fratele său, cu ochii ei albaștri fumurii, încețoșați.

— Trebuie să te grăbești așa tare? Credeam că o să aștepti până vine doamna Damery să mă ia.

Tony se încruntă:

— Nu se pune problema, Lid. Sunt convins că vei fi în deplină siguranță alături de această mămică de provincie pentru care o să lucrezi, atîta timp cât ea nu așteaptă prea mult de la tine. Atunci ar fi prea dificil pentru că încă nu știi toate șmecheriile. Dacă speri cumva să merg cu tine la Painters Hill, las-o baltă. Mi-am făcut și eu planurile mele, tot așa cum ți le-ai făcut și tu pe alte tale și n-am de gând să mi le schimb. Îmi pare rău, dar astă este situația.

Se aplecă spre ea și o sărută pe obraz.

— N-aș spune „la revedere”, ci doar „noapte bună”. Sigur o să ne mai vedem, atîta vreme cât ambii ne aflăm în această parte a lumii.

— Sper, spuse Liddie.

White Cliffs era la o sută de mile de Broken Hill și un pic mai aproape decât atît, de Painters Hill, așa că probabil avea dreptate. Spera să fie așa.

— Sunt gata să te văd din nou, spuse Roy. Asta este o promisiune. O să fiu liber duminică, și tu la fel?

— Bineînțeles, aprobă ea repede cu toate că habar n-avea de condițiile în care va lucra. Unii dintre proprietari se așteaptă ca guvernantele să-i ajute în gospodărie, pe lângă ajutorul dat la lecții copiilor lor, dar spera, ca familia Damery să fie oameni drăguți și era sigură că o vor lăsa liberă atunci când va veni fratele ei, mai ales dacă asta se va petrece în weekend.

— Bine, atunci ai grijă de tine, spuse Roy. Nu uita să nu flirtezi cu vreun colonist.

Reuși să zâmbească. Cu toate că nu mai încercase să facă dragoste cu ea, din seara când apăruse Mace, o sărută acum de câteva ori, puțin cam posesiv. Acum o săruta pe buze și o strângea puternic. Îi spuse încetișor:

— Noapte bună, dar nu adio. O să apar din nou în viața ta înainte ca să te dumirești ce s-a întâmplat. Ești mulțumită?

Liddie aprobă, dar dorea ca Roy să vină la Painters Hill numai ca să vină și Tony. Merse în camera ei simțind că acest capitol al vieții sale s-a terminat. Mâine era startul spre ceva nou.

Se sculă târziu dimineața și făcu un alt duș, din simplă plăcere, fără să se gândească la apa irosită așa cum se gândea la Coober Pedy. Fusese un sezon bun și lacul de acumulare, de la care Broken Hill se alimenta, era plin.

Roy și Tony plecaseră probabil de câteva ore și după un mic dejun luat fără grabă, începu să se gândească, un pic îngrijorată, la munca pe care urma s-o înceapă. Gândul se întoarse la perioada când ea și Tony erau doi copii sfioși, încercând împreună cu alți copii ca ei lecții prin radio. Fusese tulburător, în izolarea ținutului, să audă vocile celorlalți copii, răspunzând profesorului și luând parte la jocuri care făceau parte din temele lor. Ea și Tony obișnuiau să se îmbrace frumos pentru aceste jocuri, așa cum făceau toți ceilalți copii, ce erau răspândiți pe mii de mile de pustietate și luau lecții prin radio, pentru că în timpul acestor jocuri trebuiau să-și descrie hainele. Se întrebă cât de mari sunt copiii Damery și dacă și ei erau născuți și crescuți în provincie.

Deși refuza cu încăpățănare să se gândească la Mace Ridley, totuși gândul la el stătea ascuns undeva, așteptând să iasă la suprafață...

Înainte de prânz, când era gata de a o întâlni pe doamna Damery în oraș, dădu un scurt telefon la „școala prin radio”, pentru a se prezenta ca noua guvernantă de la Painters Hill.

— Îmi pare bine să vă cunosc, îi spuse unul din profesorii tineri. Hermina și Robert Damery sunt noi la aceste cursuri, pe care nu le-au audiat cu regularitate. Sperăm să auzim mai multe despre ei, când veți fi acolo.

Liddie promisese că așa va fi.

Soarele ardea foarte tare când se întoarse la hotel după bagaje și fu recunoscătoare umbrei pălăriei pe care o purta. Simțea o oarecare nostalgie să fie din nou în acest oraș de provincie, care se înălțase în deșertul arid, din cauza zăcămintelor de argint, plumb și zinc, care fuseseră descoperite aici. Cu toate acestea, era un oraș curat. Aceasta, deoarece de jur-împrejur, fusese fertilizată o fâșie de pământ, plantată cu arbori și tufișuri și care acționa ca o perdea de protecție împotriva vânturilor care aduceau praf din deșert.

Ajunse la locul de întâlnire ceva mai devreme și începu să aștepte cu bagajul lângă ea. Era încordată și în timp ce aștepta, gândurile i se întoarseră înapoi, la ultima vacanță la Painters Hill.

Vederea lui Mace Ridley la Coober Pedy îi adusese în minte vechile sale sentimente de ură fără speranță, așa că ardea din nou de dorința de a-i face și ea tot ceea ce el îi făcuse, odată... Să-l lase să se prindă în mreje și apoi să-l părăsească, ca să se răzbune, dar, bineînțeles, știa că n-o să aibă o altfel de ocazie.

„Sper să nu-l mai văd niciodată” își spuse ei însăși, și știa că nu fusese înțelept să accepte slujba de la Painters Hill.

În mod deliberat, începu să se gândească la Roy. Acesta își făcuse planuri în legătură cu ea, dar cu toate că-l plăcea, nu se îndrăgostise de el. Era totuși curioasă în legătură du el. Insinuase de mai multe ori, din acea seară, că ar avea mijloace să întrețină o nevastă sau o prietenă și-i arătase o frumoasă piatră de opal, șlefuită, care după părerea lui valora treizeci de mii de dolari din partea unui cumpărător care se pricepe. Acel cumpărător trebuia să fie cineva căruia să-i placă piatra într-atât, încât să-i ofere o astfel de sumă.

Treizeci de mii de dolari erau o sumă importantă. Nu era de mirare că Tony era atras de căutarea de opal, totuși, presupunea că el nu știe nimic despre piatra lui Roy. Câți oare și-ar fi lăsat totul ca să-și caute norocul, fără a avea suficiente cunoștințe. Pentru a duce o existență mizeră? Piatra lui Roy era oare de valoare, sau acesta încerca doar s-o impresioneze?

Fu întreruptă din reverie de o mașină care apărură după curbă și ochii i se măriră de uimire. Bărbatul de la volan era Mace Ridley! Nu putea să fie el! Avea halucinații. Nu putea să fie Mace Ridley! Nu aici, nu din nou? Sângele începu să-i fiarbă și căută în jur un loc unde să fugă... dar nu putu să se mai miște. Auzi ușa automobilului trântindu-se și doar atunci se întoarse înclinându-și capul, pentru a se ascunde în umbra pălăriei.

Inima îi bătea dureros, în timp ce auzi pașii pe asfalt și mâna lui bronzată îi apărură în câmpul vizual pentru a i se lăsa pe braț. Crezu pentru moment că o să leșine.

— Liddie. Liddie Beech, spuse el.

Îi auzi vocea, binecunoscută, în urechile care-i vuiiau de emoție. Ridicându-și genele negre, începu să-l privească în acei ochi pe care nu-i putuse uita niciodată... verde închis, încercuți cu auriu și care acum o cercetau. Simți cum o cuprinde un tremur și nu putu să facă nimic altceva decât să-l privească și să spere cu disperare ca picioarele-i șovăielnice să o susțină.

Cu mâna încă pe brațul ei, privirea lui o cerceta încetișor, bucătică cu bucătică: umbra care lăsa să se întrevadă doar puțin din părul ei negru, strâns cu ace pe ceafă, rochia de cotton albastru cu guler și manșete de dantelă la mânecutele scurte, picioarele sale lungi și bronzate încălțate în sandale albe.

În momentul în care ochii lui se întoarseră spre fața ei, palidă sub machiaj, se gândi la acea noapte în care practic i se azvârlise în brațe și-l rugase să facă dragoste. Își îndepărtă privirea de el și zise cu o voioșie forțată:

— Mace Ridley! Ce nostim să te văd aici! Ce faci în Broken Hill? Credeam... credeam că ești în Adelaide sau în altă parte, scriind piese.

— Chiar așa?

Își ridică sprâncenele, care erau mai închise la culoare decât părul și cu un zâmbet sardonice pe buze, continuă:

— Nu sunt în Adelaide, Liddie. Am-venit aici să te întâlnesc pe tine. Ești chiar așa surprinsă să mă vezi?

Roșeața îi împurpura fetei obrazii.

— Ce... ce vrei să spui? îngăimă ea și-și umezi buzele cu limba. Sigur că sunt surprinsă... eu... eu așteptam pe altcineva.

— O așteptai pe sora mea Jenny Damery, aprobă el. Iată că în locul ei am venit eu.

Îi luă bagajul și continuă:

— Intră în mașină. O să găsim un restaurant și o să vorbim în timp ce o să prânzim. E multă vreme de când nu ne-am văzut, nu-i așa? Avem de discutat despre o grămadă de lucruri.

Se uită în ochii ei zâmbind și fără să știe cum, ea nu spuse ceea ce ar fi trebuit, adică „Nu, mulțumesc, nu vreau să mănânc cu tine și nici n-am nimic de vorbit”. În loc de asta spuse un slab „Chiar avem?” și se întrebă confuză ce dracu o să facă la Painters Hill acum când el se întorsese. Dacă locuia acolo, atunci nimeni în lume nu va putea s-o convingă să meargă acolo și după masă o să i-o spună.

Mace deschise portiera mașinii pentru ea, dar Liddie nu se urcă. Rămase să-l privească cum îi încarcă bagajul, încercând să-și limpezească gândurile. Dacă o să se ducă la Painters Hill, gândi ea cu febrilitate, o să-i arate foarte repede că este imună la farmecele sale și nu mai este fata naivă pe care o cunoscuse.

El arăta acum mai în vârstă, decise privind-l cu ochi critic, în timp ce se întorcea către ea. Fața îi era mai bronzată, mai severă și linia gurii mai accentuată decât și-o amintea. Purta o jachetă colorată, cu mâneci scurte, și pantaloni asortați și arăta elegant și sigur pe el. Vederea lui, descoperi ea cu nemulțumire, o afecta la fel de puternic ca atunci când îl întâlnise prima dată. Nu putea să-și ia ochii de la el și acest lucru o înfurie. Nu putea să aibă încredere în el, nici un pic și când sprâncenele lui se ridicară a uimire și ea realizează că rămăsese holbată la el, se înroși, își feri capul și intră în mașină, fără să scoată un cuvânt, eu inima bătându-i nebunește.

Se întrebă deodată, în timp ce se așeza în mașină, dacă el o recunoscuse la Coober Pedy. N-o recunoscuse, mai mult ca sigur... era atât de murdară... azi arăta altfel, total diferii față de atunci.

El porni motorul și tocmai ieșea din curbă, când întrebă:

— Ce căutai la Coober Pedy, Liddie? Înghiți în sec și bâigui:

— Eu... eu... ce vrei să spui cu Coober Pedy? întrebă ea total încurcată.

El îi azvârli o privire piezișă:

— Te-am recunoscut, știi bine, cu toate că erai murdară și aveai o comportare neobișnuită.

O roșeață ușoară îi coloră obrajii, când răspunse defensiv.

— Eu eram... îl vizitam pe fratele meu. El o privi ironic:

— Dă-i drumul, ăla nu putea să fie fratele tău, spuse cu răceală.

— N-am spus că era, îi răspunse ea, supărată de subînțelesul cuvintelor sale.

Ar fi vrut să spună ceva în apărarea sa și a lui Roy, dar consideră mai demn să opteze pentru tăcere. El continuă să conducă fără să mai spună altceva și câteva minute mai târziu, când opri, ea deschise portiera și coborî. Își fixă pălăria și privi în jurul ei cu ochi strălucitori, care refuzau să-i întâlnească privirea, atunci când el veni în dreptul ei, pe trotuar.

O luă ferm de braț, o conduse într-un restaurant din apropiere și acum stătea în fața lui, la o masă acoperită cu fată de masă albă. Oricum, nu avu idee ce mănâncă sau dacă mănâncă ceva: Mace comandase și când chelnerul aduse mâncarea, o întrebă:

— Ce-ai mai făcut în timpul celor patru ani, Liddie? Se aplecase către ea în timp ce vorbea și ochii săi erau indiferenți ca și cum ar fi fost o străină oarecare. Ce diferență față de modul în care obișnuia s-o privească, gândi ea fără să vrea și simți o înțepătură în regiunea inimii. Bineînțeles, totul nu fusese atunci decât un rol dintr-o piesă, iar azi nu se mai obosea s-o cucerească.

— N-am făcut cine știe ce, dădu ea din umeri, dar tu ce faci? Ai venit din nou în vacanță la Painters Hill?

— Nu. Locuiesc acolo de aproape optsprezece luni. Nu știi?

— De unde să știu? se miră ea, cu ochii ei albaștri, măriți de uimire. Aș fi putut afla din ziare, dar nu-ți urmăresc fiecare mișcare. Idilele școlărițelor nu durează mult, adăugă cu un râs scurt.

Fața i se întunecă și ea văzu cum ochii îi sunt cuprinși de mânie. Se înfioră o clipă, dându-și seama că fusese grosolană. Dar de ce? Nu era asta ceea ce merita el? Nu o menajase deloc în sentimentele sale, în trecut.

El îi vorbi cu asprime:

— Înțeleg că dacă vrei să ocupi un post la proprietatea mea, ar fi cazul să-mi răspunzi la câteva chestiuni lămuritoare.

Liddie zâmbi cu ironie.

— Sunt convinsă că-ți închipui că farmecul tău irezistibil m-a atras în vest. Îmi pare rău, dar... dacă aș fi știut că ești la Painters Hill, aș fi fugit la o distanță de o sută de mile în direcția opusă. Știu să deosebesc acum grâul de neghină.

Cu obrajii aprinși, îl privi printre gene și-i văzu ochii fierbând de mânie. Privirea îi alunecă nervos peste fața lui, peste nasul pe care-l observă acum ușor coroiat, peste linia fermă a buzelor, gropița din bărbie și fără să vrea, în adâncul ei, tânji după ceea ce vedea. Își spusese că era doar o atracție fizică și că nu se va mai lăsa copleșită de farmecul lui. Liddie Beech știa acum mult mai mult despre bărbații frumoși, decât știa când avusese șaptesprezece ani și Mace Ridley venise la Painters Hill și se distrase flirtând cu ea. După cum ea însăși spusese, știa să recunoască grâul de neghină.

— Ce-ai vrut să spui? îl auzi spunând cu o voce atât de rece, încât îi îngheță sângele în vine.

— Ia-o cum vrei, spusese ea agresiv. Furia îl părăsi și zâmbi răutăcios.

— Din ceea ce am văzut la Coober Pedy, n-aș zice că ai cu ce te lăuda, altfel nu l-ai fi lăsat pe un mitocan oarecare să te maltrateze.

Obrajii îi luară foc:

— Roy nu este un bădăran. Se întâmplă să fie prietenul fratelui meu. Presupun că o să spui că și frate-meu e un bădăran.

Se uită la ea cu buzele strânse:

— Nu l-am văzut pe fratele tău niciodată așa că nu pot emite aprecieri asupra lui. Ce face în Coober Pedy?

— Încearcă să ducă o existență cinstită muncind din greu în prospectarea opalului, spuse ea monoton. Are doar optsprezece ani și nu avea nici un fel de experiență când a părăsit școala. Mama noastră a murit acum două luni.

Pe neașteptate, ochii i se umplură de lacrimi și se aplecă să caute o batistă în poșetă.

— Îmi pare rău, spuse el șoptit. Asta e motivul pentru care ai venit aici să te angajezi ca guvernantă?

— Da, spuse cu o voce încă tremurătoare. Nu mă înțeleg cu tatăl vitreg acum când mama s-a dus, așa că m-am gândit că mi-ar place să mă întorc în provincie.

Își ridică privirea și observă cum el se încruntă din nou.

— Înțeleg. Înseamnă că ești mai mult sau mai puțin propriul tău stăpân.

Își ridică obrazul cu mândrie.

— Nu este cazul să-ți pară rău pentru mine. Pot să mă descurc.

— Și acest prieten al fratelui tău. Roy... de când îl cunoști?

Liddie se îmbujoră.

— Nu de multă vreme, spuse ea vag. Este partenerul lui Tony.

— Înseamnă că încearcă să găsească opal împreună?

Ea aprobă și el o privi cu ochi uimiți.

— Dacă n-ai fi primit slujba asta la Painters Hill, ce-ai face?

Înțepeni. Nu cumva o să-i spună că n-are nevoie de ea la Painters Hill? Bine, avea un răspuns și pentru asta. Nici ea nu vroia să meargă acolo dacă asta însemna să se contrazică cu el.

— Aș merge la White Cliffs și m-aș alătura lui Tony și lui Roy, spuse ea prompt. Aș putea face autostopul. De fapt, ar trebui să fac asta, adăugă ea. Nu știu dacă mai vreau să merg la Painters Hill acum.

— Exact de ce nu? întrebă el.

Înghiți cu greutate, simțindu-și gâtul uscat, diritr-odată. Din cauza ta, gândi ea, pentru că nu mai vreau să am vreodată de a face cu tine. Totuși, nu-i putea spune așa ceva și în loc de. asta, îi spuse primul lucru care-i trecu prin cap:

— Roy vrea ca eu să mă duc la White Cliffs.

El o privi rece:

— Mi-e teamă că Roy va fi dezamăgit, iar ție să-ți iasă din cap gândul de a fugi la o sută de mile în direcția opusă: Ai un contract să mergi la Painters Hill și acolo ai să mergi.

El o privea poruncitor, iar ea simți o slăbiciune teribilă. „N-o să merg, gândi ea. N-o să-i permit să-mi ordone. N-o să-l las să creadă că poate să-mi spună ce să fac”.

Dar ce o să se întâmple cu Tony? El și Roy vor veni la Painters Hill s-o vadă cât de curând. Dacă ar merge la White Cliffs, nu va mai fi nici o speranță ca să-l atragă pe Tony la câmpie. În afară de asta, doamna Damery, sora lui Mace, se aștepta ca ea să aibă grijă de copiii ei. Își mușcă buzele. Trebuia să meargă. Dar asta nu însemna că o să se lase impresionată de farmecul lui Mace Ridley, din nou.

Își împinse scaunul și se ridică.

— Hai să plecăm. Mi-e silă de conversația asta.

În mașină, în timp ce ieșeau din oraș, ea-i spuse cu răceală:

— Să nu crezi că am venit din cauza ta, Mace Ridley. Vin numai pentru că doamna Damery are nevoie de mine. Aș dori ca s-o lași să mă cunoască în loc să te ciondănești cu mine. Ai știut că sunt eu, nu-i așa?

— Da, am știut.

Privirea sa indefinită se opri un moment pe fața ei, după care spuse:

— Ce s-a întâmplat cu ține, Liddie? Înainte era atât de ușor să mă înțeleg cu tine. Te-ai schimbat.

— Oh, pentru Dumnezeu, exclamă ea, nu poți să te aștepti să mă comport ca o puștoaică la nesfârșit. Am crescut de când ne-am văzut ultima dată și am mai căpătat ceva bun simț.

— N-am observat asta, spuse el.

Ea ripostă:

— Cum poți vorbi așa? Nu știi nici cel mai neînsemnat lucru despre mine.

— Ai dreptate, spuse el fioros, nu știu.

Câtva timp merseă în tăcere. Era cald și Liddie se simțea obosită și tulburată. Totul mersese prost și era convinsă că fusese o nebunie să-l lase pe Mace Ridley s-o ducă la Painters Hill. Refuza să-și asculte conștiința, care-i spunea ironic că trebuia să știe că se putea

întâmpla un astfel de lucru, că exista șansa ca el să intre în viața ei, o dată ajunsă la Painters Hill. Era doar proprietar acum, după moartea tatălui său cu trei ani în urmă. Își aminti cum maică-sa îi citise anunțul mortuar în „Herald”, într-o dimineață. Era scris mai bine de o jumătate de coloană de text despre Mason Ridley, care se pare că fusese un mare om de afaceri. N-ar fi trebuit să-l întâlnească pe fiul său atât de curând. Trebuia să se păstreze la distanță de el. Întâmplător acum ajunsese salariata lui.

— Sora ta, spuse ea după ce trecu un timp în care urmări drumul roșu, tufișurile, pâlcurile de copaci... are doi copii, nu-i așa?

Nu trebuia să-i spună că nu știuse acest lucru până în acea dimineață, când fusese la „Școala prin radio”, așa că reluă:

— Cine i-a controlat la lecții până acum?

Timp de jumătate de minut, el nu-i dădu nici o importanță, ceea ce o făcu să întrebe nervos:

— E așa un mare secret, pentru numele lui Dumnezeu?

Îi aruncă o privire fugară:

— Mătușa lor Paula i-a mai supravegheat. Dar o să te lămurești cu tot ce dorești când o să ajungem la Painters Hill. Și acum să vorbim puțin despre Liddie Beech.

— Despre mine? se miră ea. De ce trebuie să vorbești despre mine?

— Ai de gând să faci caz din fiecare lucru pe care ți-l spun? Odată am fost prieteni, Liddie, sau eu am crezut că suntem. Nu este normal că vreau să știu ce s-a mai întâmplat în viața ta, din momentul în care ne-am întâlnit ultima dată? Atunci erai o școlăriță. Acum ești o femeie adultă, termină el cu un zâmbet cinic.

Își mușcă buzele, știa că se gândește la ea și Roy în bordei.

— Atunci ce? spuse ea neprietenos.

— Atunci înseamnă să este foarte greu să mă înțeleg cu tine, spuse el supărat.

Puse piciorul pe frână și se opri brusc la umbra unui arbore înalt de cauciuc, care creștea la marginea drumului pustiu și prăfuit, iar ea se uită la el cu neliniște.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

El nu răspunse. Inima începu să-i bată tare, în timp ce el se întorcea către ea și ochii lor se întâlneau. Pe neașteptate, el se apropie și-i scoase pălăria de pe cap, lăsând să-i cadă părul în jurul feței. Liddie simți cum sânii îi urcă și coboară, în ritmul respirației, în timp ce stătea lipită de scaunul mașinii. Nu-și imagina ce intenționează el să facă, dar o pârțicică nebună din mintea sa îi șoptea că este pe cale de a o lua în brațe și a o săruta, în felul în care își dorise s-o facă, practic i-o ceruse, când era o școlăriță! În loc de asta, îi luă una din mâini, o întoarse cu palma în sus privind-o îngândurat și apoi îndoindu-i degetele. Unghiile îi erau rupte și pielea aspră, după toată munca aceea de zgâriat și căutat în pământ. Își trase mâna, urându-l că o vede astfel.

Ochii lui îi căutară privirea:

— Sper că nu crezi că acest gen de viață poate să-ți asigure viitorul, Liddie? întrebă el fără să zâmbească.

— Ce fel de viață?

Își ridică sprâncenele.

— Să scurmi în parcela ta cu un miner de opal, îngropându-te până la gât în murdărie, pentru, a căuta ceva ce n-ar fi găsit altcineva.

— Sunt foarte mulți oameni la Coober Pedy, îl contrazise ea... și reușesc să trăiască, totuși.

— Reușesc? spuse el cu o grimasă.

— Da, trăiesc, spuse ea roșie și pusă pe ceartă. Ceea ce faci tu nu este singurul mod de a face bani. Roy știe o grămadă despre mineritul opalului. Poate să fie un mod profitabil de viață, termină ea, surprinsă să descopere că apără un mod de viață pe care nu-l dorea nici pentru fratele său și nici pentru ea.

— Și asta te atrage? întrebă el sec, sau este atracția pe care o simți pentru acel bărbat numit Roy?

Se uită la el cu ostilitate, dar nu răspunse, iar el continuă:

— Ce-ai făcut după ce ai terminat școala. Liddie?

— Nimic, spuse ea, dar uitându-se la privirea lui exasperată, continuă: Începusem să învăț pentru a deveni institutoare, dar n-am terminat și am rămas acasă, termină ea fără altă explicație.

Unul din degetele lui îi atinse gâtul ca apoi să alunece în despicătura în formă de V a decolteului rochiei.

— Pielea ta este ca petala unui trandafir alb. Este de necrezut c-ai putea să trăiești cu un bărbat aspru, în exploatările de opal, îngropată în mizerie și arsă de Boare. Te gândești serios să duci o astfel de viață?

— De ce... De ce nu?

El nu realiza cât de greu îi este să răspundă la toate aceste întrebări. Era mult prea conștientă de apropierea lui, de propriul ei corp, de emoțiile care o asaltau. Simțea o nevoie imperioasă să se întoarcă către el, să-l atingă și să-l facă și pe el s-o atingă la rândul său. Pe mâna sa ardea locul unde el o atinsese. Simțea ca o arsură și pentru a nu se observa, își bătu palmele distrată.

— Oricum, se pare că voi fi legată o perioadă de vreme făcînd pe guvernanta la Painters Hill!

El nu răspunse. Ochii săi o cercetau în adâncime, iar ea simți cum se topește... împotriva voinței. Nu era nimic altceva decât un efect fizic simplu, provocat de privirea lui... și el știa, în mod sigur...

— Ce fel de bani câștigă fratele tău și partenerul său? întrebă el.

Își mișcă vag capul și-i apăru imaginea frumoasei pietre pe care Roy i-o fluturase prin fața ochilor. Răspunse repede:

— Se descurcă. Și există întotdeauna „mâine”.

— Nu suma de bani pe care o visează, spuse el sec. Ascultă-mă, Liddie. Tu ești o fată tânără și impresionabilă, singură pe lume. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te lăsa antrenată într-o legătură care nu te poate face fericită numai pentru că ai nevoie...

Se opri brusc și ea spuse neliniștită:

— Pentru că am nevoie de ce?

El nu răspunse ci doar continuă s-o privească. Privirea-i cercetătoare se schimbă într-una mai caldă și intimă, Liddie simți cum se topește ca și când ar fi fost în brațele lui și sărutul pe care i-l ceruse cu ani în urmă începu s-o ardă. Buzele i se desfăcură sub presiunea gurii lui, ca și cum ar fi fost o expertă, deși habar n-avea despre cum se procedează. Sărutările lui Roy fuseseră tot ceea ce cunoscuse în materie de pasiune, dar nu-și pierduse deloc capul. Acum, simțea cu totul altceva și, fără să-și dea seama, brațele-i se încolăciră în jurul gâtului lui Mace și corpul i se lipi de al lui.

Liddiei i se păru că timpul se oprise în loc și totuși dură o eternitate până când Mace o lăsă încetișor. Îl auzi cum respiră adânc de câteva ori. Ochii ei îl priveau fără a se putea dezlipi de ai lui. Pupilele îi erau întunecate, săgețile aurii nu mai existau... Nu știa ce este în capul lui, când vocea lui o aduse la realitate.

— Ai văzut că am dreptate, spuse el cu răceală. Ar însemna să-ți pui capul într-un laț dacă ai merge la White Cliffs. Întotdeauna ai fost o fată caldă și plină de pasiune, gata să cazi în brațele primului bărbat care-ți iese în cale.

Măinile lui coborâră de pe umeri pe conturul tare al sânilor, apoi pe șolduri. Deși se simțea cuprinsă de un tremur, se simți scârbită de ea însăși. De ce naiba îl lăsase s-o sărute și-i răspunsese la rândul său ca și cum ar fi fost nebunește îndrăgostită de el? Îi îndepărtă mâinile și se întoarse.

— Nu sunt gata să-ți cad în brațe, Mace Ridley, spuse ea cu o voce care tremura. Să nu mai îndrăznești să faci asta niciodată.

— Vrei să te păstrezi pentru acel pierde-vară pe care l-ai întâlnit la Coober Pedy, nu-i așa? spus-o el furios. Ți s-au schimbat gusturile de când ne-am întâlnit ultima oară.

— Da, mi s-au schimbat, dar Roy nu este un pierde-vară, ripostă ea mânioasă. Pentru orice eventualitate, nu m-am păstrat pentru tine în ultimii ani, deci scoate-ți asta din cap!

Îl auzi respirând greu.

— Încep să cred că nu te-ai păstrat pentru mine. Știi foarte puțin despre modul în care trebuie să săruți. Ți-ar mai trebui ceva experiență.

— Cum îndrăznești? strigă ea înfuriată.

Își ridică mâna pentru a-l lovi, dar el o prinse de încheietură înainte de a face vreo mișcare și degetele lui îi striviră pielea.

— Ce fel de guvernantă ai să fii pentru doi copii mici? bombăni el. Ți-ai pierdut manierele bune pe care le aveai, la fel ca și alte lucruri. N-ar trebui să fii surprins.

— Ce insinuezi? izbucni ea. albindu-se la față.

— Nimic, spuse el încordat. Uite, era cât pe ce să fii la fel de rău ca tine. Strânge-ți părul, pentru Dumnezeu!

Se îndepărtă de ea, puse motorul în mișcare și într-o clipă se aflau în plină viteză, cu un nor de praf în urma lor.

Cu mâinile tremurând, Liddie își căută pieptănul și o oglindă. Nu era vina ei că părul i se desfăcuse. Se pieptăna în grabă, se prinse cu agrafe și în final își puse pălăria în vârful capului. O privire în oglindă îi fusese de ajuns. Ochii săi erau îndurerați și enormi, și în adâncurile lor se putea citi ceva ce ea nu dorea ca el să observe. Tremurând încă, se rezemă de scaun și îl privi pe furiș, dar el se uita cu încăpățănare în fața lui. Chiar și așa sumbru cum era, el tot o neliniște. Simți o crampă de emoție în stomac și știu că n-ar fi trebuit niciodată să se întoarcă la Painters Hill.

CAPITOLUL IV

Pe Liddie o mișcă mai mult decât și-ar fi închipuit momentul în care ajunse la poarta fermei, atât de familiară odată, precum și literele roșii de pe cutia poștală și anume „PAINTERS HILL”. Ochii i se umplură de lacrimi; în minte îi veniră imagini ale anilor fericiți pe care-i petrecuse aici împreună cu familia. Ce bine ar fi fost ca Tony să lucreze și el aici... și Mace Ridley să nu existe.

La reședința ce se afla în umbra copacilor, la capătul unei lungi șosele, se făcuseră schimbări evidente. Aspectul sărăcăcios pe care i-l știa nu mai exista, grădina era înfloritoare și apăruse și un teren de tenis.

Observă cu uimire chiar și un mic bazin de înot ce se vedea printre arbori.

Nu veni nimeni să-i întâmpine... nu era ca pe timpuri când ea și Tony veneau de la școala-internat. Se uită să-i zărească pe copii, dar nu părea să fie vreunul. În timp ce merseră pe verandă, cu margini înlocuite și lustruite acum, cu ghivece mari de flori ce creau o atmosferă verde, răcoroasă, îl întrebă pe Mace:

— Unde sunt ceilalți? Totul pare pustiu. Nu sunt obișnuită cu...

Vocea i se stinse. Probabil l-ar fi iritat comparația ei, a prezentului cu trecutul, comportându-se ca și cum ar fi fost interesată de acel loc. De necrezut totuși, că putea să simtă în acest fel. Se trezi privind grădina, observând că o anume tufă de frangipani se uscaseră, că trandafirul ei preferat nu mai era și buganvilea pe care o plantase când avea zece ani crescuse enorm. Iar pe verandă nu mai existau cărțile și revistele, și masa la care stăteau cu toții dispăruse.

— Să mă uit dacă este cineva pe aici, spuse Mace lăsându-i valiza jos. Ți-ar place să stai în vechea ta cameră, nu-i așa?

— Oriunde voi locui, nu mă va deranja, spuse ea roșindu-se ușor și gândindu-se dacă stăpână aici este sora lui sau dacă cumva între timp el s-a însurat.

Era un gând care nu-i venise până atunci în cap și constată că este încurcată. Dar ar fi putut să-l întrebe.

Se uită absent la ea, pentru o clipă, și apoi cu un scurt „Haide” o conduse în casă.

Multe schimbări: tapet în loc de zugrăveală, picturi înrămate, pe care nu le știa, pese noi adăugate mobilierului. Era o liniște ca și cum n-ar fi fost locuită. Picioarele începură să-i tremure. Totul era atât de neobișnuit și de straniu... bine, ea alesese să se întoarcă și nu altcineva...

El o conduse spre vechea ei cameră și, stând în cadrul ușii, începu să privească, mușcându-și buzele – aceiași pereți galbeni, birou de stejar și oglindă cu ramă aurie. Cuvertura galben cu alb era ca aceea pe care și-o adusese la Sydney, atunci când plecaseră, și mai erau covoarele verde-închis – dar altele noi – lângă pat și masa de toaletă.

Mace întoarse cuvertura și văzu că patul nu este făcut.

— O să-i spun Verei să vină mai târziu să înfețe patul. Ai nevoie și de prosoape. O să fiu prezent în permanentă.

El dispăru și Liddie traversă camera și se uită în oglindă să-și vadă chipul. Își azvârlise pălăria pe pat și acuma își strângea părul cu grijă. Ultima dată când se uitase în această oglindă era o școlăriță. Tatăl său murise curând după ce ea se întorsese la școală, în acea primăvară de neuitat și următoarea dată când se întorsese acasă fusese pentru a-și ajuta mama la împachetat ca să se poată muta. Acum era din nou aici, dar în alte circumstanțe. Și încă o dată, Mace Ridley intrase în viața ei.

Mace! Își întâlnește privirea în oglindă și-și văzu pupilele dilatate la simplul gând despre el. Era atât de nereal să fie din nou aici, în acest cămin, cu el.

Tresărind ușor, își reaminti modul în care o sărutase în mașină și felul în care-i răspunsese. Se înfricoșă la gândul intensei plăceri pe care sărutările sale i-o provocaseră. Nu era... sigur nu era... atât de naivă, încât să fie atrasă de farmecul lui a doua oară, gândi ea cu disperare. Știa foarte bine că el o făcuse cu o răceală deliberată. Nu se putea spune nimic despre îmbrățișarea lui...

Tresări la zgomotul unei uși. Poate era Vera cu prosoapele? Sau copiii veneau s-o vadă pe noua guvernantă? Se întoarse repede, încercând să-și compună o figură calmă.

Nu era Vera și nici copiii. Era Mace și când ochii lor se întâlneau avu un sentiment nebun că ceea ce se întâmplase în mașină urma să se întâmple din nou. Era... era felul în care se uita la ea, la părul, la buzele ei, ochii ei și Liddie se dădu un pas înapoi și se rezemă de toaletă.

Intrase în cameră ca să stea la câțiva pași de ea:

— Cred că trebuie să-ți spun ceva care n-o să-ți placă.

— Ce?

Ea-și aplecase capul și-și privea mâinile, strângându-le nervoasă. Îi venise brusc gândul că el o s-o anunțe că este căsătorit.

— Dacă... dacă vrei să-mi spui că ești... și tăcu brusc.

— Ascultă-mă un moment, spuse el fixând-o cu o privire impersonală. Nu este nici o slujbă pentru tine aici.

— Ce? exclamă ea din nou după o secundă de tăcere și se uită la el de parcă ar fi înnebunit. Cum nu este? Ce s-a întâmplat? Unde... unde sunt ceilalți?

Își mușcă buza inferioară și se uită la ea gânditor.

— Uite care este problema, Jenny a adus copiii la Adelaide.

— În dimineața asta? Dar n-ai știut că pleacă? Când se întorc?

— Poate deloc. Au plecat de o săptămână, spuse el monoton.

— De o săptămână! repetă ea stupefiată.

Picioarele i se înmuiară și se așeză pe marginea unui fotoliu.

— De ce nu m-ai anunțat? De ce m-ai adus aici? De ce nu mi-ai spus nimic când ne-am întâlnit la Broken Hill?

— Dacă ai sta liniștită și-ai asculta, ți-aș explica.

— Ar fi bine, zise ea. Totul mi se pare lipsit de sens. Inima începu să-i bată cu putere – nu slujbă, nu copii – doar ea și Mace Ridley. Țăsta era motivul pentru care casa era goală.

— N-ar trebui să fii surprinsă că nimeni nu te-a anunțat, spuse el privind-o acuzator. N-ai putut fi contactată pentru că nu te-ai obosit să-i lași vreo adresă tatălui tău vitreg. El a spus agenției, din câte știu, că ai plecat spre Painters Hill.

— Nu cred că era – necesar să-i spun. Niciodată nu l-a întrebat pe Tony. Nu încerca totuși să dai toată vina pe mine. Ai fi putut să-mi spui, nu să mă târăști până aici. Ce să fac acum? Dacă as, fi știut, aș fi plecat la White Cliffs.

— Știi că ai fi vrut.

Stătea în picioare, privind-o de sus, cu degetele băgate în cureaua pantalonilor:

— Nu mi s-a părut o idee prea bună. Asta e și motivul pentru care ești aici. Întâmplător, am văzut câte ceva din ce se petrecea la Coober Pedy.

Liddie clipi supărată și sări în picioare. Chiar și așa trebuia să ridice capul înspre el.

— Ce se petrecea, mă rog, la Coober Pedy? Ridică o sprânceană și privirea-i alunecă de-a lungul corpului ei zvult.

— Nu ești păzitorul meu, slavă Domnului, adăugă ea dintr-o răsufflare.

— Sigur, nu trebuia să stric idila.

— Nu, nu trebuia, țipă ea. Nimic nu merge. Îmi dau seama cum gândești. N-ai nici un drept să te bagi în viața mea, ca să mă oprești să fac ceea ce vreau.

Gura lui se strâmbă:

— Nu, nu sunt păzitorul tău, Liddie, deși ar trebui să ai unul. Tatăl tău vitreg pare să nu se sinchisească de tine, dar trebuie să-ți amintești că ți-am întâlnit părinții. Știu ce fel de oameni erau și știu cum vroiau să crești.

— Am crescut deja, Mace Ridley, spuse ea usturător. Am crescut mare, de o bucată bună de vreme. Sunt destul de bătrână ca să mai pot fi manipulată.

Îi ignoră complet ieșirea.

— Cum crezi că ar fi reacționat tatăl tău dacă ar fi văzut ceea ce am văzut eu, în bordei?

— N-ai văzut nimic, spuse ea cu încăpățănare. Și cine vorbește? Roy doar mă săruta. Dacă... dacă tu poți să mă săruți, el de ce n-ar avea dreptul?

— Roy făcea mai mult decât să te sărute, urlă el, albindu-se la față de furie. Când am intrat, încerca să-ți scoată hainele, după cât am

putut să văd. Dar toată această discuție nu duce la nimic. Din punctul meu de vedere, am avut motive serioase să te aduc aici, chiar dacă ești sau nu de acord cu principiile mele.

— Nu sunt de acord... încep Liddie cu încăpățănare și se opri brusc.

Era ușor să spună că n-o să rămână aici, dar planurile pe care și le făcuse în legătură cu Tony se vor spulbera dacă pleacă, iar Mace n-o s-o lase să facă acest lucru. În afară de asta, ar fi fost o nebunie să trăiască viața dură din Coober Pedy. Ar fi o murdărie fără de sfârșit și o căldură pe care bărbații le pot suporta, nu însă ea. Nici situația cu apa nu era prea grozavă acolo. Își mușcă buzele. Ce să facă?

— Există cineva pe aici? întrebă ea. Vreau să fie, că n-am putea...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Liddie, ce-o fi în capul tău? spuse el impacientat. Bineînțeles că mai există și alții pe aici. Eu nu administrez, pentru că nu mă pricep. În afară de administratorul meu, care locuiește într-un bungalow separat, mai este și soțul sorei mele, Larry Damery. Trebuie să știi că el și Jenny au avut o dispută. Ei nu-i place provincia deloc, dar Larry a rămas fără slujbă și pentru că nu vrea să trăiască din banii nevastei a venit aici. Ne gândeam să luăm o guvernantă pentru copii, care s-o ajute pe Jenny în educația lor, dar apoi a plecat și menajera, din cauza unei neînțelegeri.

Se strâmbă și continuă:

— Sora lui Larry vroia și ea s-o mai înlocuiască pe Jenny și încă n-a plecat. O să vă țineți companie una alteia. Acum a ieșit undeva cu mașina, dar o să se întoarcă repede.

Liddie se uită îngrijorată la el:

— Ești logodit cu ea? întrebă ea sperând ca Mace să nu fie.

El zâmbi fără chef:

— Nu, nu sunt. Paula lucrează și ea în industria spectacolelor. Acum studiază un nou rol, de aceea stă un timp aici.

Liddie răsuflă adânc. La urma urmei se părea că este suficientă lume primprejur. Dar o să se adapteze cu ei? Avea senzația neplăcută că atât Larry cât și sora lui o să întrebe, când se vor întoarce acasă, de ce a adus-o Mace la Painters Hill.

— Ce vor crede ea și Larry – domnul Damery – când mă vor găsi aici? O să creadă că este ceva nelalocul său, nu-i așa?

— De ce ar crede așa ceva? spuse el scurt. Ești aici fiindcă te-am invitat eu. Oricum, n-are importanță ce cred ei. Larry știe că tu și eu suntem cunoștințe bune. I-am spus asta când m-am întors de la Coober Pedy și descoperisem că tu ești guvernanta pe care o contactasem.

Liddie spuse cu răceală:

— N-aș putea spune că suntem bune cunoștințe.

— Bine, asta este ce i-am spus. Acum știi care este situația, te las să despachetezi.

Liddie nu simțea că este perfect lămurită în privința situației. După cât socotea ea, la întâlnirea de la Broken Hill ar fi trebuit să-i spună vestea neplăcută, să-i dea înapoi banii pe care-i cheltuisese cu drumul și să-i zică „la revedere”. În loc de asta, o adusesese aici. În mod sigur nu era deloc neliniștit de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ar merge la White Cliffs. În orice caz nu-i plăcea să fie împinsă și manipulată în acest mod.

În timp ce se întorcea să iasă, ea-i zise:

— Mace...

— Da? răspunse, oprindu-se în ușă.

— Nu-mi place să fiu forțată să fac ceva fără a fi consultată în prealabil.

O privi ironic:

— Și ce o să faci din cauza asta?

Ea tresări:

— Trăiesc de destul de multă vreme pe lume ca să știu că nu se poate face nimic fără cooperare Deci, sunt de acord să rămân doar cu o condiție.

Își ridică o sprânceană.

— Ești în situația să pui condiții, Liddie? Eu nu prea credeam asta. Despre ce este vorba?

— Dacă Tony vine să mă vadă – și știu că o să vină – aș vrea să-i ofer ceva de lucru.

Pe fața lui se citi uimirea:

— Deci nu aprobi întru totul modul lui de viață. În regulă, o să vorbesc cu Bill despre asta, dar el va decide dacă-l ia pe Tony, după

ce o să vorbesc cu el. Pentru că eu îți fac o ofertă atât de bună, te rog să-mi promiți ceva.

— Ce? întrebă ea, surprinsă.

Se apropie de ea și o luă după umeri.

— Trebuie să începi să devii mai agreabilă în atitudinea față de mine, Liddie. Înțeleg prin asta „cu mult mai agreabilă” decât ești acum.

Ochii ei se măriră din cauza șocului:

— Agreabilă? Ce... vrei să spui cu asta? se bâlbâi ea, descumpănită de privirea din ochii lui.

Măinile lui o strânsă de umeri posesiv și prin cottonul bluzei îi simți contactul cu pielea. Fața îi era atât de aproape de a ei încât putea vedea firicele din barbă crescute în timpul acelei zile și cu ochii lui, întârziind asupra gurii sale, ea se simți ca hipnotizată.

— Nu-mi place relația noastră așa cum este, Liddie, spuse el. Ești o fată de neuitat și o știi bine. Când te-am văzut la Coober Pedy am fost șocat, indiferent dacă, mă crezi sau nu. Și acum ești atât de ostilă, Dumnezeu știe de ce... Nimeni n-ar fi crezut că...

El se opri și ea-și mușcă buzele, cu fața din ce în ce mai roșie. Pulsul începu să i se ridice și ea avu presentimentul că el o să spună ceva, despre comportarea sa în acea noapte în livada de portocali. Oh, ce rușine! Se uită la el cu stânjenală. Pentru nimic în lume nu l-ar fi rugat să continue remarca oricât de curioasă ar fi fost.

Dădu din umeri:

— Vrei să zici că eram mai prietenoasă, presupun, spuse ea încercând să fie sarcastică.

— Credeam că erai mai mult decât atât, spuse el sec.

— Așa credeai? Bine, află că am făcut un efort special. Tata ne spusese să ne purtăm draguț cu tine, fiind musafirul nostru și urmând a fi proprietarul lui Painters Hill. El nu se simțea prea bine așa că mi-am dat eu silința să te distrez.

Urându-se pentru atâtea minciuni spuse, continuă:

— În prezent mă dezamăgești foarte tare, deși n-aș fi vrut să-ți spun. Pari atât... de bătrân și nu semeni deloc cu personajul fermecător pe care-l interpretezi la televizor.

Vocea sa era cam nesigură atunci când termină tot ce avea de spus. Ochii lui erau ațintiți asupra ei și în adâncul lor dansau săgeți aurii, ca focul într-un opal negru. Se uită și ea la el și pentru o clipă încordată, crezu c-o s-o pălmuiască. În loc de asta, o luă de încheieturile mâinilor și o trase înspre el.

— Ești o mincinoasă, Liddie Beech, spuse el. Fiecare cuvânt este o minciună sfruntată. Așa că nu-ți mai irosi cuvintele. Știu foarte bine ce simțea pentru mine în acea primăvară. Îți aduci aminte de seara de la iaz când ai avut un cârcel la picior? Sau cel puțin așa ai pretins, adăugă el cu amărăciune.

— Chiar am avut, ripostă ea. Nu m-am prefăcut...

— Nu pretinzi nici că te-ai aruncat în brațele mele în acea seară, i-o tăie el. Iar acum pretinzi altceva. Nu-mi place asta, termină el furios.

— Nu-ți place? spuse ea cu o voce tremurândă. Nostim, într-adevăr nostim, să te văd pe tine astfel, un actor care în tot ceea ce face este indiferent și lipsit de suflet și... și fals...

— Dacă așa crezi, să-ți arăt atunci, mormăi el. Gura lui se lipi de a ei strivindu-i buzele în timp ce cu o mână puternică îi apăsă spatele și șoldurile în așa fel încât acestea să fie intim apropiate de el. Liddie vru să geamă, pentru că chiar dacă nu vroia să-i arate, o parte a simțurilor sale i-ar fi răspuns altfel și știa că în orice moment putea să-și piardă controlul. Își smuci capul, simțind presiunea arzătoare a gurii sale nedându-i drumul.

— Mace! Unde ești?

De undeva, de afară, se auzi o voce feminină. Liddie reuși să se elibereze, amețită și cu pieptul palpitând. Cu o înjurătură înăbușită, Mace se repezi spre verandă, dar înainte de a ajunge acolo, apăru o fată în ușa, care se uită în încăpere și privind peste el spre Liddie, întrebă:

— Cine este? spuse ea uimită.

Liddie îi văzu figura nemulțumită.

— Este Alida Beech. Liddie – Paula Damery.

Liddie făcu un efort disperat ca să zâmbească natural, deși ar fi vrut s-o înghită pământul. Cum dracu o fi arătând? Buzele îi ardeau,

pieptul îi fremăta și fata o privea ca și cum ar fi fost Alice în țara minunilor. O privi și ea la rîndul său. N-avea ce face.

Paula Damery era zveltă și avea un aer sănătos, cu o gură mare și păr șaten-auriu cîrlionțat, care aproape îi cădea peste ochii săi ca niște praline. Purta o bluză cadrilată și niște blugi albaștri și arăta, decise Liddie, ca o actriță care juca roluri secundare. Totuși nu arăta ca un star, deși vocea-i tuna ca a unei actrițe! Fiecare cuvânt fiind pronunțat punctat, îi zâmbi Liddiei vag, ca apoi să se întoarcă spre Mace și să exclame protestând:

— Dar dragă... Alida Beech! Guvernanta! Aici... când copiii au fost duși în altă parte! Dacă ai fi adus o menajeră așa fi înțeles... dar o guvernantă! De ce?

Liddie tresări involuntar. De ce? Asta ar fi vrut și ea să întrebe... și Mace care spusese că nu are importanță ce vor gândi ceilalți...

El răspunse nepăsător:

— Liddie este o veche prietenă a mea. Paula. O prietenă foarte specială. Avem o grămadă de lucruri în comun. Dacă tot am sosit, ce-ar fi să facem niște ceai?

O prietenă foarte specială! Liddie clipi și se înroși, în timp ce Paula o fixa cu o față lipsită de expresie.

— O ceașcă de ceai pentru guvernantă, prietena specială a lui Mace! zise Paula fluturând din mână în timp ce-și făcea o ieșire teatrală.

Liddie îl privi supărată pe Mace:

— De ce ai spus asta?

— De ce am spus ce? Că ești o prietenă specială a mea? Nu văd nici un impediment ca Paula să știe.

— Dar nu este adevărat, spuse Liddie, care ar fi vrut să sară în picioare și să strige la el... atât de tare era înfuriată. Te porți ca și cum n-aș avea nici un fel de simțăminte...

— Oh, ai sentimente, Liddie! Este ceva ce știam foarte bine. Ești chiar plină de simțiri. Și chiar dacă n-aș fi zis ce-am zis, Paula ar fi ghicit că este ceva mai mult între noi decât o simplă cunoștință. Uită-te în oglindă și-ai să vezi ce vreau să spun.

Instinctiv, Liddie își aruncă o privire rapidă în oglindă și imediat dori ca să n-o fi făcut. Gura sa! Arăta fierbinte și tremurândă. Oricine

și-ar fi dat seama că a fost sărutată. Din cauza asta se holbase Paula la ea. Oh, ce mult îl ura pe Mace Ridley pentru că o pusese într-o astfel de situație neplăcută!

Spuse stânjenită:

— Mă duc în bucătărie... să-i spun... Paulei... și se opri brusc.

Ce ar fi putut să-i spună acesteia? Îl privi pe Mace și-l observă zâmbind enigmatic.

— N-o să-i spui nimin Paulei, Liddie. Ea a știut din momentul în care te-a văzut, că de-abia te smulseși din brațele mele. Oricum, am intenția să te fac să devii mai amabilă și asta presupune utilizarea oricărui mijloc în ceea ce te privește.

Liddie îl privi furioasă. Nu era sigură că va face ce va dori el. Avea o vagă bănuială că Paula Damery va interpreta într-un fel propriu faptul că ea și Mace erau... prieteni speciali. Chiar gândindu-se la binele lui Tony, nu știa cum să procedeze în continuare.

Părăsindu-l brusc, se îndreptă spre bucătărie. N-avea importanță ce-i spusese el, ea vroia să clarifice situația cu Paula, să-i explice că lucrurile nu sunt așa cum le credea ea.

Bucătăria, observă ea, absentă, fusese modernizată. Acum aici se aflau o sobă cu gaz și o teracotă noi-nouțe. Mace cheltuisese bani cu amenajarea casei. Se întrebă dacă asta înseamnă că el vrea să se stabilească aici renunțând la filme și cariera sa actricească. Nu și-l putea închipui conducând o fermă, dar presupuse că nici n-avea nevoie, având un administrator.

Paula pusese ceainicul pe foc și se învârtea prin bucătărie, atunci când apărură Liddie. O privi încet și în amănunțime, privirea întârziindu-i pe gura acesteia ca și cum sărutările lui Mace ar fi însemnat-o cu ceva tangibil ce putea fi văzut de oricine.

Liddie se abținu impulsului de a-și ascunde gura cu mâna și întrebă amabilă:

— Pot să te ajut cu ceva, Paula?

Paulei i se măriră ochii de uimire.

— Poți să faci tot ce dorești, draga mea, spuse ea dându-și părul la o parte din ochi și privind-o cu neplăcere. Din partea mea poți să ieși în primire toată bucătăria, chiar dacă Mace nu te-a adus aici pentru asta nu-i așa? concluzionă cu un zâmbet cinic.

Liddie, care se simțise prost la început, simți un fior de-a lungul șirei spinării. Nu era nevoie ca Paula să fie atât de crudă! Avusese de gând să-i explice că ea și Mace se întâlniseră cu câțiva ani în urmă, când Liddie era școlăriță și tatăl său administrator la Painters Hill. Dar acum, vorbele nu-i mai ieșeau din gură. Nu credea, de altfel, că vor fi bine recepționate. Paula ar fi râs și n-ar fi ajuns la nici o înțelegere.

În timp ce deschidea ușa unui dulap pentru a scoate ceștile și a le pune pe o tavă, Paula nu tăcu din gură:

— Dă-i drumul, Alida Beech. Încoronează-te ca stăpâna casei. Fă ceaiul și un chek minunat, servește masa, fă tot ce vrei. Să nu crezi că te voi opri.

Sprrijinită de marginea bufetului o privea pe Liddie cu ochi strălucitori.

— O să ai ocazia să-ți arăți toate talentele, dacă cumva, mai ai și altele în afară de cele care sunt prea evidente. Bucătăreasa a plecat de o săptămână sau două. N-a fost mare pierdere. Era o englezoaică cu o părere atât de bună despre ea, c-ai fi zis că este regină. Își închipuia că poate să-mi spună mie ce să fac.

Liddie începu să bănuiască de ce plecase bucătăreasa Mace îi spusese că fusese o neînțelegere. Acum era mai mult decât sigură că Paula era îndrăgostită de Mace și o privea ca pe o rivală dar va vedea că greșește.

Căutând în mod automat laptele în frigider, începu să se gândească la imposibilitatea de a sta aici. Ar fi fost ușor, dacă Mace i-ar fi povestit Paulei ceea ce-i spusese Liddiei – că-i cunoscuse părinții, că nu-i plăcea ideea ca ea să aibă de a face cu oamenii neciopliți de la White Cliffs. Dar așa cum stăteau lucrurile, cu cât va dispărea mai repede, cu atât va fi mai bine. Cât despre Tony, ea oftă îngrijorată. Era neliniștită în privința lui, dar trebuia să uite că Mace l-ar fi putut ajuta. Fusese o idee prostescă.

— N-ai aflat încă faptul că Mace îi bagă în cap fiecărei fete drăguțe că este ceva special pentru el, rezumă Paula. Părăsind marginea de care se sprijinea și lăsând-o pe Liddie să se descurce cu tava de servit, continuă:

— Este o deformație datorită personajelor pe care le interpretează, Eu îl înțeleg pentru că și eu lucrez în lumea filmului. Nu știu de unde și cât de bine îl cunoști, dar te sfătuiesc să nu-l iei prea în serios, draga mea.

— Nu este cazul să te îngrijorezi. N-am de gând să-l iau în serios pe Mace Ridley, spuse Liddie.

Într-adevăr, nu avea nevoie de a doua lecție ca să tragă învățături. Prima lecție avusese loc aici, la Painters Hill și întoarcerea îi adusese vechile sentimente. Era tulburător să găsești totul la fel, dar diferit în același timp. În această bucătărie, de exemplu, totul fusese păstrat la locul în care era de obicei. În dormitorul său, era aceeași îmbinare de culori, aceeași oglindă, aceeași ușă spre verandă, care dădea în grădină. Totuși, trecutul nu se prea potrivea cu prezentul. Era ca și cum, ducându-te la culcare, în patul tău în care ai dormit de copil să găsești un bărbat înăuntru. Gândul o șocă. Luă tava cu cești și o puse pe plită unde fierbea ibricul.

— Am impresia că nu te-am convins, se auzi vocea Paulei care-i întrerupse gândurile. Niciodată n-am văzut pe cineva căreia să i se fi sucit capul mai tare decât ție, Liddie. Mace trebuie să aibă o mare satisfacție văzând o fată la o vârstă așa de fragedă ca a ta, ținându-se după el fără rușine. Căutând o slujbă chiar aici, făcându-te că nu pricepi când agenția te informează acasă că nu mai este de actualitate; apoi făcând o mie două sute de kilometri! Ce poveste înduioșătoare i-ai spus când el te-a anunțat că nu te așteaptă nici o slujbă?

Liddie simți că fierbe, dar se întoarse cu ceainicul în mână spre Paula și-i zise calm:

— N-a trebuit să-i spun nici o poveste înduioșătoare, Paula. Dacă vrei să știi motivele pentru care Mace m-a adus la Painters Hill, întreabă-l pe el.

Ochii Paulei se măriră.

— Cred că încerci să mă neliniștești, Liddie. O să te trezești că te afli băgată într-o competiție puternică. Sunt la fel de rea ca Mace când doresc să pun mâna pe ceea ce vreau.

Liddiei i se făcu deodată greață de tot. Nu vroia să se bage într-un joc super-sofisticat cu Paula și Mace. Mai bine ar pleca cu Tony și cu

Roy! La urma urmei, cu ei știa cel puțin în ce situație se află și își promise că în două zile, cel mult, va fi în drum spre White Cliffs. O să-și vadă de propriile ei interese și Paula n-are decât să creadă ce o vrea.

În tăcerea care se instală între ele, întră Mace pe ușă.

— Aș vrea să vin cu voi pe verandă, fetelor, dar am niște treabă.

Paula, care alunecase ușor spre tava de servit, îi zâmbi înțeleghător.

— O să-ți aduc ceva în biroul tău. Să-ți aduc, dragule?

— Aș aprecia, spuse el și dispăru.

Paula arăta atât de plină de ea în timp ce turna ceai pentru Mace într-o ceașcă, încât Liddie nu putu să nu remarce:

— Competiția este într-adevăr feroce, Paula. Cum de nu m-am gândit să ți-o iau înainte? Se pot întâmpla multe lucruri când duci unui bărbat o ceașcă de ceai în biroul lui!

— Când Mace lucrează, să știi că lucrează, spuse Paula fără nici o urmă de umor. Dar asta este ceva ce o guvernantă ca tine nu poate înțelege.

Se uită la Liddie cu milă înainte de a ieși din încăpere.

Ea și Paula își luară ceaiul pe verandă, acolo unde cu mult timp în urmă Liddie obișnuia să stea cu întreaga familie, târziu, după-amiază. Se uită visătoare la câmpia verde ce se întindea în fața ei și ascultă ciripitul păsărilor cocktoo și ale papagalilor, care odată cu căderea serii deveneau gălăgioși, în copacii de lângă iaz. Lucrurile erau la fel cum fuseseră întotdeauna, dar ce mai mult conta că oamenii... și cei pe care-i iubise, se duseseră. În locul lor era Paula Damery, care ai fi făcut-o bucațele și Mace, ale cărui motive nu le înțelegea, îi veni o idee neașteptată.... poate că prin ea vroia să scape de Paula... Era metoda pe care o mai folosise atunci când o îndepărtase pe ea. Își aminti cu amărăciune Liddie. Totuși, în acest caz, se pare că lucrurile nu se vor petrece ușor. Nu vroia fie folosită în acest fel și-l va face repede să-și dea seama.

Deveni conștientă că Paula îi vorbește și o privi absentă:

— Scuză-mă, ce-ai spus?

— Am spus că ceea ce se aude este mașina lui Larry. Mă duc să iau niște cutii cu bere din frigider.

Intră în casă, iar pe Liddie o apucară nervii: următorul lucru pe care Larry va dori să-l afle va fi – de ce este ea aici. Bine că Mace nu era prin preajmă ca să zică că este „o prietenă specială”! Bine că-i trecuseră urmele de sărut de pe buze.

Spre ușurarea ei, fratele Paulei nu era un om dificil. Mai mare cu câțiva ani decât Paula, cu părul cărlionțat și zvelt și el ca și soră-sa, avea un aer atât de preocupat, încât făcu un efort ca să pară interesat de conversație.

— Ea este guvernanta, Liddie Beech, îi spuse Paula cu repeziciune apărând cu berea, în timp ce el suia treptele. Mace nu a știut ce să facă cu ea, așa că a adus-o la noi.

Larry zâmbi vag.

— Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Am încercat să te căutăm ca să te anunțăm să nu vii, dar nu te-am putut găsi. Presupun că, oricum, ai venit să faci o vizită, ca un fel de vacanță sentimentală, nu-i așa? Mace mi-a povestit că tatăl dumitale a fost administrator aici.

— Așa este, spuse Liddie stingherită.

Cu coada ochiului observă privirea Paulei care reflecta afrontul că nu fusese informată în legătură cu ceea ce știa fratele său, dar hotărî că este mai bine să se facă că nu observă.

— Cred c-ai observat oarecare schimbări, remarcă Larry. De exemplu, bazinul de înot. Știu că înotai în iaz.

— Da.

Spre nemulțumirea ei, Liddie simți cum se înroșește puternic și-și întoarse capul. Nu că pentru Larry ar fi avut vreo importanță, bineînțeles, dar Paula o urmărea cu mare atenție.

— Nu-ți va fi greu să-ți umpli timpul, în zilele pe care le vei petrece aici, deoarece ești o fată de la țară, reluă Larry cu blândețe. Mace a păstrat câțiva cai, dacă-ți place să călărești, ceea ce nici nevastă-mea și nici soră-mea nu fac. Asta este necazul cu cei crescuți la oraș, adăugă el încrețindu-și gura. Mace o să găsească pe cineva să te ducă înapoi la Broken Hill atunci când o să te sature. Crede-mă.

Sorbi o gură mare de bere.

— Cred că înțelegi că Jenny nu va mai aduce, copiii aici, nu-i așa? Este greu pentru ea să se adapteze în provincie, iar plecarea

bucătăresei a fost ultima picătură. Dacă vrei cu adevărat o slujbă de guvernantă, te sfătuiesc să vezi ce-ai putea găsi atunci când o să te întorci la Broken Hill.

Își bău și restul de bere și se ridică în picioare.

— Dacă mă scuzați, fetelor, o să mă duc să fac un duș și să-mi schimb hainele. La urma urmei, o să fie cineva să te ajute la pregătitul mesei, Paula. Cred că o să-ți facă plăcere.

Paula, care tocmai își aprindea o țigaretă, nu răspunse.

CAPITOLUL V

Deși Paula o asigurase că poate să ia în primire toată bucătăria dacă dorește, Liddie nu se simți binevenită acolo, în acea seară. Totuși Paula, căreia fata nu-i spusese nimic despre faptul că mai locuise la Painters Hill, acum când aflase acest amănunt, probabil nu mai știa ce să creadă despre această „prietenie specială”. Trebuie că se liniștise considerabil și, când după cină, Mace dispăru în biroul său, din nou.

Liddie, dimpotrivă, era mai neliniștită și avea un sentiment puternic de frustrare. Ar fi vrut să-i spună, lui că ar trebui să oprească acest nonsens, deoarece nu va sta la nesfârșit la cheremul său. Avea nevoie de un serviciu, avea nevoie de bani și dacă din întâmplare vroia să se descotorosească de Paula, nu trebuia să conteze pe ea.

Când dispăru, luându-și cafeaua cu el, începu să se învârtă prin cameră, cufundată în gânduri. Paula stătea alături de o lampă de masă, cu ochelari încadrați de rame ornamentale pe nas, aplecată peste un maldăr de hârtii bătute la mașină, probabil scenariul pentru noua producție de televiziune în care avea un rol. Părea că nu o interesează nimic din ce se întâmplă în cameră și din când în când își trecea degetele prin păr, care se zburlea din ce în ce mai tare. Larry era cufundat într-un fotoliu, privind în gol și ascultând o casetă cu muzică de Wagner.

Liddie ar fi dorit să aibă ceva de făcut, de exemplu: să coase. Să stai la mașina de cusut urmărind linia de însăilare, la o bluză sau la o rochie lungă, ar fi liniștitor! Dar mașina de cusut a mamei sale rămăsese în casa lui Charles Hardy, în Sydney. Nu folosea la nimic să tot meargă de-a lungul verandei, că doar nu se găsea acolo o mașină de cusut și nici n-avea vreo șansa să descopere vreo bucată de material, uitată lângă piciorul patului.

În timp ce stătea lângă o vitrină cu cărți, privirea îi căzu pe supracoperta unei cărți intitulată „Ghidul lui Gemhunter” și după o

scurtă răsfoială se decise să o ducă în dormitor. Dacă vroia să-și unească forțele cu ale lui Tony și Roy – în acel moment nu vedea altă alternativă – trebuia să se înarmeze cu toate cunoștințele pe care le găsea. Va fi de un oarecare ajutor, atunci când va avea de făcut față la o grămadă de lucruri pe care le ura ca: lipsa unui duș, îmbrăcarea de haine murdare, permanenta față arsă de soare și pielea mâinilor îmbibată cu murdărie, cu unghii rupte. Ei bine, dar ce importanță are?

Șezând în fotoliul din dormitorul său își privi mâinile. Mace spusese despre ele că arată rău și într-adevăr așa era. Cu puțină îngrijire își vor reveni, dar acest lucru nu va fi posibil la White Cliffs. Ar putea să poarte mănuși, dar cui îi păsa?

Deschise cartea „Ghidul lui Gemhunter”. Dacă Tony și Roy s-ar îmbogăți subit! Ar putea să meargă toți la oraș...

Dar nici acest gând nu reuși s-o bucure. La urma urmei ce-ar fi putut să fac așa de important în oraș? N-avea nici cea mai mică idee.

Oh, dacă ar fi fost Jenny Damery care ar fi venit s-o întâlnească în Broken Hill în locul lui Mace Ridley! Măcar de-ar fi fost copiii aici!

„Ești o proastă, Liddie Beech”, își spuse ea în timp ce lacrimile începuseră să-i umezească obrajii. „Nimic n-o să meargă cum trebuie – într-un fel sau altul”.

Fără să dea atenție lacrimilor, își concentrează atenția asupra cărții și în special asupra capitolului referitor la White Cliffs.

De îndată descoperi că acolo se găsește opal în valoare de două milioane de dolari. Mai interesant era faptul că acest prețios opal fusese descoperit la aproape o sută, o sută cincizeci de mile de locurile de minerit, într-o regiune care corespundea mai mult sau mai puțin cu zona în care se afla. Studiind harta din carte, ajunsese la concluzia că tatăl său putuse să aibă dreptate în credința lui că s-ar găsi opal la Painters Hill. Se gândi că ar trebui ca înainte de plecare să cerceteze un pic locul unde găsiseră bucățile acelea, asta bineînțeles neînsemnând că-și va prelungi șederea pentru acest scop.

Lăsă cartea din mână și se îndreptă spre ușa care dădea spre verandă ca să privească noaptea. Nu se auzea nici un țipăt de dingo așa cum era ea obișnuită, pe vremuri. Muzica lui Wagner plutea în atmosferă înăbușind toate celelalte sunete și, înainte de a ieși din

cameră pentru a merge în grădină, își schimbă brusc intenția. La câțiva pași mai încolo, sprijinindu-se de gard, stătea Mace Ridley.

Stătu în picioare, privindu-l și simțind că pulsul i se accelerează din cauza, așa credea ea, mâniei. Odată, asta se chema „emoție” dar acum reușise să se desprindă de astfel de lucruri, el nu era decât un bărbat frumos care le învârtea pe femei pe degete. Acum fuma, fără să-și dea seama de prezența ei și chiar dacă era întors cu spatele, Liddie putea să-și imagineze fiecare trăsătură. Sprâncene drepte închise la culoare, ochi care nu puteau fi uitați, o gură senzuală după cum prea bine știa și o gropiță în barbă – un semn de vanitate, citise ea undeva. Descoperi că-și umezea buzele cu limba și că o pornise în direcția lui.

Se opri din mers. Poate el se gândea la piesa pe care probabil o scria. Sau se gândea la... la ea sau la Paula?

Prea plin de el, decise ea.

Fu conștientă de un amestec de curiozitate și resentiment în timp ce stătea observându-l în tăcere. O ignorase complet în acea seară și ea nu se așteptase la asta. Nu-i oferise nici o explicație atunci când părăsise brusc încăperea și nici nu-i urase noapte bună... Și totuși, îi insinuase Paulei că sunt „prieteni speciali”! Pe dracu prieteni, gândi ea ironic. Ii veni în cap să se ducă la el și să-i spună că nu mai are de gând să stea. Trebuia să-i găsească pe cineva care s-o ducă mâine la Broken Hill... sau mai bine, la White Cliffs.

Da, așa o să facă. Totuși, nu putea să fie atât de necioplită și să-i întrerupă gândurile, când era clar că vroia să rămână singur. În afară de asta, el ar fi putut crede că tânjește după compania lui, așa că se strecură înapoi în cameră.

Ce avea de gând să-i spună mai putea aștepta până mâine.

Nimeni nu veni s-o scoale dimineța, dar se sculă devreme și merse să-i întâlnească pe Mace și Larry, în bucătărie, unde Paula pregătea micul dejun. Nu se oferii s-o ajute pentru că fusese dată la o parte seara trecută.

— Bună dimineța. Sper c-ai dormit bine, îi zâmbi Mace, lăsând să i se vadă dinții albi și frumoși. Te-am căutat aseară să-ți urez noapte bună, dar te dusesesi la culcare.

— Am fost obosită, spuse ea ridicând din umeri și se opri înaintea de a adăuga... „vroiam să vorbesc cu tine azi, înainte de a dispărea”.

Paula intrase cu o farfurie ce conținea ouă, șuncă și cartofi prăjiți. O întrebă pe Liddie, tăios:

— Vrei ceva de aici? Amintindu-mi cât de mult ai mâncat ieri seară, am pregătit mai mult azi.

Ochii albaștri ai Liddiei se măriră. Nu-și amintea să fi mâncat mult, dar acum având o poftă foarte mare, în ciuda celor întâmplăte, spuse zâmbind:

— Mulțumesc, Paula. Totul arată apetisant.

Se servi singură din mâncarea fierbinte, în timp ce vorbea și fără a-i acorda vreo atenție Paulei care o urmărea, începu să mănânce cu poftă.

Mace și Larry vorbeau despre treburile fermei și Paula spuse răspicat:

— Îmi displace să-ți spun, Liddie, dar dacă ai de gând să te îndopi ca un cal, o să trebuiască să mă ajuți la bucătărie. Te poți crede o regină a leneviei, acum când chestia cu slujba de guvernantă a căzut, dar mi se întâmplă să am și alte lucruri de făcut, în loc să te slugăresc pe tine.

— Aseară m-ai alungat, spuse Liddie indignată. Pot să preiau întreaga treabă din bucătărie, dar nu vreau să te am în preajmă.

— Nu-i asta impresia pe care o am, spuse Paula cu glas scăzut.

Mace, care ascultase cu o jumătate de ureche la ceea ce-i spunea Larry, o apostrofă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Paula, nu mai fă pe victima. Liddie s-a oferit să gătească, iar tu dacă vrei întoarce-te la Adelaide. Bill poate să-l elibereze pe Larry o zi ca să te conducă până acolo.

Paula clipi doar o dată, după care reluă cu un surâs teatral:

— Dragule, nu fi atât de urăcios. Nu fac pe martira, îmi place aici, ador pacea și liniștea. Aproape am înnebunit în apartamentul din oraș unde mă frământ să intru în pielea noului personaj cerut de rol.

Îl privi mios și-și flutură genele rimelate.

— După cum știi, Mace, interesele tale sunt pentru mine pe primul plan. Tu ai nevoie să fii protejat, cu toată munca pe care trebuie s-o

depui, după ce ți-ai pierdut timpul tău prețios cu mersul la Broken Hill.

— N-am nevoie de nici un fel de protecție, Paula, spuse Mace iritat.

Paula se încruntă ușor.

— Dragule, eu cred că ai. Este o nebunie să ai un statut ca al tău. Liddie trebuie să-și dea seama că suntem niște oameni ocupați. Nu putem să ne aranjăm altfel numai pentru că ea s-a băgat între noi. Trebuie să înțeleagă că pe primul loc, ultimul și între ele, nu ești decât tu.

Mace se uită la Liddie și-i zâmbi enigmatic părând a spune „Ești gata să înveți asta?”

Liddie îi înapoie privirea și în momentul în care ochii lor se întâlniră, simți cum îi iau foc obraji:

— Pentru mine nu ești pe primul loc și nici nu vei fi vreodată, spuse ea încetișor înainte de a-și retrage privirea.

Se întoarse din nou spre mâncare, dar constată că-și pierduse toată pofta.

După un moment, Mace se întoarse la conversația cu Larry, care mânca cu nădejde. Liddie observă că nu prea se simte în apele lui, dar nici ea nu se simțea altfel...

Se scuză și plecă în cameră. Începu să-și aranjeze patul gândindu-se la Paula, care era pusă pe scandal. Dacă ar fi știut adevărul și-ar fi cruțat nervii, pentru că Liddie va dispărea repede de aici. În situația în care Larry o va duce pe Paula la Broken Hill, în mod sigur o va conduce și pe ea acolo. Nu vroia să ajungă să depindă de cineva și era înclinată să creadă că ea și Mace erau la fel de răi când doreau să obțină ceva. Era prea neînsemnată ca să ia parte la această bătălie. Nu vroia să devină un fel de minge de ping-pong.

Totuși, ar fi fost mai bine să-l înfrunte și să-i spună că nu mai dorește să stea aici. O înspăimântă un pic acest gând. Își cunoștea slăbiciunea – nu era o fată obișnuită să-și croiască singură drumul.

Înainte de a pleca în căutarea lui, Mace apără în ușa din verandă și Liddie, care-și aranja părul se îndreptă simțind să roșește.

— Ce dorești? întrebă ea agresiv.

Sprâncenele sale se arcuiră:

— Nu fi atât de arțăgoasă, Liddie! Ești țepoasă ca un arici. Tocmai venisem să te întreb dacă n-ai vrea să călărim până la iaz.

— Să călărim? întrebă ea, cu inima bătându-i nebunește.

Nu așa își imaginase întrevederea cu el, în această dimineață. Se imagina întâlnindu-l în hol sau pe verandă și spunându-i cu răceală că dorește să-i vorbească. După asta, ar fi avut o convorbire în biroul lui, stând de o parte și de alta a mesei de lucru. În loc de asta, el era în dormitorul ei. Liddie încercă să uite ceea ce se întâmplase în același loc, cu o zi în urmă.

Își mușcă buzele și încercă să nu-l privească.

— Nu trebuie să te obosești pentru mine, începu ea, dar el o întrerupse cu o grimasă.

— Departe de mine gândul. Călăresc în fiecare dimineață. Face parte din programul meu zilnic.

— Oh, spuse ea șoptit. Bine, bine.

Și în fond, de ce nu? Va putea să-i spună ce are de gând în timp ce vor călări: „M-am hotărât să plec. Larry mă poate duce la Broken Hill sau White Cliffs. La revedere, Mace Ridley. Și dacă ai probleme sau vrei să te descotorosești de Paula Damery, îmi pare rău pentru tine!”

— Coboară la grajduri într-un sfert de oră. Pune-ți o pălărie.

El ieși și ea descoperi că-și reținuse respirația și stătea nemișcată. Era nebună, categoric nebună! De ce dracu acceptase să meargă să călărească cu el? Dintre toate locurile, la iaz! De ce nu i-o fi spus aici ce dorea să-i spună și să termine? Se autodesconsideră pentru a fi fost atât de slabă, atât de la cheremul lui.

„Ești o idioată, Alida Beech” se admonestă ea în gând simțind cum fața i se contractă într-o grimasă.

Își schimbă fusta cu blugii, își scoase sandalele și și le schimbă cu pantofi fără toc, pe care îi adusese în eventualitatea unei partide de călărie. Apoi, punându-și o pălărie de bumbac, care fusese odată respectabilă dar acum era uzată din cauza zilelor de folosință la Coober Pedy, se îndreptă spre grajduri.

Alida și Mace călăriră de-a lungul pășunii și apoi coborâră spre iaz. Mace arăta deosebit de chipeș. Alida cu greu se abținea să nu-l privească și tot felul de scuze începură să i se învâlmășească în cap

referitor la ceea ce ar fi trebuit să-i spună. Nu era un motiv serios acela de a pleca de aici; venirea la Painters Hill era ca un fel de întoarcere la un cămin în care copilărise; nu vroia să meargă la White Cliffs și să se încurce cu Roy, care se ținuse la distanță, dar nu se știe dacă va mai proceda tot așa în continuare; nu trebuia să fie impresionată că slujba de guvernantă se volatilizase, putea foarte bine să și gătească.

Soarele, călduț la început, deveni din ce în ce mai arzător și nu adia nici o urmă de boare. Deasupra, cerul căpătase culoarea infinitului. Liddie cunoștea toate acestea foarte bine și o emoționau într-atât încât se revedea fetița de șaptesprezece ani călărind cu Mace undeva, departe, într-o țară a visului. Dar Mace nu-i mai acorda atenția de atunci. Acum erau ființe separate, ceea ce era nefiresc, mai ales că-și amintea căldura de ieri a buzelor sale pe gura ei, mâinile lui pe sâni, sângele circulându-i cu furie prin vine ca și cum corpul său ar fi răspuns unei forțe primitive pe care nu o înțelegea.

Ajunseseră la copacii de lângă iaz și ea își înclinase capul instinctiv, în timp ce calul trecea pe sub crengile unui copac. Mace nu spusese nimic și nu-și închipuia ce-ar fi putut avea în minte. Probabil se gândea la piesa, cartea sau la ce ar putea scrie. De fapt realizează șocată, că această partidă de călărie făcea parte dintr-un show care trebuia să-i demonstreze Paulei că putea foarte bine să plece la Adelaide și să-l uite pe bărbatul care...

Care ce? Liddie îl privi pe furiș pe Mace, care călărea alături de ea, cu figura absentă și pleoapele coborâte aseunzându-i privirea. Era de necrezut ca relația lui cu Paula să se fi limitat doar la câteva săruturi. Între astfel de oameni sofisticăți, relația nu se putea rezuma la atât.

Când el se opri un moment mai târziu, instinctiv, ea făcu la fel. Ajunseseră la partea iazului pe care o foloseau să înoate și acolo, atârând de craca unui arbore de pe malul celălalt, atârna vechea frânghie pe care ea și Fany o utilizau că să se balanseze deasupra apei, înainte de a sări în apă țipând de plăcere. Libelule verzi și albastre zburau încet peste apă, iar la picioarele ei se întindea nisipul roșu, acela pe care stătuse când o apucase crampa la picior. Dintr-o dată păru că se întoarce cu patru ani în urmă, nu numai în memorie,

ci chiar în realitate. Inima începu să-i bată cu putere, la fel ca și în acea seară, și nu mai fu conștientă decât de faptul că era singură cu el.

Își ridică ochii privindu-l întrebător și iluzia încă mai persistă. Soarele strălucea dansând printre genele sale lungi și negre, în timp ce privirea i se fixă pe fața lui arămie și cu o expresie serioasă, cu ochii ca două lacuri în care se oglindea soarele... exact în felul în care și-l amintise întotdeauna.

— Liddie, spuse el, cu o voce șoptită.

Inima începu să-i galopeze, sângele-i țâșni prin vine ca să-i coloreze obrajii, ca apoi să se retragă, lăsând-o palidă. Lumina soarelui păru că se micșorează ca și cum ar fi fost acoperită de un nor. Mace arăta ca o umbră întunecată când se dădu jos de pe cal și se apropie repede de ea. Fără să-și dea seama ce face, alunecă din șa, lângă el. Apoi, ca într-un vis, se trezi în brațele lui. Simți țesătura fină a cămășii sale lângă obraz, doar o secundă, pentru că mâna lui sub bărbie îi ridică fața, făcând-o să-l privească în ochi.

Sărutări atât de devreme, dimineța? Stupiditatea gândului o obseda chiar și când buzele lor se întâlneau și sângele începu să-i pulseze la gât și la tâmpile. Fu un lung sărut intim, buzele lor lipindu-se ca și cum n-ar mai fi vrut să se despartă niciodată.

Când gura lui o părăsi pe a sa, ea nu se îndepărtă de el. Nu putea. Trupul n-o lăsa. Atât de aproape de el simțea un soi de febră senzuală; urcând și coborând în ritmul respirației lângă moliciunea sânilor săi, inima lui bătând în ritmul inimii sale.

Se sărutară din nou și de data aceasta, când se depărtară puțin, ea văzu că el râde. „Victorios” gândi Liddie, simțind cum se smulge brusc din starea de reverie.

Se așeză încet pe nisipul roșu și începu să lase să-i curgă printre degete o mână plină de nisip. Aerul devenise fierbinte și ea inspiră adânc. Mace se așezase pe vine și-l simțea privind-o cu atenție, dar ea se forță să nu se uite la el. Ce vedea el oare? se întrebă ea mușcându-și buzele și simțind cum se înroșește. Vedea o fată tânără și prostuță care se excitase cu minimum de efort. Exact aceeași fată, deși puțin mai sofisticată exterior, care-i spusese, chiar aici lângă iaz, că-l iubește, care printre portocali îi reafirmase acest lucru, prin

acțiunile sale necontrolate și impulsive. De ce îl lăsase să o sărute? De ce nu putuse să se înfrâneze când el o luase în brațe?

Reuși să-și compună un zâmbet rece atunci când îi spuse:

— Ar fi trebuit să mă previi, că ai astfel de lucruri în minte, când mi-ai spus să vin să călăresc cu tine, în această dimineață.

— N-am crezut că este nevoie să te previn, spuse el cu o expresie aspră și cu ochi deveniți dintr-odată enigmatici. De ce altceva crezi că ți-am spus să vii la călărie?

Ea speră ca el să nu-i audă bătăile inimii.

— Nu... nu pentru asta, ripostă ea. Nu la această oră a zilei. Am venit numai pentru că ai dispărut aseară și era ceva despre care vroiam să vorbesc cu tine, spuse ea în grabă.

— Dă-i drumul.

Se aplecă înainte și-i luă mâna nerăbdător, descoperind că-și umpluse cealaltă mână cu nisip.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți sunt mâinile suficient de neîngrijite? Despre ce vrei să vorbești cu mine?

— Cred că ghicești.

Își eliberă mâna și-și ridică ochii.

— A fost un șoc pentru mine să aflu că sora ta și-a luat copiii și i-a dus la Adelaide. Eu... n-am avut timp să mă gândesc. Nu știam ce să fac atunci când ți-am spus că voi rămâne.

Își ridică sprâncenele ironic:

— Se pare că știai prea bine ce faci. Suficient de bine ca să pui și condiții... cu care am fost de acord, adăugă el.

Liddie se înroși ușor și privirea-i alunecă de la curba buzelor spre ochii pe jumătate ascunși de genele dese. Printre gene, culoarea irisului te făcea să te duci cu gândul la lacurile ascunse undeva, departe, în preerie.

— Știu și de ce.

El râse enigmatic:

— Ar trebui să știi de ce, fiindcă ți-am spus. Nu-mi place ideea să-ți distrugi viața azvârlindu-te cu capul înainte în ceva cu totul nepotrivit ție.

Ea-l privi cu ochii săi albaștri și-i spuse calm:

— Nu ești nici pe departe atât de altruist cum vrei să pari, Mace Ridley. Nu sunt proastă. Vrei să stau aici ca să te debarasezi de Paula, nu-i așa?

Încruntându-se, el spuse:

— Paula poate să vină aici să-și viziteze fratele și să stea cât vrea. Cât despre altruismul meu sau lipsa lui, bineînțeles că mă gândesc la mine. Care dintre noi nu face la fel?

Liddie desenă cu degetul pe nisip un cerc și termină punându-i un punct în mijloc, apoi se uită la el.

— Și eu trebuie să mă gândesc la mine, spuse ea șovăielnic. Eu... eu nu mai vreau să stau aici. Larry poate să mă ducă cu mașina la Broken Hill, mâine sau mai bine la White Cliffs. Ai spus azi dimineață că se poate învoi o zi.

El se ridicase brusc în picioare și ea-l imită, așteptând, în timp ce-l privea, să-i dea un răspuns rezonabil. Continua să se simtă emoționată sub privirea lui atât de virilă, și chiar și acum, când ochii lui o priveau neîndurător, iar gura i se crispase, era conștientă de accelerarea nefirească a pulsului său.

Dar în loc să-i spună, așa cum se așteptase, că poate să plece, Mace i se adresează cu răceală:

— Larry n-o să te ducă nicăieri, Liddie, deci scoate-ți această idee din cap. Nu te pot opri să pleci, dar mai întâi trebuie să ai ceva aranjat. Când fratele tău o să se întoarcă aici, poți să te întorci cu el la White Cliffs, dacă asta vrei. Până atunci, concluzionă el, poți să stai foarte bine aici și să termini cu toate astea.

— Liddie își scutură capul, cu obrazii arzând:

— Mulțumesc! Aducându-mă aici sub un fals pretext nu ți-a fost de prea mare ajutor, nu-i așa? Dar ce importanță are...

— Dacă așa vezi tu lucrurile, n-am de gând să mă cert cu tine, spuse el pe un ton ridicat și ea observă că mâinile i se albiseră. Sper ca să ajungi la altă concluzie înainte de a pleca.

Liddie râse strident:

— Nu cred că se va întâmpla așa.

Undeva în adâncul gândurilor, se gândi la Tony și Roy și la momentul când vor veni la Painters Hill. Roy îi promisese că o să vină, dar ea nu-l cunoștea suficient de bine ca să știe dacă nu cumva

este unul din acei bărbați care se îndrăgostește foarte repede. Dacă întâlnește altă fată la White Cliffs, se poate întâmpla s-o uite și să nu mai vină niciodată la Painters Hill. Dacă el nu vine, nici Tony nu va mai veni, în care caz, ea va rămâne aici la nesfârșit. Dar n-o să stea pentru totdeauna, bineînțeles. Va găsi un pretext să plece, dar era atât de ridicol să se simtă fără nici un fel de putere de acțiune. Nu-i plăcea deloc situația, dar nu-i folosea la nimic să se agite și să se enerveze. Pe neașteptate, se îndepărtă de el.

— Mă întorc... acasă.

N-o reținu, dar se oferi s-o ajute să se urce în șa.

Înainte de a refuza, mâinile sale îi apucară mijlocul și ea-și puse piciorul în scăriță, urcându-se repede pe cal, deoarece apropierea lui îi dădea un sentiment puternic de emoție.

Călări în fața lui pe lângă iaz, apoi de-a lungul pășunii. Nici unul dintre ei nu spusese nimic până când nu descălecară. Apoi, el se întoarse și-i spuse grav:

— Să fii la patru și treizeci la bazinul de înot. Dacă îți mai vin și alte idei în legătură cu viitorul tău, te rog să mi le comunicî.

Liddie nu zise nimic. Se îndepărtă spre casă făcându-se că nu-l aude.

Tocmai ajunsese în cameră, își pusese pălăria pe pat și se uita în oglindă cu necaz la fața îmbujorată și la privirea întunecată, când Paula năvăli înăuntru.

Liddie o privi inexpresiv. De ce oare mai era supărată acum? Mace o rugase că călărească cu el și ea acceptase, asta fusese totul...

— Deci te-ai întors! exclamă acuzator. Nu ți-a intrat încă în cap de ce Mace călărește dimineața, draga mea? Evident că nu, continuă Paula printre dinți. Încearcă să-l lași în pace. Este momentul zilei în care-și ordonează gândurile pe care le va așterne pe hârtie. Și tu trebuie să-ți bagi nasul în întregul său tipic, ca și cum ai fi cel mai important lucru din viața lui? Te asigur, draga mea, că nu ești...

Liddie se gândi că dacă Paula îi mai zice o dată „draga mea” o să-i azvârle cu ceva în cap. Pentru moment, îi vorbi calm:

— Paula, Mace mi-a cerut să călăresc împreună cu el. Dacă nu dorește să mă vadă pe aici, poate s-o spună. Poate să-mi aranjeze și

cum să plec. „Și chiar aș vrea” gândi ea și se îndreptă să-și schimbe bluza.

— Sunt sigură că l-ai rugat să nu facă asta, spuse cinic Paula. Sărmană Liddie Beech, care acum stai aici, singură pe lume și fără o slujbă... mă faci să plâng cu lacrimi de crocodil...

Liddie își scoase bluza și se îmbracă cu una curată. Nu era ușor să te contrazici încontinuu cu Paula așa că îi sugeră cu o voce calmă:

— Nu putem să cădem la o înțelegere, Paula? Este adevărat că nu am nici o slujbă aici, dar pot să fiu de ajutor. Pentru început o să mă ocup de prânzul de astăzi, îmi dai voie?

Ochii căprui ai Paulei sclipiră:

— Ce nobil din partea ta! Ai plecat imediat după micul dejun, lăsându-mă să aranjez cu Vera toată casa și vii acum să-mi propui să te ocupi de masa de prânz. N-o să fie nici un prânz, domnișoară Alida Beech. Larry mănâncă cu Bill și Mace își ia un sandvici și o cafea în birou. Și eu o să fac ce o să doresc și intenționez să continui în același mod," în ciuda ta, conchise ea plină de venin.

— Deci pot să-mi fac și eu o cafea și un sandvici, spuse Liddie încercând să nu-și piardă calmul.

— Ferește-te din calea mea, azvârli Paula. M-am săturat să te tot învârti pe aici fără să ai nici un gând de plecare.

Liddie o asculta năucă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce vroia Paula? La început se plânsese că Liddie plecase, iar acum îi spunea s-o lase în pace.

— Și în această după-amiază, când Mace o să apară din nou, cară-te, continuă Paula. Ne vom întâlni la bazin ca să stabilim niște afaceri pe care le avem în comun și care pe tine nu te interesează,

— Adevărat? Atunci nu poate fi... începu Liddie și se opri brusc înainte de a zice „dragoste”.

Trebuia să nu-și mai dea drumul la gură.

— Ce nu poate fi? spuse Paula cu suspiciune. Dacă te referi cumva la creșterea oilor, la care probabil îți închipui că te pricepi, atunci, nu, nu despre asta este vorba. Mace nu este un fermier, după cum nici eu nu sunt. Dacă ți-a intrat în acest căpșor ideea că te-ai putea mărita cu el, făcându-l să se stabilească aici, las-o baltă. Mace aparține lumii pe care o frecventez eu. De îndată ce va termina

cartea, se va întoarce la Adelaide reluându-și viața de unde o lăsase. Lumea filmului are nevoie de el și el știe asta. Chiar acum, face un fel de experiment personal pe care nu l-ai înțelege.

Se îndreptă spre ușă continuând:

— Să apari cât mai puțin, ai înțeles?

Dispăru, iar Liddie dădu din cap. Mace îi spusese să vină la bazin la patru treizeci. De ce s-ar duce? „Du-te” își spuse singură după o pauză.

CAPITOLUL VI

Ea se duse. Și, bineînțeles, același lucru îl făcu și Paula. Mace era acolo, înotând de-a lungul și de-a latul bazinului de înot ca și cum singurul său scop era să facă exerciții fizice și, din câte știa Liddie, chiar asta și dorea.

Și Liddie înotă. Fusese întotdeauna o fată căreia îi plăcea sportul și când locuise la Sydney, chiar când era literalmente copleșită de treabă la familia Hardy, își petrecea tot timpul care-i rămânea liber, la plajă. Nu făcea băi de soare, ci înota sau făcea surfing, așa că nu era într-o formă fizică proastă. Pe de altă parte, Paula arăta prea slabă în costumul de baie de mătase, care era asemănător la culoare cu pielea și nu-i venea prea bine.

Mace ieși primul din apă și nu-și luă ochii de la Liddie, care într-un târziu se cațără și se așază pe marginea bazinului, respirând adânc și storcându-și apa din părul său des, care se încrețise și stătea rebel.

— Te ții bine, nu-i așa Liddie? remarcă el, nefăcând nici un secret din faptul că-i place cum arată capul ei.

Ochii lui întârziară pe sânii fetei, tari și rotunzi sub costumul negru, întreg.

— Se pare că ai înotat când ai locuit la Sydney. Întotdeauna ai fost orientată către sport, nu-i așa? Îți amintești cum călăream și înotam împreună în iaz?

Încercă să-și netezească părul și speră ca el să nu-i observe roșeața, care începuse să-i coloreze obraji.

— A trecut mult de atunci, spuse ea stânjenită.

Mace se încruntă, ca apoi să zâmbească cu o sclipire fugară a dinților săi albi.

— Mi se pare că totul s-a petrecut ieri, spuse el încetișor.

Simțind că se înroșește și mai tare, Liddie se uită în direcția Paulei care, întinsă pe burtă, îi observa cu suspiciune, și în momentul în care

îi întâlni privirea se uită în altă parte, ca apoi să exclame cu o voce nenaturală, ce părea compusă după un rol de teatru:

— Mace, vino până aici. Am o problemă și aș vrea să mă ajuți s-o depășesc pentru a-mi putea continua treaba.

El se îndreptă către ea și cu mâinile în șolduri îi răspunse:

— Mă îndoiesc că aș putea să-ți fiu de folos, Paula.

— Dar, dragule, sigur că poți. Vreau să citești această parte a scenariului.

Se uită nemișcat la ea:

— Nu vreau să mă amestec cu lumea de la televiziune. Trebuie să accepti că asta înseamnă că am terminat cu ea.

Paula se ridică în șezut încolăcindu-și genunchii și privindu-l provocator.

— Dragule, nu-mi place să te aud vorbindu-mi în acest fel. De ce nu poți accepta că ești un scriitor talentat de scenarii și să-ți consumi energia acolo unde va da rezultate?

El nu răspunse. Liddie stătea pe marginea bazinului, neștiind dacă trebuie să rămână sau să plece acum, după ce înotase. Paulei i-ar fi plăcut s-o vadă plecată, dar Mace o chemase să vină. Probabil se simțea foarte încântat să aibă două femei pe care să le învârtă pe degete. Gândul acesta o făcu să se decidă, și în două secunde se afla pe poteca dintre copacii situați între bazin și casă.

Paula n-avea decât să și-l păstreze pe Mace și să discute cu el lucruri pe care Liddie nu le-ar înțelege, gândi ea cu ironie, deși din câte își dăduse seama nu era chiar un mare secret!

În camera ei se dezbracă de costum și-și puse halatul, îndreptându-se spre duș. Se întreba, în timp ce se îndrepta spre baie, dacă în acea seară va fi primită în bucătărie.

Fu mai mult decât binevenită. De fapt avu întreaga bucătărie la dispoziție, din momentul în care Paula văzu că este acolo.

— Ah, te pregătești să faci mâncarea pentru seara asta, nu-i așa? spuse ea, dispărând, înainte ca Liddie să poată spune ceva.

Liddie pregăti cotlete de miel cu roșii, piure de cartofi și fasole verde ca garnitură, urmate de o cremă de lămâie. O masă simplă pentru care Larry și Mace o felicitară, în timp ce Paula își lăsă mai mult de jumătate din mâncare pe farfurie.

Pentru că nu vroia să fie lăsată singură în acea seară, ea fu aceea care părăsi prima încăperea. Se îndreptă instinctiv spre grădină, în direcția portocalilor. Erau înfloriți și aerul nopții era plin de mirosul lor. Când ajunse în dreptul pomilor, realizează că acest miros îi amintea cu putere trecutul, atât de dureros. În curtea lui Hardy nu fuseseră portocali și acuma, fără voie, se lăsa călăuzită de simțuri. Ce tânără și naivă fusese atunci, ca să-și arate emoțiile atât de fără reținere! Acum era mai grozavă? Oricând i-ar permite lui Mace mai mult decât un sărut și măcar n-avea scuza să realizeze că era îndrăgostită de el. Dacă nu va avea grijă, va fi curând subjugată de el, așa cum fusese atunci, cu toate că știa că atracția lui pentru ea nu era decât fizică, motiv pentru care trebuia să plece repede.

Privea cerul unde pluteau câțiva nori, făcând stelele să oară mai mari și mai strălucitoare, când tresări, deodată. Două mâini fierbinți o apucaseră de umeri și o întoarseră. Cu respirația oprită, se uită la Mace care o privea, simțind cum pulsul i se accelerează.

— De ce ai fugit, Liddie? întrebă el încet. De abia te-am văzut astăzi.

Se smulse și încercă să-și vină în fire:

— Credeam că nu mai vrei... să mă vezi. Seara trecută...

— Seara trecută aveam ceva de făcut.

Încetișor, o apropie mai mult de el, încolăcindu-și brațele împrejurul ei. Fața lui, o imagine estompată în lumina stelelor, era aproape de a ei; ochii săi, umbre întunecate; gura lui, arcuită enigmatic. În adâncul ființei sale, fu deodată conștientă că tânjește după el. „Nu” își spuse. Îi puse mâinile în piept și-l împinse.

— Ți-am spus tot ce trebuia să-ți spun, Mace. Ți-am spus în dimineața asta cum mă simt aici.

— Aici? spuse el, mângâietor. În brațele mele? Corpul tău îmi spune tot ce vreau să știu despre tine, Liddie, când te țin îmbrățișată așa, aproape de mine.

Ea-și auzi respirația neregulată.

— Nu-ți spune nimic, zise ea și-l împinse mai tare cu mâinile. N-o să-ți bați joc de mine... Mace. Te cunosc prea bine. Tot ceea ce vreau este să plec cât mai repede de aici. N-o să-mi schimb hotărârea.

— Nici eu n-o s-o schimb pe a mea... te vreau aici. O strânse repede la piept și mâna lui, alunecându-i peste sâni, cu degetele care îi frământau febril, îi făcu să se înfioare de dorință, prin bluza de voal care-i acoperea. O străbătu o emoție care venea din adâncul ființei sale. Îi simți corpul tare și fierbinte lipit de al său și inima îi bătu nebunește.

— Vezi? spuse el, respirând fierbinte peste fruntea ei. Corpul tău este la fel de sincer ca atunci când aveai șaptesprezece ani. Pune mâna pe inima mea și vezi cum bate.

Încercă să protesteze, dar el îi luă mâna și i-o introduse înăuntru lăcămășii, ținând-o strâns lângă căldura corpului său. Sfârțul i se întărise lângă mâna sa și Liddie fu tulburată de senzația care o cuprinsese. Simți cum picioarele i se înmoaie. Când își lipi buzele de gura ei care se întredeschise, mâna fetei începu să alunece de bună voie pe spatele lui musculos. Mirosul florilor de portocali, dulceața lui nostalgică, acționa asupra ei ca un afrodisiac și nu-i opuse rezistență când el o așeză pe iarba moale dintre copaci.

— Nu, se auzi ea gemând slab, în timp ce el începuse s-o sărate din nou.

El n-o luă în seamă și corpurile lor se înlănțuiră în timp ce el o mângâia cu buzele sale pe gură, pe tâmpile, pe gât. Fără să realizeze cum, Liddie se simți cuprinsă de o slăbiciune senzuală. Înăuntru lăcămășii sale o voce îi spunea: „De ce încerci să fugi? Știi că el n-o să te lase să pleci...” Îi simți degetele care îi desfăceau nasturii bluzei și când această fragilă barieră fu dată la o parte, gura lui începu să se plimbe peste pielea mătăsoasă a pieptului.

Zgomotul unor pași o făcu să se trezească la realitate și Liddie se forță să se ridice, tulburată și rușinată, încercând cu febrilitate să-și închidă nasturii de la bluză. Nu se știe cum, ea și Mace erau în picioare când apăru Paula.

— Deci aici ai venit! Te-am căutat, Mace. Te cheamă la telefon... o femeie, de la Sydney, adăugă ea.

Mace înjură șoptit.

— De ce nu i-ai spus lui Larry să strige? o luă el la zor și plecă în direcția casei.

Liddie stătea înfiorată, simțindu-se la fel de agitată ca în seara când mama sa întrerupsese scena dintre Mace și ea, de la iaz. Prea distrată ca să-i acorde vreo atenție Paulei, își ridică părul de pe ceafă încercând să-l prindă cu câteva agrafe. Obrajii îi ardeau și în timp ce făcu un pas ca să plece, Paula o strânse de braț, băgându-i unghiile sale lungi în carne.

— Nu ți-am spus de atâtea ori să-l lași în pace pe Mace? se zbârli ea.

Liddie se opri încremenită din drum și-i dădu la o parte mâinile, cu violență.

— De nenumărate ori, spuse ea cu o voce supărată. Dar mai bine i-ai spune lui Mace să mă lase în pace, dacă asta vrei. Știi foarte bine că nu eu am venit după el aici, în grădină.

Fără să mai aștepte să audă ce-o să spună Paula, începu să se grăbească și odată ajunsă în casă se grăbi în dormitorul ei și închise ușa. Singură, se trânti pe pat distrusă. I se părea că-și pierduse complet controlul asupra propriei sale vieți.

Nu știa cât timp trecuse când Mace bătu în ușă.

— Ești aici, Liddie?

Ea nu răspunse. Zăcea cu fața îngropată în așternut, încercând să nu plângă și gândindu-se cu disperare la încurcătura în care se băgase singură. Se ridică și se uită spre ușă, ca pietrificată. După o clipă, aceasta se deschise și în cadrul ei apăru Mace, cu cămașa descheiată pe jumătate, cu ochii arzând ca un foc în timp ce priveau spre ea, la lumina palidă a lămpii. Fața fetei era palidă și părul său întunecat îi cădea în dezordine pe umeri. El traversă camera în grabă, iar ea sări în picioare privindu-l furioasă.

— Ce mai vrei acum? întrebă ea tremurând.

— Liddie.

Ochii lui erau sumbri și vocea tensionată:

— Nu mă privi atât de acuzator cu ochii tăi albaștri. Nu ți-aș clinti nici un fir de păr din cap...

— N-o să ai nici cea mai mică ocazie să faci asta, îl întrerupse ea. Eu... o să am grijă să nu mă mai duc noaptea în grădină.

Un zâmbet ușor îi ridică colțurile gurii senzuale și apoi, Mace zise fără intonație:

— Este o cheie în ușă, dar după cum vezi sunt de partea, cealaltă a ei.

Se uită la el și simți cum se albește. Privirea i se opri pe ușa de la verandă, apoi se întoarse spre el, care stătea cu mâinile încrucișate pe piept, ținându-l cu privirea,

— Pot să țin, spuse ea răgușit.

Cu o mișcare neauzită păși mai aproape de ea, blocând-o cu corpul său.

— N-o să fie nevoie să strigi. N-o să te ating.

Ea înghiți cu greutate și spuse:

— Atunci... atunci ce vrei?

— Știi ce vreau. Te vreau tot atât de mult cât mă vrei și tu pe mine. Nu s-a schimbat nimic. Așa a fost între noi din primul moment în care ne-am întâlnit, acum patru ani. Îți amintești? spuse el privind-o fără să zâmbească. Era seara... după asfințit. Am urcat scările verandei împreună cu tatăl tău și tu stăteai acolo – cu blugi albi și o bluză deschisă la culoare, care avea danteluță la guler, croșetată de tine, după cum mi-ai spus mai târziu. Arătai splendid. Nu mi-am putut lua ochii de la tine. Maică-ta m-a luat înăuntru să-mi arate camera unde trebuia să dorm – camera în care dorm acum – și eu mi-am azvârlit lucrurile și m-am grăbit să mă întorc la tine. Părinția tăi îmi vorbeau, am băut ceva, dar nu mă gândeam decât la momentul când ei vor pleca și voi rămâne, în sfârșit, singur cu tine ca să te cunosc. Credeam că ai optsprezece sau nouăsprezece ani, când din discuția cu mama ta am aflat că nu ai decât șaptesprezece și ești încă la școală.

Se opri, privirea alunecându-i peste fața și corpul ei. Liddie era palidă și încordată. Tot ceea ce spunea el o rănea. Fiecare cuvânt îi răscolea amintirile. Și ea-și amintea acea primă întâlnire. Cum ar fi putut s-o uite? Fusese cel mai minunat lucru care i se întâmplase. Nu pentru că îl întâlnise pe Mace Ridley, actorul de televiziune. Fusese mult mai mult decât atât, mai profund decât rațiunea însăși, pentru o copilă romantică; fusese Dante și Beatrice, Heloise și Abelard, Romeo și Julieta... dar indiferent de ceea ce spunea el, știa că pentru el nu fusese așa. Dacă ar fi fost așa, n-ar fi respins-o în modul în care o făcuse, lăsând-o rănită, și umilită și fără să-și dea seama de aceasta.

Pe scurt, nu-l crezu. Cum putea, după tot ce se întâmplase? Astfel că acum nu mai putea să fie impresionată de complimentele lui, vorbirea lui mângâietoare... Trebuia să realizeze că în afară de o atracție pur și simplu fizică, nu simțea nimic pentru el. Cu toate acestea, în adâncul sufletului său știa că toate aceste socoteli ale ei nu fac decât să ascundă adevărul.

— N-are... n-are nici un sens să răscolim trecutul, zise ea încercând să se smulgă din gândurile care o asaltau. Oricum nu-mi faci o impresie atât de grozavă precum crezi. Știu că nu-ți place, dar ți-am mai spus. Și atunci când ne-am întâlnit, după cum singur ai spus, nu eram decât o școlăriță. Tu erai prea în vârstă și realitatea nu se potrivește cu cea din scenarii.

Cu mâini tremurânde, începu să-și strângă părul și să caute ace ca să și-l prindă... orice, numai să-i evite privirea.

El se mișcă brusc și-i îndepărtă mâinile care aranjau părul.

— Lasă-l în pace, Liddie. Părul tău este frumos. Este o prostie să-l strângi.

— Nu mă atinge, ripostă ea, îndepărtându-se de el. Cum crezi că pot suporta să stai pe capul meu, obligându-mă...

— Nu te oblig să faci nimic, spusese el exasperat. Încerc să înlătur baricada pe care ai ridicat-o între noi. Încerc să comunic cu tine, așa cum eram obișnuiți să facem înainte unul cu altul.

— Comunicam? își mări ea ochii de uimire, deși în sinea ei tremura.

Nu vroia să-i lase să-i distrugă apărarea, așa încât continuă:

— Nu-mi amintesc să fi comunicat foarte bine.

El înjură în barbă:

— Ești fata cea mai de neînțeles pe care am întâlnit-o vreodată. De ce ești atât de suspicioasă, pentru numele lui Dumnezeu?

Ea clipi și înghiți în sec.

— Sunt suspicioasă? Nu mi-am dat seama. Probabil, necazul tău este că ești obișnuit cu fete care aleargă după tine. Eu poate că mi-am pierdut capul o dată sau de două ori, dar te asigur că încă sunt lucidă, atunci când trebuie.

— Vrei să-mi spui că inima ta este condusă de creier? întrebă el ironic. Mă întreb chiar, ce-ai spune dacă te-aș cere în căsătorie?

Liddie aproape că rămase, cu gura căscată. Mace Ridley o cerea în căsătorie! Gândurile i se opriră în loc. Realiză că nu era adevărat. De fapt el nu o ceruse de nevastă, ci spusese „dacă te-aș cere în căsătorie”. Și de fapt ce-ar însemna asta? Nimic, decise ea. Nu era atât de proastă să se lase prinsă în cursă.

Respiră adânc și-i spuse cu răceală:

— Dacă m-ai cere de nevastă aș spune „nu”. Ți-am spus, de altfel, că vreau să merg la White Cliffs. Dar pe tine nu te interesează ce vreau eu, nu-i așa? Tu... tu... tot ce vrei este să mă manipulezi pentru propria ta distracție.

O privi intens:

— Încep să cred că nu ești în toate mințile, spuse el încet. Mă întreb de ce?

Ea-și coborî genele. Dacă nu era în toate mințile, era vina lui și dorea să-l vadă plecat, lăsând-o în pace.

— Lasă-mă singură, spuse ea cu o voce șoptită. Nu sunt așa cum zici tu, știi exact ce vreau și nu am nevoie de amestecul tău în viața mea.

Îi văzu pieptul ridicându-se și coborând de câteva ori, după care respiră adânc și spuse sever:

— E-n regulă, uită totul. Nu ți-am cerut să te măriți cu mine. Poți să-ți irosești viața cu iubitul tău bărbos, dacă asta vrei. Mă întreb, ce o să-ți ofere? Căsătorie? Sau un aranjament mai dubios? Pariez că o să dorești foarte repede să fii înapoi aici, încheie el cu gura lățită într-un zâmbet ironic.

Liddie era pe punctul de a izbucni în plâns și-i trebui o mare stăpânire de sine ca să nu se azvârle pe pat și să dea drumul lacrimilor. Nu făcu așa, știind ce s-ar fi întâmplat. Ar fi luat-o în brațe, i-ar fi spus minciuni mângâietoare și ar fi sărutat-o. Ea s-ar fi moleșit, s-ar fi agățat de el și i-ar fi răspuns la sărutări, după care s-ar fi putut întâmpla orice.

— Ai... ai terminat? reuși ea să spună, sperând ca el să creadă că vocea îi tremura de furie și nu de nervi și disperare.

— Aproape am terminat, șuieră el cu ochi întunecați și reci. Când fratele tău se va întoarce aici, n-ai decât să pleci cu el la White Cliffs. Dacă asta vrei, asta o să ai.

Se uită la el, cu lacrimile în gât și cu capul sus.

— Asta vreau, spuse cu mândrie. Nu... nu vreau să fiu obligată să stau aici ca tu să te distrezi încercând să mă seduci.

El scoase o exclamație exasperată:

— Este de necrezut că poți să fii atât de necoaptă. Credeam că ai mai crescut între timp, dar îmi dau seama că am greșit. Ne vedem mâine dimineață.

O privi un moment cu ochi strălucitori și apoi, în timp ce ea se aștepta la un atac verbal, ieși în grabă din cameră.

Liddie se așeză pe marginea patului. Tremura și se simțea mai confuză ca niciodată. Își dădea seama cu tristețe că el are dreptate. Spusese că este necoaptă și așa era. În adâncul inimii sale, recunoștea că este puternic atrasă de el și nu știa ce să facă. Răbufnirea ei de acum fusese copilăroasă, dar fusese provocată de el. Îl ura pentru că răsese de ea. Îi ura fiecare fir de păr, fiecare bucățică din figura-i chipeșă, își spunea ea, știind totuși că nimic din astea nu era adevărat. Palmele sale se convulsionară de dorința de a-i simți sfârcul sânelui, netezimea spatelui muscular, și înghițindu-și lacrimile – alt semn de imaturitate, gândi ea furioasă – își căută pijamaua sub pernă. Cu cât se va cufunda mai repede în lumea somnului, cu atât va fi mai bine.

La dejunul de dimineață fu rece și distantă. S-ar fi putut ca Mace să creadă că este bosumflată. O ajută pe Paula la bucătărie, deși aceasta nu se obosi să-i mulțumească. Mâncă cu poftă, deoarece, paradoxal, îi era foame. Când se sculase se gândise un timp și se hotărâse să se comporte ca o adultă.

Tocmai când se hotăra să strângă masa, Mace o întrebă vioi, vrând probabil s-o provoace:

— Ce-ai zice de o partidă de călărie în dimineața asta, Liddie?

— Am alte gânduri, spuse ea cu o detașare deliberată. De ce n-o întrebi pe Paula?

— Se întâmplă să nu călăresc, spuse Paula cu furie. Mace, spuse indiferent:

— Cum dorești.

Liddie se îndreptă, nu prea fericită, spre dormitor, unde încercă să-și facă un plan pentru ziua în curs.

Tocmai își pusese în cap să meargă o jumătate de milă până la casa administratorului și să se împrietenească cu nevastă-sa, când Paula intră pe nesimțite în camera ei, se sprijini de peretele dinspre verandă și se uită spre ea cu ostilitate copilărească și cu neplăcere. Era enervată și, deși Liddiei îi venea să-i spună „Cară-te!”, nu zise nimic. Nici măcar nu întrebă „Ce dorești?”. Aceasta nu era casa Liddiei, ceea ce Paula îi dăduse să înțeleagă. N-avea nici un fel de drepturi. Și în timp ce continua să facă ordine în cameră, Liddie observă că ea fierbe de nemulțumire. Dar aceasta era camera ei, aceea în care dormise mulți ani și nu ea era o intrusă, ci Paula.

În final, Liddie își puse pălăria și îndreptându-se spre ușă, întrebă cu răceală:

— Dorești ceva? Sau ai venit numai să observi?

— Nu mă mai trata atât de superior... spuse Paula cu o voce de gheață și plină de venin, ceea ce o făcu pe Liddie să se înfioare.

— Eu mă uit de sus la tine? Ce... ce vrei să spui?

— I-ai spus lui Mace să mă invite la călărie. Eu nu călăresc și chiar dacă aș călări, nu l-aș însoți. El nu dorește companie.

— Nu dorește? zise Liddie forțându-se să se adune. Aș crede că asta o să decidă singur. Dacă dorește compania mea, asta n-are nici un fel de legătură cu tine.

— Asta s-o crezi tu! ripostă Paula. Ce-ai de gând să faci în dimineața asta?

Liddie se uită la ea cu milă.

— Dorești să iau legătura cu Vera și să fac un program pentru toată ziua? Dacă nu, am o grămadă de alte lucruri de făcut. Sunt învățată să trăiesc aici, știi prea bine. Cunosc proprietatea asta.

— Ți-ar place să locuiești din nou aici, nu-i așa? susură Paula. Bine, ți-am mai spus că Mace stă aici temporar. Provincia nu este teatrul lui de operații.

— Atunci, dacă Mace mă cere de nevastă, înseamnă că trebuie să-mi iau adio de la Painters Hill, nu-i așa? susură Liddie la rândul său.

Paula râse acru:

— Crezi că Mace te va cere vreodată în căsătorie? întrebă pe oricine de aici dacă el are de gând să se însoare. Întreab-o pe Vera, întreabă-l pe Larry sau Anne Bowen. În orice caz, nu vei fi tu aleasa.

Crezi că dacă te-a complimentat și ai locuit odată aici, ai ajuns vedeta întregului ținut? Regret, dar nu ești. Îl cunosc foarte bine pe Mace. Știu cum gândește. Nu ești decât un copil prost. Îmi pare într-adevăr rău pentru tine.

— Nu este cazul, răspunse Liddie înțepată. Dacă vrei să știi, mie-mi pare rău pentru tine.

Se întoarse spre toaletă, își puse ochelarii de soare și se îndreptă spre verandă. Fără îndoială că se comporta ca un copil răsfățat, dar nu-i păsa. Se întristase din cauza certei cu Paula, fără să vrea. Știa că se gândise că este un fel de lucru important în viața lui Mace, dar acum se trezise brusc. Era un copil dacă-și închipuia că-i înțelege pe bărbați. Acum era complet aiurită. Paula era prea sigură de ea și Liddie avea un presentiment că se va face din nou de răs. Fapt era că, noaptea trecută. Mace fusese de acord foarte repede cu plecarea ei.

Descoperi că străbătuse grădina, și se îndreptă în fugă pe poteca ce ducea spre casa administratorului, situată la o jumătate de milă distanță. Se va prezenta Annei Bowen, nevasta lui Bill, gândi ea confuz. Va descoperi repede dacă spusele Paulei erau adevărate. Oh, ce mult îi ura pe bărbații chipeși.

Involuntar, se gândi la Roy. El nu era chipeș. Puteai să ai încredere în el. Știa că o să vină la Painters Hill și o să-și țină promisiunea. Nu era genul care să se uite la alte fete de la White Cliffs și s-o uite pe Liddie peste noapte. La o astfel de comportare te-ai fi putut aștepta doar de la Mace Ridley. Poate că se va hotărî să se mărite cu Roy și... și-l va convinge să se stabilească undeva... sau măcar să cumpere un bordei și să-l mobileze convenabil. Ar putea fi o viață plăcută și... oh, ar rezolva o grămadă de probleme.

Deodată, dezgustată, abandonă această fantezie. Știa foarte bine că n-o să se mărite niciodată cu Roy, chiar dacă ar fi vrut. Și știa și de ce. Era îngrozitor de geloasă pe Paula. Și nu era deloc nostim că era atât de atrasă de Mace.

CAPITOLUL VII

După acea zi, Liddiei îi scăzu moralul atât de mult, încât Paula putea fi încântată. Se împrietenii cu Anne și descoperii că toți ajunseseră la concluzia că Mace se va căsători cu Paula și-și va petrece o parte a timpului la Painters Hill și cealaltă parte la Adelaide. Tot de la Anne află că motivul pentru care plecase menajera era acela că nu se înțelegea cu Paula. Nu aceasta o surprinse, ci faptul că menajera se numea doamna West. Trebuie să fi fost mama lui Harry West, femeia pe care Mace o căutase în bordeiul de la Coober Pedy. De ce? Vroia ca ea să se întoarcă înapoi la Painters Hill?

Nu-l întrebă pe Mace, fiindcă acesta nu mai apărui în calea ei. Nu mai apărui nici în calea Paulei. Parte din timp și-l petrecea împreună cu Anne și cei doi copii mici ai săi, iar în rest călărea sau se plimba și odată împrumută o motocicletă, cu permisiunea Annei, și merse să caute locul unde tatăl său găsisese așchiile de opal. Nu-i fu greu să-l localizeze și cu toate că nu găsi nimic, se bucură de condusul motocicletei, deși la întoarcere Mace îi făcu morală.

— Nu-mi place să te văd pe motocicletă, Liddie. Se pot întâmpla multe accidente.

Ea ripostă:

— Tata mă lăsa atunci când locuiam aici.

— Bine, eu nu o să accept asta, atâta timp cât vei fi musafirul meu. Dacă vrei, consideră așa, spuse el. Nu mă socoteam un astfel de om, dar poți s-o iei cum vrei. În orice caz, nu trebuie să umbli hai-hui prin tot domeniul, fără cel puțin să informezi pe cineva unde te duci.

— S-au întors vremurile, spuse ea sarcastic. A dispărut emanciparea femeilor din această parte a zonei de când te-ai întors aici?

— În ceea ce te privește, a dispărut, spuse el printre, dinți.

Conversația se sfârși, dacă se putea spune asta. Ea bombăni în timp ce se îndrepta spre camera ei „Nu mi-ar displace să plec de sub tirania ta, Mace Ridley”.

Dar până când Roy sau Tony vor veni s-o salveze, n-avea nici o șansă.

În acest timp, Paula îi dădea directive Verei și Liddie se ținea departe de bucătărie, în afara cazului când Paula îi cerea s-o ajute, într-un mod dictatorial, ca și când Liddie ar fi fost o angajată lipsită de importanță și creier.

În după-amiezile târzii, de obicei se întâlnea cu Mace și Paula și uneori cu Larry, ca să înoate sau să facă o partidă de tenis, dar numai dacă Mace insistă. Orele de după cină erau cele mai dificile, pentru că Liddie nu vroia să ajungă singură cu Mace, ceea ce însemna să nu se plimbe prin grădină, să nu se ducă prea devreme în camera ei. Avea un aliat în Paula, care o ajuta ca acest lucru să nu se întâmple. Dar bineînțeles, asta era posibil, pentru că așa vroia Mace.

Ziua de duminică veni și plecă, fără a aduce nici un semn din partea lui Roy sau Tony. Liddie își spuse că este dezamăgită, dar într-un fel se simți ușurată. Știa de ce, însă nu vroia s-o recunoască față de ea însăși.

Și apoi, vineri, la sfârșitul unei săptămâni enervante, Roy veni.

Mace era în biroul său și lucra, iar Liddie, după o gustare ușoară de prânz, hoinărea pe lângă iaz, simțindu-se abătută. Relația dintre ea și Mace părea că ajunsese la un punct mort și ea încerca să se hotărască s-o convingă pe Anne s-o ducă la Broken Hill, când auzi pași pe potecă și-l văzu pe Roy că se îndreaptă spre ea.

Înima îi tresări. Arăta atât de blând, de familiar, de uman. Poate că ceea ce gândise despre el nu trebuia neglijat.

Alergă în întâmpinarea lui cu brațele întinse și exclamă încântată:

— Roy! Ce bine-mi pare că te văd! Unde este Tony?

— Încă scormonește în White Cliffs. Nu l-am putut convinge să vină. Cred că va sosi în câteva zile. Cum îți merge?

Se trase puțin înapoi pentru a o privi cu admirație, în timp ce privirea îi aluneca peste corpul zvelt în blugi albaștri și bluză crem, fără mâneci, peste părul ei desfăcut, peste fața ei roșie de bucurie.

Liddie îl privi și ea cu curiozitate. Îi amintea de tatăl său, atât de musculos și puternic și atât de cu picioarele pe, pământ. Un bărbat care nu face compromisuri ca Mace, se pomeni ea gândind, chiar dacă îi lipsește farmecul acestuia. Arăta foarte curățel în șortul și cămașa kaki, cu barba pieptănată ordonat, cu părul mai puțin zbârlit ca de obicei. Prima emoție trecută, ea știi că el nu-i va face niciodată să-i bată inima – în felul în care o făcea Mace – dar era plăcut să-l revadă și nu obiectă atunci când el o cuprinse cu brațele, pentru a o îmbrățișa.

— Totul este în regulă, îi spuse ea, după ce el o lăsase din brațe. Este așa de bine că te văd! Credeam că n-o să mai apari vreodată.

— Îmi sună ca o muzică ceea ce-mi spui, spuse el cu un zâmbet. Ți-a fost dor de mine? Unde sunt bazaconiile ale mici? Mă așteptam să fie, cu tine.

Rămase aiurită pentru câteva clipe, apoi încurcată, spuse:

— Nu există nici un fel de bazaconii mici. Când s-au întâlnit cu mine la Broken Hill, mi-au explicat că totul s-a schimbat deoarece... ei, bine, copiii au fost duși la Adelaide.

Își ridică sprâncenele, exclamând uimit:

— Slavă Domnului! Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici? De ce n-ai venit cu noi la White Cliffs? Știai că asta aș fi dorit cel mai mult... și acum o doresc și mai tare... adăugă el cu subînțeles.

Ea își plecă fața și lovi cu piciorul în nisipul ce se întindea la picioarele sale.

— Am vrut să vin, dar era prea târziu, voi plecașerăți și eu... eu n-am înțeles prea bine că copiii n-o să se mai întoarcă, improvizează ea și apoi se grăbi să-l întrebe înainte de a trebui să mai răspundă și la alte întrebări... Cum m-ai găsit aici, Roy?

— Am întrebat la reședință. Am vorbit cu o fată cu părul creț care mi-a spus că ești la iaz.

— Oh, Paula, spuse ea stânjenită. Ce i-ai spus?

— Mai nimic. Doar că o caut pe guvernantă. Ea nu mi-a explicat că nu ești angajată. Mi-a spus unde să te găsec și a fost foarte amabilă. Este ceva în legătură cu ea care mă face să mă gândesc la nu știu ce. Cine este ea, cu exactitate?

— Paula Damery, spuse Liddie. Probabil ai văzut-o de vreo câteva ori la televizor. Este sora celui care are grijă de fermă și este aici în vacanță, studiindu-și câteva roluri pe care le are în vedere.

Mintea ei era doar pe jumătate atentă la conversație, cealaltă jumătate fiind ocupată cu altceva. Acum, când Roy venise, ea ar fi trebuit să profite de ocazie și să plece. Dacă Mace ar ști, ar trimite-o să și facă bagajele. Dar știa, cu o certitudine înspăimântătoare, că nu vroia să facă așa, ceea ce însemna ca Roy să fie îndepărtat, înainte de a apare Mace și a vorbi cu el. Bineînțeles că Paula ar folosi ocazia ca să-l pună în legătură, dar de fapt Liddie credea că n-o s-o facă. Nevăzând nici o urgență, nu l-ar fi întrerupt pe Mace din timpul muncii sale. Cu oarecare noroc, va fi prea târziu când el va veni să-i caute și Roy va fi plecat.

Dacă cumva Mace face scandal? reflectă ea. Nimeni nu i-a zis să plece cu Roy, nu-i așa? Tony fusese singurul cu care Mace îi spusese că coate să se ducă la White Cliffs.

— Pare ciudat să te stabilești aici, spuse Roy, care o smulse din gânduri. Nu trebuie să mai stai, nu-i așa? Ce-ar fi să mergi împreună cu mine să locuim în cort?

Se așeză pe pământ și se uită în direcția ei.

— În cort la White Cliffs? întrebă ea stânjenită.

— Nu. Aici la Painters Hill, spuse el făcând cu ochiul. Trebuie să-mi arăți doar locul unde tatăl tău a găsit fărâmele de opal, eu voi fixa cortul și vom începe să căutăm. Sper că n-ai uitat unde este.

— Oh, nu, îmi amintesc foarte bine. Am hoinărit pe acolo într-una din zile. Nu-i nimic mai mult decât o coasta veche de deal, câțiva copaci și tot felul de pietre răspândite pe sol. În acea pășune nu sunt oi și locul nu este bun de nimic, după cum spunea tatăl meu.

— Asta-mi convine, remarcă Roy. Nu-mi place să fie nimeni în jurul meu care să se mire și să mă întrebe ce-am de gând să fac. Nu am încă permis și mai întâi aș vrea să arunc o privire, să văd dacă merită oboseala.

— Ce înseamnă permis? întrebă ea îngrijorată. El dădu din umeri.

— Înainte de a începe o prospectare pe o pășune, trebuie să ai un permis de la Registrul funciar. Dacă departamentul care se ocupă de acest ținut ți-l cere, trebuie să-l arăți sau să plătești o amendă de 500

dolari N-aș vrea să-mi scot permis, dar unii din acești proprietari de pământuri devin ostili dacă apari pe moșia lor. Care crezi că ar fi atitudinea celor de aici? Fiind unul dintre prietenii tăi, crezi că m-ar ajuta?

Liddie își mușcă buzele. Mace nu-l plăcuse pe Roy. Probabil îi va refuza prospectarea pe proprietatea lui și va insista ca Liddie să plece cu el la White Cliffs,

— Cred că ar fi mai bine să nu apari în fața lui Mace Ridley, îl sfătui ea. Faptul că ești prieten cu mine nu-ți este de nici un ajutor. Chiar dacă ai avea un permis, tot nu te-ar lăsa. Mai bine ai uita toată chestia. Oricum, s-ar putea să nu fie opal aici.

El se strâmbă:

— N-am bătut atâta drum degeaba. N-o să mă întorc la White Cliffs numai fiindcă acest individ, Mace Ridley, nu este un om de înțeles. Opalul este viața mea. Am să stau aici câteva nopți. Sunt pregătit... Dar dacă mergi cu mine la White Cliffs, atunci plecăm cât se poate de repede. Ce părere ai?

— Nu... nu pot să fac asta, spuse ea încurcată și încercă să-și explice refuzul adăugând... Știi că vreau ca Tony să vină să lucreze aici. N-ar fi de nici un folos dacă aș pleca acum. mai ales dacă el are de gând să vină peste câteva zile. Oricum, conchise ea nervoasă, de teamă ca Mace să nu vină și să se intereseze cine este vizitatorul, de ce n-am merge să vizităm locul? Vom decide pe urmă ce este de făcut.

Sări în picioare cu ochii măriți.

— Bine, să facem asta pentru început, acceptă el luînd-o după umeri. Trebuie să-i spui cuiva unde te duci?

— Nu, atâta timp cât mă voi întoarce înainte de patru și treizeci.

— Ce-i atunci? întrebă el suspicios și ea se înroși.

— Trebuie să pregătesc masa, minți ea. Nu pot să-ți explic... Ei nu au menajeră pe moment...

El fluieră încet.

— Se pare că cineva a fost destul de șmecher ca să profite de situație. Sper că ești la fel de bună bucătăreasă pe cât ești de bună ca guvernantă.

Ea nu răspunse. Era prea ocupată ca să se uite înainte, să vadă dacă nu cumva apare Mace Ridley.

Acesta nu apărură și atunci când ei ajunseră la vechea mașină a lui Roy, plină de praf, parcată. În umbra unor copaci, Liddie se întrebă dacă Paula nu-i urmărește cumva. Dar ce-i păsa? Ce făcea și cu cine, era propria ei treabă.

Un moment mai târziu, ea și Roy porneau la drum, cu Liddie gata să închidă și să deschidă porțile și bineînțeles să-i indice direcția lui Roy. Pentru ea era o adevărată plăcere să vadă oile merinos care pășteau în umbra copacilor, parte integrantă a acestui ținut, dar avu un sentiment de vinovăție când văzu un utilaj parcat și lângă el, doi bărbați îmbrăcați în salopetă acționând cu o pompă. Îi recunoscă pe Larry și pe Bill Bowen, pe care-l întâlnise de câteva ori, atunci când o vizitase pe Anne. Ambii bărbați se întoarseră atunci când mașina lui Roy trecu hurducând pe lângă ei.

— Nu te opri, îi spuse Liddie lui Roy, înroșindu-se. Se aplecă pe fereastra mașinii și făcu cu mâna.

— Este administratorul și intendentul, dar sper că nu vrei să te ia la întrebări, nu-i așa?

Roy aprobă spunând că nu vrea și apoi se uită la Liddie râzând.

— Intendentul, eh? Mi-ai promis că n-o să te îndrăgostești de el. Sper că nu te-ai amoretat.

— Bineînțeles că nu, are nevastă și doi copii, spuse ea, dar nu-i explică că erau copiii cărora trebuia să le fie guvernantă.

— Bine, zâmbi el. Nu mi-ar fi plăcut să fie așa. Știi asta, nu-i așa?

Știa? Simți o strângere de inimă. Doar nu cumva Roy o luase în serios! Ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi dorit. N-ar fi vrut ca el să creadă vreodată că-l iubește.

Începu să vorbească repede, tot felul de minciuni, știind că asta e o bună tactică defensivă. Nu-i vorbi despre ce se întâmplase recent în viața ei, ci doar despre trecut, când ea și Tony locuiau aici, mergeau pe cai sau motociclete împreună cu tatăl lor, ajutându-l să strângă oile să nu se piardă, sau să le ducă de la o pășune la alta. Continua să vorbească atunci când ajunseră la pășunea neospitalieră, unde tatăl său găsisse sfărâmăturile de opal.

— N-am găsit nimic care să fie asemănător opalului, când am venit zilele trecute pe aici, remarcă ea după ce, parcând mașina la umbră, începură să se îndrepte spre povârnișul dealului.

— A fost cineva cu tine? întrebă Roy, cu ochii fixați spre sol, în timp ce mergeau – deprindere caracteristică minerilor de opal – așa cum Liddie descoperise la Coober Pedy.

— Nu. Și n-am stat prea mult ca să pot găsi ceva. De fapt oricum, nu mă prea pricep, mărturisi ea.

Roy se opri, culese o piatră și o examinează cu atenție.

— Este apă pe aici primprejur?

— Nu cred. Ți-am spus că tatăl meu niciodată nu aducea oile aici. Ai avea probleme cu apa, Roy, dacă ai campa aici.

— Mi-am luat apă pentru două sau trei zile, spuse el. M-am gândit că dacă rămân în pană, pot să vin și să cer de la locuința proprietarului. N-am dreptate?

— Cred că da, aprobă ea fără entuziasm.

— Pentru orice eventualitate,, ce-ar fi să-ți petreci ziua de mâine cu mine, Liddie? Nu ești angajată aici, nu-i așa? Cred că tipa aia crează poate să pregătească și singură mâncarea.

Liddie își mușcă buzele.

— Da, dar ar fi neplăcut să vin aici, dacă se știe că ai campat în aceste locuri.

— De ce s-ar ști? Nu trebuie să spui nimănui ce faci. Dacă ai mai venit aici pe cont propriu de ce n-ai mai veni?

— Am împrumutat o motocicletă de la fermă. Lui Mace nu-i place asta.

— Eu nu sunt mai important decât Mace – oricine ar fi el?

Dintr-odată, Roy dădu cu piciorul într-o piatră și o apucă de mână.

— Ce... ce vrei să spui? întrebă ea, un pic alarmată.

— Credeam că te-ai bucurat când m-ai văzut. Liddie înghiți în sec.

— Da, dar...

Înainte de a reuși să spună ceva, i se tăie respirația, strivită de Roy, care o cuprinsese cu brațele și începuse s-o sărute pătimaș, gemând. Măinile lui începură s-o pipăie pe sub bluză. Încercînd să respire, ea începu să se lupte. Vroi să țipe, dar nu reuși din cauza

respirației. Și la ce i-ar folosi, aici, în pășune, unde nimeni nu venea niciodată?

Mace... Mace! strigă ea în gând, în timp ce se elibera din strânsoarea lui. Pieptul i se ridica și cobora rapid. Mace îl numise pe Roy un bădăran și ea se simțise în siguranță cu el, fiindcă îi amintea de tatăl său! Acum însă, nu știa la ce se poate aștepta din partea lui.

— Bine... nu vrei? întrebă el mânios. Te joci cu mine?

Scutură din cap incapabilă să se uite la el.

— Îmi pare rău, Roy... nu mă joc cu tine. Te plac, dar... dar nu așa cum crezi tu.

O privi uimit.

— Este vorba de altcineva? întrebă el brusc. Ea înghiți cu greutate.

— Da.

Bineînțeles că era cineva... un bărbat ale cărui sărutări aveau un efect cu totul diferit asupra ei...

— Cine? întrebă el. Cineva de aici de la Painters Hill?

Ea dădu din cap. Se părea că nu se poate ascunde.

— Atunci asta este motivul pentru care stai aici... nu că vrei să dai o mână de ajutor, să faci pe bucătăreasa... Cine este el?

Își mușcă buzele.

— Nu ți-aș spune. N-ar fi de nici un folos.

— Probabil este însurat, presupuse Roy, cu ochii acuzatori.

— Nu, dar nu-mi împărtășește sentimentele. Expresia feței lui se schimbă.

— Ai făcut dragoste cu el?

— Nu, spuse ea cu voce joasă.

De fapt, Mace nu făcuse dragoste cu ea la modul în care înțelegea Roy. În ultimul timp, nici nu o mai sărutase. Poate că nici nu o va mai săruta din nou, dar acum știa cu o dureroasă certitudine că ceea ce-și dorea mai mult în viață, erau sărutările lui Mace. Mai mult decât atât, vroia să facă dragoste cu el... să-i aparțină...

Se înfioră și se uită nervoasă la Roy, printre gene.

— Mai bine l-ai uita, Liddie, spuse el răspicat.

În timp ce vorbea, ochii săi se plimbară asupra feței ca și când ar fi dezbrăcat-o și aceasta se cutremură, involuntar.. Dintr-o dată, ei i

se făcu frică. Era atât de lipsită de apărare aici, în această pustietate... se afla la cheremul lui... Își dori să fi avut motocicleta, să fi putut fugi. Își dori ca printr-o minune să apară Mace.

Îl auzi pe Roy râzând.

— Ești speriată, nu-i așa, Liddie? Nu este greu să-ți ghicesc gândurile. Liniștește-te! Poate că nu mă crezi un gentleman, dar nu o să fac ceea ce crezi. Urcă-te în mașină și te voi duce acasă.

Răsuflă ușurată și reuși să zâmbească:

— Ce o să faci, Roy?

O privea cu o față lipsită de expresie:

— O să stau aici așa cum am plănuit. Ce altceva? Probabil că jumătate din noapte voi sta treaz și mă voi gândi c-ar fi trebuit să fiu mai insistent cu tine. Mă voi scula mâine dimineată și voi cerceta locul. Opalul este încă viața mea. Dacă mi se va părea ca merită, o să-mi iau permis, o să mă întorc și o să încep prospecțiunile. Dacă o să se întâmple să dau peste tipul de care ești îndrăgostită, nu-ți promit că nu-i voi da un pumn în nas. Nu-i așa că este vorba de Mace Ridley? Mi-amintesc că Tony mi-a povestit că acum câțiva ani ai avut o slăbiciune pentru el.

Liddie își mușcă din nou buzele și nu-i răspunse. Se îndreptă cu grabă spre mașină.

Cu patru mile înainte de casă, mașina se defectă. Roy ieși și se uită sub capotă, iar Liddie se uită la ceas. Trecuse de ora patru jumătate. Încercă să-și imagineze ce se întâmplă la reședință. Mace probabil a ieși pe terenul de tenis însoțit de Paula și Larry. „Unde este Liddie?”. „A ieșit cu un bărbat!” îi spune Paula, în mod sigur. Oare lui Mace îi pasă? Oare dorește s-o vadă făcându-și bagajele și plecând? Ar căuta-o în camera ei?

Roy veni până la geamul mașinii.

— O să-mi ia ceva timp. Bine?

Liddie dădu din cap, iar Roy merse după trusa de scule, dar după câteva momente ea coborî din mașină.

— Mai bine plec pe jos, Roy. Dacă tu crezi că o să termini mai repede, o să mă prinzi din urmă.

Palidă la față, încercă să zâmbească. Știa că relația dintre ei doi nu va mai fi niciodată ca înainte.

— Dacă ai probleme, să vii la reședință pentru ajutor!

— N-o să am. Trebuie să știu ceva mecanică, pentru modul meu de viață.

Își ridică fața și o privi.

— Îmi spui „la revedere” sau este prea mult să-ți cer asta?

Îi cerea s-o sărute și ea nu putea accepta. Zâmbi forțat:

— O să ne vedem din nou. Roy, atunci când o să vină Tony.

— Nu mă săruți de adio? spuse el cu amărăciune. Am înțeles mesajul. La revedere, atunci! Mă scuzi, dar nu-ți pot ura fericire împreună cu Ridley Nu pot să fac asta.

Liddie plecă, simțindu-se plină de neliniște și nefericire. De ce trebuia să fie viața așa? Nu-l putea iubi pe Roy, iar dragostea ei pentru Mace era fără speranță.

Merse pe drumul spre fermă, cu mintea absentă, gândindu-se la prietenia pierdută și la ceea ce o aștepta acasă. Intenționase ca aproape de casă să vină singură pe jos, ca Roy și cu Mace să nu se întâlnească, dar în nici un caz nu avusese de gând să meargă atâta.

Mergea de câțva timp când apărură mașina lui Mace. Opri brusc, se aplecă pe geam și o privi furios, cu sprâncenele încruntate. Cu toate că el era supărat, inima îi bătu mai tare și în gând îi veni: „El este omul meu”. Dacă măcar... dacă măcar ar fi îndrăgostit de ea... dacă măcar ar vrea s-o ia de soție...

Ea zâmbi timid și-i spuse prostește:

— Presupun că te miri unde am fost.

— Urcă, mormăi el, deschizând portiera cu putere. Da, m-am întrebat unde ești. Larry mi-a spus că ai ieșit cu un bărbat. Unde ai fost? Și de ce dracu vii pe jos acasă?

Liddie tresări la auzul acestor vorbe.

— Am fost și m-am plimbat, asta-i tot. Și... și vin pe jos pentru că mașina lui Roy s-a defectat și el a rămas s-o repare.

Își dădea seama că sună ca și cum ar fi fost vinovată, ca și cum ar fi vrut să ascundă ceva. Și bineînțeles că era vinovată, reflectă ea cu amărăciune, comparând discrepanța între ceea ce simțise atunci și ceea ce simțea acum.

Ochii lui se plimbară peste figura ei, insultători.

— Deci era prietenul tău Roy. Am ghicit imediat când Paula mi-a spus că cineva a venit acasă la noi și și-a căutat prietena. Și nu mă prosti spunându-mi că ai fost numai să te plimbi.

Cu privirea scăpărându-i de mânie, adăugă:

— Dacă aș fi știut că este pe proprietatea mea, l-aș fi trimis la plimbare.

Liddie se înroși și-i ripostă furioasă:

— Ce drept ai să-mi alungi prietenii? Presupun că următorul lucru pe care-l vei face, va fi acela de a-mi alunga fratele când o să vină să mă ia.

— O să mă gândesc la asta, spuse el cu răceală în glas. De fapt ce ai aranjat?

— Ce să aranjez?

— La ce te-ai gândit? izbucni el. Vrei să pleci de aici? Nu este asta marea ta obsesie? Mă și mir că mai ești. Ce te oprește să-ți faci bagajele și să dispari cu iubitul tău?

Exact. Ce-o oprea? Ar fi surprins dacă ar afla, gândi ea cu amărăciune și se întrebă cum ar reacționa dacă i-ar zice: „M-ai prins, Mace Ridley! Se pare că m-am îndrăgostit de tine, deși nu știu de ce”. Încercând să se calmeze, îi spuse cu indiferență:

— M-am gândit că o să faci scandal dacă o să plec cu Roy și din ceea ce mi-ai spus până acum, am avut dreptate, nu-i așa? Fratele meu va fi aici peste câteva zile, se grăbi ea să adauge, și o să plec atunci, dacă o să-i permiți să vină pe proprietatea ta.

O privi răutăcios, cu gura strânsă.

— O să vorbim despre asta mai târziu, zise el și porni motorul. În cazul în care ai uitat, îți reamintesc că în seara asta ești așteptată la o partidă de tenis.

— Nu vreau să mai joc acuma, spuse ea copilărește. Nu mă simt în stare.

El îi azvârli o privire usturătoare și ea simți cum se înroșește.

— Bine, mi-e teamă că o să joci chiar dacă vrei sau nu.

— De ce? întrebă ea, albindu-se la față.

— Pentru că așa ai promis.

Se depărta puțin de el. Deși acesta nu făcuse nici o mișcare ca s-o atingă, îi simțea masculinitatea ca pe ceva tangibil.

Înapoi la reședință, se grăbi în camera ei, își făcu un duș, se îmbracă în blugi și o bluză curată de bumbac și se îndreptă spre terenul de tenis.

CAPITOLUL VIII

Mace nu era acolo. Paula și Larry erau angajați într-o partidă de „Single”, iar Liddie se așeză pe un scaun în afara terenului și începu să-i urmărească. Larry o salută cu racheta, iar Paula îi strigă:

— Ai întârziat cam mult.

Nu răspunse și continuă să-l aștepte pe Mace. După ce cei doi terminară, Paula se îndreptă spre casă, iar Larry o întreabă:

— Vrei să joci?

— Nu mă simt prea în formă, spuse ea după o ușoară ezitare. Oricum, cred că ți-a fost deajuns. Nu-i nimic, mai sunt și alte zile.

După ce ei plecară continuă să-l aștepte pe Mace, deși acum nu credea că o să mai vină. Își învărtea racheta în mână, morfolindu-și buzele și spunându-și că-l urăște. Ar fi trebuit să meargă și să aranjeze cu Roy să plece.

Era aproape întuneric când ajunse înapoi acasă. Luminile erau aprinse, în aer plutea un cântec melancolic, de demult, și atmosfera era parfumată cu mirosul florilor de portocali din grădină. În bucătărie, Paula prepara, probabil, cina. Liddie se simți deprimată. Ce dracu făcea aici? Oh, dacă și-ar fi folosit capul în loc de inimă ar fi putut fi în White Cliffs, cu Tony. Chiar dacă s-ar fi aflat într-un bordei nenorocit, ar fi fost în siguranță, departe de Mace Ridley, fără riscul de a se mai face de râs a doua oară în viața ei.

Nu era încă prea târziu, reflectă ea, grăbindu-se spre camera ei. Nu vedea ce ar opri-o să împrumute una din motociclete mâine dimineață, să meargă să-l caute pe Roy și să-i spună că s-a răzgândit. Nu în privința lui, bineînțeles, ci în privința șederii aici. Odată ajunsă la White Cliffs, ar putea să facă un efort să-i bage mințile în cap lui Tony și să se întoarcă împreună la Sydney.

Se privi în oglindă desfăcându-și părul și strâmbându-se. Nu vroia să meargă înapoi la Sydney. De fapt, viața ei era o porcărie. Aparținea acestui ținut, dar de fapt nu aparținea nici unui loc și nu

era deloc vesel acest lucru. Se uită la ea însăși cu tristețe. Își schimbă hainele și se hotărî să coboare la masă. Ce motiv ar avea ca să stea aici, gândi ea cu nervii încordați.

El nu-i dădu nici un motiv, bineînțeles. Enigmatic, stăpân pe sine, extraordinar de atractiv în cămașa sa neagră și pantalonii care îi reliefa mușchii, se așeză în fața ei, fără să spună nimic în legătură cu absența sa de la terenul de tenis. Liddie mănca tot ceea ce preparase Paula. Mâncarea era fadă, dar în ciuda a tot ceea ce se întâmplase ea era flămândă.

La desert, Paula întrebă cu malițiozitate:

— Te-a găsit prietenul tău. Liddie, azi după-amiază?

Liddie zâmbi cu răceală fără a privi în direcția lui Mace.

— Da, mulțumesc, spuse ea politicoasă și de abia se abținu să nu adauge „draga mea”.

Nu se mai discută nimic asupra subiectului, și ceva mai târziu Larry, care fusese mai tăcut decât de obicei, anunță că și-a pus în gând să meargă la Adelaide.

— Am făcut o încercare aici, dar recunosc că nu sunt făcut să trăiesc la țară. În afară de asta, adăugă el gânditor, nu vreau ca să-mi distrug căsnicia.

— Uite, Larry, se băgă în discuție Paula, nu tu ai fost acela care ai plecat. Las-o pe Jenny să se trezească la realitate și să se întoarcă la tine. Tu ar trebui să stabilești acum condițiile și nu ea.

— Nu credeam că pot exista astfel de idei, spuse Mace cu un zâmbet ironic. Nu credeam ca tu, Paula, să ai astfel de idei.

Paula îl privi și apoi se întoarse din nou spre fratele său.

— Nu poți să pleci așa și să-l lași pe Bill fără nici un fel de ajutor, zise ea. În afară de asta, ce ai de gând să faci la Adelaide? Să trăiești din banii lui Jenny?

— Bineînțeles că nu, i-o tăie el scurt. O să găsec ceva de făcut... orice, la urma urmei. Și-aș dori să-ți vezi de treburile tale. Cu cât te vei întoarce mai repede la muncă, cu atât mai bine.

— Asta-i mulțumirea, nu-i așa? ripostă ea, netezindu-și părul buclat. Stau aici ca să am grijă de tine și să fac mâncare, iar tu te comporți ca și când aș fi inutilă ca... ca guvernanta asta.

Larry păru stânjenit și Liddie se înroși. – Cred că ai alte motive de stai aici, în afară de persoana mea, spuse Larry și apoi calmându-se, îl întrebă pe Mace... Te-aș încurca dacă aș pleca?

— Nu cred asta, spuse Mace. Pot să mă descurc și singur dacă este nevoie. N-ar fi prima dată în viața mea când aș avea grijă de oi. În realitate, de multe ori mă gândesc să învăț de la Bill să conduc cum trebuie ferma. Trebuie să-ți vezi interesul, Larry. Cred că voi găsi foarte repede pe cineva care să te înlocuiască.

Deoarece o privea pe Liddie în timp ce vorbea, aceasta se gândi că poate el îl are în vedere pe Tony. Dar nu putea fi vorba despre Tony, fiindcă atunci când acesta va veni nu i se va spune să rămână. Și el și Liddie vor pleca. Nu vor fi doriți aici.

— Nu fi absurd, Mace, spuse Paula cu un râs scurt. Tu ești o persoană care creează. Ți-ai pierde timpul făcând pe fermierul.

— Asta doar eu o pot decide, Paula, spuse el încordat. Nu încerca să-mi induci forțat idei preconcepute despre ce sunt. Este posibil ca să fiu și creator și fermier în același timp. Tu ce crezi, Liddie?

Luată prin surprindere, Liddie nu știu ce să răspundă. De ce o întrebese tocmai pe ea? În minte îi veni un gând nebun: „Pariez că ți-ai pus ceva în cap, Mace”. Se uită la el nedumerită și apoi, roșindu-se brusc, își lăsă capul în jos și murmură:

— Nu știu. Eu... eu cred că se poate. Paula zvârli disprețuitor:

— Parcă Liddie știe ceva despre asta... Mace își împinse scaunul.

— Vino în birou, Larry, ca să stăm de vorbă... și apoi se adresă Liddiei... Vreau să te văd mai târziu.

Îi tresări inima. Oare despre ce o fi vorba? se întrebă ea, observând că Paula o urmărește cu privirea.

— Dacă Larry pleacă, Mace va avea ocazia să scape de tine, spuse cu răutate Paula, ridicându-se de la masă și ieșind din încăpere.

Liddie cără vasele în bucătărie, pentru a le pune la îndemâna Verei a doua zi dimineață și apoi merse în camera ei, unde se trânti pe pat.

Se întreba dacă Larry se va decide să se întoarcă la soția și copiii săi, în Adelaide. Paula nu vroia acest lucru și Liddie bănuia că șederea fratelui său aici era pentru ea o scuză de a fi cu Mace. Dar

indiferent de ce spusese ea, Liddie era din ce în ce mai convinsă că Mace nu era câtuși de puțin îndrăgostit de ea.

Oare vorbise serios atunci când spusese că vrea să conducă treburile fermei? Oricum, ei i-ar fi plăcut ca el să se lase cucerit de farmecul vieții la țară. Era știut că odată cucerit, întotdeauna te întorceai, ceea ce se întâmplase și cu ea. Niciodată nu se obișnuise cu viața aglomerată din Sydney. Întotdeauna, în adâncul inimii ei, tânjise să se întoarcă la Painters Hill.

Straniu, dar se întorsese... însă nu era pentru multă vreme.

Lungită pe pat, în camera slab luminată, se uită în jurul ei, îngândurată. Aceasta fusese camera ei, în cea mai mare parte a vieții, sanctuarul ei. Acum, deși camera arăta ca întotdeauna, nu înceta s-o obsedeze gândul că nu este decât un musafir aici. Musafirul lui Mace Ridley. Dar de ce? Era ceva în legătură cu faptul că vroia s-o convingă pe Paula că ea nu era importantă pentru el? Era el într-adevăr îngrijorat privitor la ce are de gând Liddie să facă din viața lui? Oricum, lui nu-i păsa acum. Nu putea să-și piardă timpul cu ea, care era prea necoaptă. Ea n-avea decât să facă ce dorește – să plece cu Tony când acesta va veni s-o ia sau să dispară cu iubitul ei bărbos.

Se opri din gânduri, când cineva îi bătu la ușă tare și cu insistență.

— Pleacă, bombăni ea fără să se miște.

Ușa se deschise și Mace intră înăuntru. Părul său aurit de soare era ciufulit, iar ochii îngrijați. Inima ei începu să bată nebunește, așa cum se întâmpla de fiecare dată când îl vedea.

— Liddie.

— Ce dorești?

Stătea pe marginea patului și-și trecea degetele prin păr. Numai faptul că o privea o făcea să se simtă pierdută și neajutorată.

— Am fost la terenul de tenis și n-ai venit, îl acuză ea mascându-și tulburarea. Ai vrut să faci o glumă?

— Oh, uită asta. Era prea târziu pentru tenis, spuse el nerăbdător.

Se așeză lângă ea pe pat, cu mâinile strânse între genunchi, și o privi intens.

— Tocmai am vorbit cu Larry. După ce pleacă, Bill are nevoie de cineva care să lucreze la oi cu el. Vrei să pun o vorbă pentru Tony?

Ea îl privi uimită:

— Nu mă gândeam că vrei asta. Credeam că o să te descurci singur, așa ai spus la masă.

El făcu un gest cu mâna.

— Poate mai târziu. Acum am destule pe cap cu cartea asta pe care încerc s-o termin... și cu tine.

— Cu mine? Își mușcă ea buza. Dar eu... eu n-o să mai stau mult. O să plec când vine Tony.

El se încruntă:

— Știi că am fost de acord cu asta, dar după ce m-am mai gândit, m-am răzgândit. Evident că tu cauți pe cineva de care să te atașezi, acum când ești singură, dar de ce Roy?

Descumpănită, începu să-și aranjeze fusta.

— De ce crezi? contracară ea.

O privi fără să zâmbească:

— Ai făcut dragoste cu el?

— Nu cred că este treaba ta, spuse ea, dar vocea îi tremură la gândul că el o poate considera un astfel de gen de fată... Oricum, depinde ce înțelegi prin a face dragoste. El doar...

Se opri încercând să nu-și amintească cât fusese de speriată când Roy o strânsese în brațe.

— Ei... continuă. El doar ce? insistă Mace. Coborându-și umerii, nefericită, ea spuse cu încăpățănare:

— Nimic... N-am de gând să fac mărturisiri complete nici ție și nici altcuiva. Eu... nu nu te-am întrebat niciodată dacă ai făcut dragoste cu Paula.

— Ce mi-ai spus e puțin ciudat, spuse el cu asprime. Mă interesează ce-ai putut să faci în căutarea dragostei sau a siguranței, sau a ce altceva cauți.

Inima i se strânse la auzul vorbelor sale, dar exclamă zeflemitoare:

— Oh, da. Mi-ai mai spus și înainte. Știi ce doreau părinții mei pentru mine... ceva în genul ăsta.

Buzele lui se încrețiră.

— Se întâmplă să fie adevărat. Sunt sigur că nu le-ar fi plăcut ideea să-ți irosești viața cu un bărbat ca Roy.

— Ce-mi propui? spuse ea cu îndrăzneală, ferindu-și privirea pentru cazul în care el ar fi zărit în ochii ei ceva ce nu ar fi trebuit să vadă.

— O să ajung și la asta, spuse el după un moment. Dar mai întâi vreau un răspuns direct la o întrebare. Ești îndrăgostită de Roy?

Bineînțeles că nu era! Dar ezită și-i spuse enigmatic:

— S-ar putea.

— S-ar putea? Ce, înseamnă asta? Ori ești, ori nu ești, spune-mi clar!

— O să fiu clară când o să-mi convină, replică ea. N-o să iau o hotărâre rapidă numai ca să te mulțumesc pe tine.

— O să trebuiască să te hotărăști într-un minut sau două, mormăi el, sărind în picioare și începând să străbată camera în sus și în jos.

— Ce vrei să spui? întrebă ea înfiorându-se și el se întoarse ca s-o privească.

— M-ai întrebat chiar acum ce ți-aș sugera ca alternativă la acest Roy. Bine, îți sugerez să te măriți cu mine, Liddie. Poate că nu te-ai lămurit dacă ești îndrăgostită de mine, dar în acest fel s-ar rezolva multe din problemele noastre.

Liddie îl privi, cu fața palidă, convinsă că are halucinații auditive sau visează. Să se mărite cu el! El nu putea să fi spus asta! Cât despre faptul că era lămurită în legătură cu sentimentele pentru el...

— M-am lămurit în privința ta cu mult timp în urmă. Ești ultimul om din lume cu care aș vrea să mă mărit, îi spuse ea repede. Cred că nu ești în toate mințile sugerându-mi asta. De ce naiba să mă mărit cu tine?

Roșeața din obraji i se accentuă.

— Vrei asta pentru că nu-l placi pe Roy, presupun. Bine, dacă vrei să știi, mai repede aș avea încredere în el decât într-un bărbat ca tine, Mace Ridley, concluzionă rapid, nedându-și seama ce spune.

— O să mai dureze până o să te trezești la realitate, șuieră el. Ce-ți poate oferi el? Crede cumva că modul lui de viață este suficient de bun pentru tine? N-aș crede că faci parte dintre femeile pentru care nu contează valorile tradiționale.

— Dacă te referi la lucruri materiale... să știi că nu sunt pe primul plan al vieții mele, spuse ea cu încăpățănare. Și... și n-o să mă mărit

cu tine, indiferent ce viață luxoasă îmi poți oferi. Sunt o grămadă de altfel de lucruri importante.

— Ai dreptate, acceptă el cu voce joasă.

Ochii lui se opriră în dreptul sânilor fetei, apoi deasupra stomacului, pentru a se întoarce la buze.

— Sunt multe lucruri pe care le-am putea împărtăși, Liddie, și cred că tu le știi.

Inima începu să-i galopeze. Când el o privea așa, tot ceea ce putea face era să se abțină să nu sară în picioare și să i se arunce în brațe. Necazul era că-i era imposibil să-l ia în serios în privința căsătoriei și nu știa cum să se comporte.

Ochii lui încă o fixau și ea se ridică, agitată, în picioare. Se îndreptă către ea, care se retrase cu repeziciune. Genunchii Liddiei se loviră de saltea și ea-și pierdu echilibrul. Înainte ca să înceapă să se ridice, corpul îi fu acoperit de al său și fu trântită sub el, pe pat, fără scăpare. Contra voinței ei o cuprinse o stare de excitare și când efortul său slab de a se elibera încetă, fața lui se aplecă peste a ei și buzele li se uniră într-un sărut lung, pasionat, care făcu să-i freamăte întreaga ființă.

Cu gura peste a sa și brațele înlănțuind-o, el se mișcă ușor într-o parte, în așa fel încât se aflară unul în fața celuilalt, cu corpurile lipite strâns și continuând să se sărute. Știa că este pierdută. Se agățase de el cu inima bătându-i nebunește, lăsându-l să-i desfacă corsajul, să-i atingă și să-i mângâie pielea mătăsoasă.

Îi trebui un imens efort ca să revină la realitate, atunci când el își dezlipi buzele pentru a-i spune înăbușit:

— Îți cer din nou, Liddie, mărită-te cu mine... Instinctiv, ea încercă să se retragă, dar el o înlănțui și mai mult, coapsele sale tari alături de ale sale.

— Lasă-mă în pace, șopti ea tremurând, știind că în adâncul sufletului său nu vroia acest lucru. Dacă nu va fi foarte atentă s-ar putea să spună „da” la tot ceea ce i-ar cere el de acum încolo.

— Spune că te măriți cu mine, insistă el cu o voce răgușită.

— Niciodată! izbucni ea. Eu... eu nu te cred. N-am uitat cum m-ai părăsit odată.

Își întoarse fața de la el, în timp ce buzele lui începură să traseze o urmă de foc de-a lungul obrazilor spre colțul gurii.

— Așa ai crezut? spuse el încetișor. Nu te-am părăsit, Liddie. Aveam toate intențiile din lume să mă întorc la Painters Hill, când vei deveni mai mare și vei trece peste perioada romantică a dragostei pentru un actor de televiziune. Nu știam că o să dispari; că tatăl tău o să moară, că mama ta o să te ducă de aici.

Nu se știe cum, reuși să se elibereze din brațele lui și să se așeze în șezut. Inima îi bătea cu putere. Chiar vrusese el să se întoarcă? Se uită la el cu prudență, prin genele dese. El îi luă una din mâini între degete și punând-o pe genunchii lui începu să se joace cu degetele sale, trimițându-i unde de plăcere de-a lungul nervilor.

— N-ar fi trebuit să fii atât de pornită împotriva mea, Liddie, spuse el cercetând-o cu privirea... Nu știi că părinții tăi m-ar fi alungat dacă ar fi aflat ce se petrecuse între noi? Mama ta bănuia ceva atunci, când venise la iaz în acea seară, și tatăl tău mi-a spus foarte sec că ar trebui să plec.

Se înfioră ușor în timp ce-l asculta încercând să priceapă ceea ce îi spunea. Oare tatăl său l-a prevenit? În mod curios, întreaga poveste începea să devină mult mai complexă, mai periculoasă decât păruse la prima vedere. Amintindu-și cu claritate ceea ce simțise atunci la iaz, se întrebă acum cu exactitate ce văzuse mama sa pe fața ei, în puținele momente înainte de a-și schimba figura într-una a unei școlărițe nevinovate.

Arătătorul lui Mace îi trasa cercuri în palmă, iar el o privea înțeleghător.

— Ești atât de tânără, atât de nevinovată, și nu știi încă ce vrei. M-a înnebunit gândul de a încerca să fac ceva cu tine. Cum crezi că mi-am imaginat ca tu să-ți trăiești viața cu un căutător de opal? Un bărbat să te lase, altul să te ia – se poate întâmpla, chiar dacă crezi sau nu. De fapt, arătai ca și când ai fi fost pe marginea prăpastiei, în ziua aceea, la Coober Pedy, Am fost într-adevăr șocat când te-am văzut atunci maltrată de acel bătăran de miner.

El îi dădu la o parte părul de pe față, o luă brusc în brațe și-și lipi buzele de gâtul ei, trimițându-i vibrații de plăcere în tot corpul. Simțindu-l atât de aproape, trupul începu să-i freamăte de dorință și

nu mai avu decât un gând – să facă dragoste cu el. Totuși, nu putea să-i mărturisească, atâta timp cât nu era convinsă că este îndrăgostit de ea, sau că va fi vreodată. Știa că aceste cuvinte „Te iubesc” erau tabu în ceea ce o privește. Amintirea ce urmase singurei dați când le spusese era încă prezentă.

Scoase un gemăt slab lipindu-se și mai tare de el.

— Spune că te măriți cu mine, Liddie, murmură el, în timp ce buzele-i alunecau pe piele, înfiorând-o.

Fără a mai putea rezista, răspunse abia șoptit:

— Da... o să mă mărit cu tine, Mace.

El își ridică fața și ochii săi umbriți și arzători se ațintiră asupra ei. Cu trupul arzând de dorință ea nu vroia decât să facă dragoste cu el, în timp ce buzele lui o înfiorau. Își pierduse mințile, în mod sigur. Căsătoria, din punctul ei de vedere, era un lucru serios și să spui „da” numai din cauza unei atracții sexuale însemna să dai de necaz. Da, îl iubea, n-avea nici un fel de îndoială în privința, asta, dar ce simțea el pentru ea? Și cum ar fi putut să-l întrebe „Mă iubești, Mace?” Nu putea. Dar nu putea nici să-și retracteze promisiunea.. Nici nu putea și nici nu dorea.

În loc de asta, gura i se deschise și-l întrebă șoptit:

— Când mă vrei, Mace? – Așteptându-se să spună „Acum” și să treacă la fapte.

Dar, el o privi fără nici un fel de expresie, cu ochii săi care o fascinaseră întotdeauna.

— O să mă gândesc la asta. Totuși, am promisiunea ta, și nu uita să te ții de cuvânt.

Ca și cum ar fi fost posibil s-o uite, gândi ea, lăsându-l să-i încercuiască ambele încheieturi ale mâinilor cu degetele fierbinți, în timp ce privirea lui îi alunecă de-a lungul corpului ca un argint viu și se opri asupra ochilor ei tulburați de pasiune și a buzelor încă moi și tremurânde din cauza sărutărilor.

— O să spunem celorlalți mâine dimineată, spuse el gânditor. Vrei să așteptăm până îl vom anunța și pe tatăl tău vitreg?

Ea scutură din cap. Nu credea că pe Charles Hardley l-ar interesa, dar Philippa și Stephne vor fi încântate, poate chiar vor dori să vină

la nuntă. Totuși, aceasta era ceva la care se va gândi mâine, acum totul i se părea ireal.

— Cred că nu, spuse el. Oricum, îl voi înștiința cât de curând. O să vorbesc cu Bill și despre Tony și când va veni poate cădem la o înțelegere.

Îi lăsă mâinile și se ridică în picioare.

— Noapte bună, Liddie. Sunt conștient că ți-am forțat mâna dar, crede-mă, va fi bine.

Fără să o mai sărute, plecă și Liddie se uită după el simțindu-se frustrată și înșelată. Cum s-a întâmplat totul? se minună ea. Și ce vrusese el să spună când afirmase că-i forțase mâna? Dar poate că ea știa răspunsul la această întrebare... era suficient ca el s-o ia în brațe ca să poată face tot ceea ce dorește din ea.

Se uită înspre ușa de la verandă cu inima bătându-i repede. Era pe punctul de a se mărita cu el! Nu putea să creadă. Nu putea să-și închipuie nici măcar că el i-o ceruse.

Se întinse pe pat, în noaptea caldă, în care pluteau miresmele florilor de portocal. Într-un fel se simțea temătoare. „Te rog... te rog, iubește-mă, Mace” suspină ea.

Mace anunță noutatea a doua zi dimineța, adăugând, spre surprinderea ei, că se vor căsători cât de curând posibil. Larry era atât de uimit că Liddiei îi veni să râdă. Cât despre Paula, furia i se citea în ochi, dar reuși să se controleze, utilizând toată arta sa teatrală, când spuse că bănuia de mult acest lucru și nu constituia pentru ea o surpriză. Mai târziu, când cei doi bărbați plecară, sângele rece o părăsi complet.

Îmbrăcată în costumul său de baie de mătase, cu ochelari de soare, Paula o urmări pe Liddie, care culegea niște flori, în grădină. Câteva minute stătu nemișcată, cu un vraf de foi dactilografiate în mână, uitându-se la Liddie cu un zâmbet răutăcios pe față.

Incapabilă să mai prelungească această situație, Liddie îi zâmbi întrebător:

— Dorești ceva, Paula?

— Da, asta eră, izbucni ea. Aș vrea să-ți spun unul sau două lucruri care să-ți alunge zâmbetul de satisfacție de pe față.

Liddie scrâșni din dinți:

— Cară-te, dacă asta o să te liniștească, spuse ea mios.

— Așa o să fac, o asigură Paula cu asprime. Poate te interesează să afli că i-am spus lui Mace din seara trecută că plec la Adelaide cu Larry. Mă săturasem de stat la țară. Se pare că Mace are nevoie de cineva care să gătească pentru el.

— Oh, Paula... dar nu poți să insinuezi că Mace are nevoie să se însoare pentru a avea o bucătăreasă...

Gura Paulei se încreți:

— Nu, n-are nevoie. Dar îl știi pe Mace. Îi plac loviturile de teatru. Bineînțeles că totul va deveni un final dramatic când el se va plictisi și se va hotărî să se întoarcă la noi. Căsătorită sau nu, te va lăsa mască în mijlocul acestui ținut. Și nu uita, draga mea, căsătoriile azi se pot desfășura foarte ușor. Acel petec de hârtie nu înseamnă nimic, termină ea cu un șuiert și plecă.

Liddie o lăasă să plece. Nu era cazul să se certe și nici nu era demn. Dar deși încerca să nu ia în considerare ceea ce îi spusese Paula, se simțea răvășită. O va lăsa Mace și se va întoarce la prietenii lui din Ade-laide? Realiză dintr-o dată cât de puțin îl cunoaște și, continuând să rupă florile, speră din suflet ca Larry și Paula să plece cât mai repede. Astfel, o să aibă ocazia să se cunoască mai bine unul pe altul.

Sfârșitul de săptămână trecu fără incidente speciale și fără să aducă nici un semn din partea lui Tony. Liddie și Mace înotară, jucară tenis, vorbiră, mâncară împreună și cu toate că Mace se arăta cald și prietenos, între ei nu mai avură loc semne de dragoste își spuse că asta îi convenea de minune, dar ea știa foarte bine că nu este adevărat. Ar fi vrut ca el să facă dragoste cu ea, s-o liniștească într-un mod, în așa fel, încât să simtă că fusese serios în privința căsătoriei.

Dar, evident, era ca și cum ar fi cerut imposibilul.

Într-o luni, după micul dejun, Mace o luă să călărească cu el. Ea îi vorbi despre recăsătorirea mamei sale, surorile sale vitrege și tatăl său vitreg, și-i povesti și de ce nu terminase școala pentru institutori, mama sa fiind bolnavă și având nevoie de ajutorul ei.

— Ai avut o viață foarte agitată, comentă el, ca apoi să adauge... și acum ți-am mai forțat și eu mâna, făcându-te să-mi promiți că te căsătorești cu mine. Ce părere ai despre asta, în această dimineață?

O privi călărind alături de el pe sub copaci și ea-i întoarse privirea printre genele-i dese, simțind cum i se întetesc bățile inimii și i se aprind obrajii.

— Noi... noi nu ne cunoaștem prea bine unul pe altul, nu-i așa? spuse ea evaziv.

— Ce-ai vrea să fac pentru asta? o întrebă el cu seriozitate. Ai vrea să întrerup cartea la care lucrez și să ne vedem mai des unul cu altul?

— Oh, nu! exclamă ea, ușor șocată. Niciodată n-aș vrea să faci așa ceva! Nu este ca și cum locuind în aceeași casă nu ne-am vedea unul pe altul. Și afară de asta mai sunt și serile, adăugă ea și se înroși brusc.

El zâmbi dându-și seama de încurcătura ei.

— Trebuie să fiu prudent în privința serilor, spuse el malițios. Presupun c-ar fi bine să lăsăm o parte din ceea ce am putea descoperi până după căsătorie și, uitându-se la ceas, continuă... acum cred că trebuie să mă întorc. O să călărim și mâine, dacă vrei.

— Atâta timp cât nu-ți voi tulbura gândurile, da, spuse ea.

— Mi le tulburi, dar nu așa cum crezi tu, spuse el sec. M-a bucurat plimbarea și sper că și pe tine. A fost o schimbare față de războaiele din ultimele zile, nu-i așa? Apropo, sper ca tânărul tău frate să apară curând. Bill are nevoie de ajutor. Nu voi fi în stare să mă ocup de asta, un timp, datorită ție, O să plecăm în călătorie de nuntă, nu-i așa?

Liddiei i se învârti capul. Totul se întâmpla atât de repede și ea era speriată și încântată în același timp. Cât despre Tony, inima i se strânse cu gândul la el. Chiar dacă va veni, ea știa că el nu o să fie interesat câtuși de puțin să lucreze la Painters Hill. Dar trebuia să-i pregătească o șansă...

Imediat ce se întoarseră acasă și Mace dispăru în biroul lui, Liddie se duse la bungalowul familiei Bowen ca să împrumute unul din vehiculele lor. Din ceea ce știa, Tony putea să fi campat acum pe proprietate împreună cu Roy, dar ea nu-i putea spune lui Mace. Știind că nu-l înghite pe Roy, era sigură că îi va cere acestuia permisul. Asta ar fi adus necazuri și Tony ar fi fost mai puțin încântat ca oricând să devină crescător de oi.

Anne Bowen o primi cu un zâmbet larg:

— Larry ne-a spus noutatea, când a venit azi-dimineață. Sunt mai mult decât încântată. Nu știam nimic, deși ar fi trebuit să ghicesc câte ceva. Nu-i așa că tu și Mace vă cunoașteți de mai multă vreme? Când o să aibă loc nunta?

— Nu ne-am hotărât încă asupra datei admise Liddie. Mace vrea să termine întâi cartea și nu știu cât va mai dura asta.

— Având un astfel de motiv, ca tine, se va grăbi tare, spuse Anne râzând și Liddie râse la rîndul ei... Vrei să bei o ceașcă de ceai?

— Nu acum, mulțumesc. Aș vrea să știu dacă pot să împrumut una din mașini. L-aș ruga pe Mace, minți ea, dar are de lucru și nu mi place să-l întrerup.

— Da, timpul lui este foarte prețios, zâmbi Anne. Mi-e teamă că ce avem este uzat, Liddie, dar poți să iei o motocicletă din garaj, dacă vrei. Nu știu de ce-mi ceri permisiunea, când în curând o să fii nevasta șefului! Îmi pare atât de bine! Aproape eram convinsă că o să fie Paula Damery și nu mi-ar fi plăcut deloc. Nu este genul care să se adapteze la țară, nu-i așa? Mace este foarte legat de Painters Hill. Și tu ești, nu?

— Da, recunosc Liddie.

Copiii veniră alergând din grădină și apoi, după ce stătu câteva clipe cu ei, intră în garaj și, fără să țină cont de ceea ce-i spusese Mace, luă una dintre motociclete și se îndreptă rapid spre pășunea cu opal.

Nu era nimeni acolo. Putea vedea locul unde campase Roy din cauza urmelor lăsate. Nu aprinsese un foc, dar folosisese probabil gazolină, pentru a găti. Nu vruse să atragă atenția asupra prezenței sale trimițând semnale de fum! Liddie se întreba dacă el hotărâse că nu-i nimic important aici, sau plecase înapoi la White Cliffs după permisul de care avea nevoie și, poate, să-l aducă și pe Tony cu el. Spusese că are nevoie de un tovarăș pentru prospectare. Trebuia să se întoarcă și să continue căutările într-o zi sau două.

Un pic nemulțumită, se urcă pe motocicletă și o luă înapoi spre casă. Când în final ajunse și-și puse motocicleta în garaj, îl găsi pe Mace care o aștepta pe verandă.

— Unde ai fost? o întâmpină el.

Se înroși, descumpănită de agresivitatea lui. Fusese atât de drăguț în timpul călăriei de dimineață... Fusese un șoc pentru ea să-l găsească așteptând-o. Credea că lucrează, în loc să stea aici și s-o privească acuzator ca și cum ar fi comis ceva imoral. Era fericită că nu-l găsisese pe Roy și nu trebuia să-i ascundă asta. Se rezemă de bara verandei, încercând să-și revină și urându-se din cauza faptului că se simțea așa de vinovată.

— M-ai căutat? se interesă ea, cu ochi mari și nevinovați, cu toate că inima îi bătea cu putere.

Îi ignoră întrebarea și repetă:

— Te-am întrebat unde ai fost.

— Am ieșit, se forță ea să zîmbească, nedorind ca el să afle că a fost cu motocicletă.

Dar asta era ceva ce îi interzisese înainte de a fi logodiți – și nu mai era valabil acuma, gândi ea illogic, încercă să treacă pe lângă el, dar el o prinse de mijloc, cu mâini puternice. Simțurile i se treziră și pulsul i se acceleră, atunci când el o întoarse cu fața înspre sine.

— Ai ieșit!... Și ce înseamnă asta exact, mă rog? întrebă el.

Ea respiră adânc. Neînțelegerile se pare că erau gata să înceapă din nou, în ciuda atmosferei de dimineață.

— Pentru Dumnezeu, exclamă ea. A fi logodită cu tine nu înseamnă să-ți dau socoteală minut cu minut!

Nu pot să fac ce vreau, în timp ce tu ești închis cu cartea ta, sau cu ce altceva te preocupă?

— Fața lui se înnegri de furie și mâinile sale o strânsă și mai tare.

— Vreau să știu unde ai fost, reluă el și ea se cutremură din cauza acestui ton.

Ce ar fi putut să-i spună? Că-1 căutase pe fratele său la locul unde campase Roy Hanben? Făcu o grimasă:

— Unde poți să pleci de aici?

— Exact, aprobă el ironic. Paula spunea că ai luat o motocicletă.

Liddie se înroși.

— Am făcut o plimbare. Ce aștepti să fac toată ziua? Să stau și să-mi pocnesc degetele în timp ce tu ești ocupat în birou?

— Ți-am propus să-mi las lucrul pentru perioada următoare și n-ai vrut, spuse subțindu-și buzele... și în cazul în care ai uitat, ți-am spus să nu folosești motocicleta. Este prea periculos.

— Nu mi s-a întâmplat nimic, spuse ea blând. Sunt obișnuită cu motocicletele.

— N-are importanță, spuse el grav. Ți-am spus și ți-o repet, spune-mi doar unde vrei să mergi și o să-mi fac timp să te duc.

Privirea lui se oprise asupra buzelor sale și-și aplecase capul imperceptibil și ea știa că el intenționează s-o sărute, dar deși cu puțin timp în urmă ar fi dorit-o, îi era imposibil. Nu putea s-o facă acum. Se eliberă din strânsoarea lui și-și dădu părul pe spate cu aroganță.

— Nu e cazul să te obosești cu mine, suflă ea. Și acum te rog, lasă-mă să trec, vreau să mă spăl și să mănânc, chiar dacă pe tine nu te interesează

— Azi mă interesează, zise el încruntându-se și lăsând-o să treacă. Vin în bucătărie peste câteva minute.

Liddie se grăbi spre camera ei, dorindu-și ca viața să nu fie atât de complicată.

Se schimbă de blugi, într-o rochie crem, cu danteluță lucrată de ea, la guler și buzunare. Își scoase agrafele din păr și începu să-l perie și apoi, în loc să-l prindă, îl lăsă liber. Știa că lui îi place așa... și în fond de ce nu? Se strâmbă la imaginea ei în oglindă și plecă spre bucătărie. Paula insinuase că Mace dorește o bucătăreasă, așa că ar fi bine să-și joace rolul.

Spre surprinderea ei, descoperi că el tocmai făcuse o salată și acumă prepara maioneza din gălbenuș cu lămâie.

— Nu fi atât de surprinsă, Liddie, îi spuse el surâzând ușor. Știu să gătesc, nu sunt total nefolositor.

— Niciodată nu m-am gândit c-ai fi, admise ea strâmbând din nas, deși în realitate nu se gândise niciodată la asta. Ce să fac?

— Așează masa. Pentru noi, adăugă el. Paula nu mănâncă la prânz. Trebuie să se mențină slabă, pentru afacerile ei.

Privirea lui se opri apreciator peste trupul Liddiei cu forme rotunde, făcând-o să se rușineze și să se grăbească să aranjeze masa.

Se pare că o iertase, gândi ea cu ușurare și-și promise ca data viitoare, când îl va căuta pe Tony, să nu mai ia motocicletă. La drept cuvânt, n-avea de ce să fie supărat și după cum decurseseră lucrurile, nu avea nevoie de motocicletă deoarece Tony nu fusese acolo. Va fi o adevărată ușurare când fratele său va veni, mai ales dacă se va prezenta direct la reședință, salvând-o să facă excursii pe furiș cu motocicletă.

CAPITOLUL IX

Nu se știe cum, dar după prânz, tensiunea dintre ea și Mace scăzu. Poate că el își regreta ieșirea, pentru că nu se mai întoarse să lucreze în după amiaza aceea.

În loc de asta, o duse pe Liddie la iaz, unde înotase când fusese o copilă și unde fusese sărutată prima dată. Nu vorbiră prea mult, dar era ca și cum se întorseseră în trecut și ea avu senzația că firul se înnoadă de acolo de unde se rupsese. În același timp, avea presentimentul că între ei există o stare de încordare gata să explodeze.

În acea noapte se plimbară prin grădină, el o luă în brațe și o sărută scurt și fără pasiune. Ea avea senzația că el are ceva contra ei, cu toate că nu spuse nimic și ea se simți frustrată.

Ziua următoare, el începu din nou să lucreze, fără a mai lua-o cu el la plimbarea cu caii, obișnuită. Liddie se simți neglijată și presupuse că aceasta se datora stării de neîncredere pe care el i-o provoca. Neliniștită, se hotărî să meargă din nou la pășunea cu opal. De data asta luă o furgonetă, sperând ca Paula, să nu mai vorbească fără rost.

În timp ce se îndrepta spre pâlcurile de copaci, observă cu uimire un cort. Deci, Roy venise înapoi! Măcar de l-ar fi adus pe Tony cu el, reflectă ea în timp ce încetinea și parca mașina. Văzu că cineva se mișcă printre copaci și atunci să dădu jos din furgonetă, grăbindu-se în întâmpinarea lui Tony.

— Văd că ești singură, spuse el ușurat.

Ea-l întrebă imediat:

— Unde-i Roy?

Privirea lui se întunecă ușor:

— S-a întors la White Cliffs. De ce mă întrebi?

Nu-i răspunse pentru moment. Stătu la umbră căutându-i privirea. Avea părul crescut peste măsură și ochii încercânați. Arăta obosit și

hăituit. Chiar dacă ea ar fi avut motive să se autocompătimizească, se gândi, cu o strângere de inimă, că de fratele său nu-i păsa nimănui. Știa că el nu dorea ca ea să fie îngrijorată din pricina lui.

— M-am gândit când te-am văzut aici că s-a întors și Roy, spuse ea într-un târziu. Ar fi trebuit să vii direct la reședință, Tony, dacă cumva nu se găsește nimic pe aici. Te-am așteptat ca să vorbim. Intendentul pleacă, se grăbi ea să-l informeze... Ar fi o șansă pentru tine, chiar una extraordinară...

— Lasă-mă în pace, izbucni Tony. De unde știi că n-o să găsesc nimic dacă mă apuc de prospectat pe aici?

Liddie continuă:

— Dacă exista vreo șansă, Roy ar fi fost aici. S-a dus cumva să-și scoată permis și apoi să se întoarcă?

— Nu, nu se mai întoarce, datorită ție. Dacă nu l-ai fi părăsit, ar fi încă aici.

Liddie se încruntă și-i ripostă:

— S-a întâmplat ca să nu-i pot răspunde la sentimente. Dacă vrei să știi...

Se opri brusc, jenată la gândul de a-i spune lui Tony că i-a promis lui Mace Ridley să se căsătorească cu el. Ar fi fost atât de nefiresc, mai ales de când îl anunțase, destul de recent, că-i urăște chiar și simpla prezență.

— Mă bucur că ești aici, continuă ea slab... O să te gândești cel puțin la posibilitatea unei slujbe la Painters Hill, Tony?

— Nu sunt pregătit pentru astfel de lucruri, spuse el iritat. Și pentru numele lui Dumnezeu, Lid, nu încerca să mă convingi să fac ceea ce nu mă interesează. Roy spune că este opal aici și eu am de gând să-l găsesc. Apropo, în acest moment se întâmplă să nu am permis, deci nu sufla nimănui o vorbă despre prezența mea aici, până când o să hotărâsc ce intenționez în continuare. Nu pot să-mi permit să cheltuiesc cinci sute de dolari chiar acuma.

— Sunt sigură că Mace nu te-ar pune să plătești, Tony, spuse ea. Și mai ales dacă-i explic...

— Las-o baltă cu explicatul, spuse el încordat. Nu spune nimănui că sunt aici și lasă-mă să-mi fac treaba, vrei?

Își trecu o mână murdară peste ochi și inima Liddiei se strânse. Tony nu arăta deloc bine.

— Tony, cred că n-ai prea avut grijă de tine. Aș dori ca să vii cu mine la reședință și să faci o pauză. Te-ai forțat prea mult... n-ai mâncat suficient... Când ai venit aici?

— Ieri la prânz, spuse el scurt. Încetează să te învârti în jurul meu ca o cloșcă. Nu sunt „micuțul” tău frățior și n-am de gând să vin la reședință ca să provoc agitație în jurul meu.

— Întoarcerea fiului risipitor, zise ea încercând să râdă... Bine, dar spune-mi, ai hrană și apă?

— Suficientă hrană și apă pentru o zi sau două. Cred că o să mă duc după asfințit până la stăvilă.

— Nu-i nevoie, spuse ea repede. O să vin mâine, Tony și o să-ți aduc hrană și apă proaspătă.

El își ridică sprâncenele:

— Nu este nevoie, zise, dar Liddie observă în adâncul albastrului ochilor lui o ușurare.

— De ce nu stai la White Cliffs împreună cu Roy, dacă ești atât de înnebunit după opal? izbucni ea. N-ar trebui să lucrezi pe cont propriu. Ți trebuie un tovarăș când faci prospecțiuni.

— Acum trebuie să mă descurc singur. Ar fi o nebunie să las să-mi scape norocul printre degete, numai pentru că Roy nu dorește să vină aici din cauza ta. Pot să reușesc și singur.

Liddie se încruntă. Era greu de crezut că Roy suferise atât de tare din cauză că-l respinsese. Îl convinsese pe Tony că este opal aici, numai ca acesta să vină și să-i facă plăcere surorii sale.

— Cum merge cu munca de guvernantă? vru Tony să știe. Nu pari a fi extenuată.

— Nu ți-a spus Roy nimic despre asta?

— Nu. Are alte preocupări. E un tovarăș plăcut. Are și bani la ciorap. Tatăl său poseda o giuvaergerie în Adelaide...

— Și ce dacă? îl întrerupse Liddie.. Ți-am spus că nu-l iubesc și credeam c-ai înțeles. Tony dădu din cap:

— Bine, bine! Acum, ascultă-mă... am treabă și tu mai bine te-ai întoarce la copiii de care se presupune că ai grijă, altfel și tu și eu rămânem fără slujbă, sfârși el.

— Eu oricum n-am nici o slujbă, spuse ea, hotărându-se să-i povestească ceea ce acesta nu știa.

— Ce înseamnă asta? Te-au dat afară fără preaviz? sări el cu un aer războinic.

Ea negă din cap:

— Nimic de genul ăsta. A fost o neînțelegere. Atunci când am ajuns, doamna Dalmery dusese copiii la Adelaide.

— Și atunci, ce faci tu toată ziua? Ea zâmbi nervos:

— Mace Ridley e aici, Tony. Știi că ne-am cunoscut acum câțiva ani și... și el mi-a spus să stau. Ezitând, Liddie continuă... de fapt, m-a cerut de nevastă. El o privi neîncrezător:

— Și tu ai de gând să te măriți cu el? Nu fă asta! Mi-ai spus că-l urăști. Ea se înroși puternic:

— Eu... eu așa credeam. Dar acum sunt altfel, îngăimă ea.

— Este mai bun ca Roy, nu-i așa? spuse el cu cinism.

— N-are nici o legătură cu asta, răspunse ea plictisită.

— N-are? Atunci, nu-mi place asta, spuse el tăios. Uite, Liddie, deși sunt fratele tău mai mic, am văzut destule pe lumea asta, de când mă descurc de unul singur. Eu n-aș avea încredere în Mace Ridley. De la bun început, este prea sofisticat pentru tine. Spune-mi exact ce se întâmplă? Cine te păzește la reședință? Există o menajeră?

Liddie dădu din cap:

— Nu, nu este, dar intendentul și sora lui sunt acolo, așa că nu se întâmplă nimic. Dacă ești atât de bănuitor, de ce nu vii cu mine ca să te convingi tu însuși?

El o privi cercetător:

— Iar ajungem aici! Asta vrei, nu? Să mă duci acolo și să mă zăpăcești!

— Nu, nu-i adevărat! exclamă ea exasperată. Vorbești ca și când aș fi o proastă sau ca și când aș vrea să te păcălesc. Știu exact cum stau și după părerea mea tu ești cel prost. Crezi sincer că dacă era ceva opal aici, Roy te-ar fi părăsit? Cred că mai curând s-a gândit că-i porți ghinion. Știi la fel de bine ca și mine că minerii sunt superstițioși, așa că el s-a debarasat de tine.

— Fleacuri, exclamă tare Tony, dar Liddie văzu din privirea lui că nu rămăsese indiferent la ceea ce-i spusese... Mi-a spus să vin aici c-aș putea găsi o grămadă de opal.

„Ți-a spus să vii, dar nu din cauza opalului”, gândi Liddie, care începea să fie convinsă de adevăratele motive ale lui Roy, pe care Tony nu le înțelegea. Cât îi va trebui fratelui său ca să se trezească la realitate? Nici măcar nu se uitase cu atenție la ea ci săpa și scormonea în mizeria asta de pământ.

— Este clar ca lumina zilei ceea ce vrei tu, continuă Tony. Într-un fel sau altul vrei să mă duci la reședință și următorul lucru pe care-l vei face va fi să mă bagi în laț. Află că am de gând să fac numai ceea ce vreau și dacă mă voi decide să mă ocup de creșterea oilor, va fi numai dacă voi hotărî eu însumi.

Liddie ridică neajutorată din umeri:

— Bine, Tony. Nu vreau să mă cert cu tine... dar era o șansă atât de mare... nu mi-ar place s-o ratezi. Dacă nu profiți de ea, o să găsească pe altcineva.

— N-avea grija mea, spuse Tony plictisit.

— Bine, dacă așa vrei, pot să plec, spuse ea dezaprobator și se întoarse să plece. Tony o prinse de braț:

— Nu fi răutăcioasă cu mine, Lid. Cred că ai dreptate, dar nu-mi place să fiu împins de la spate.

Ea dădu din cap și zâmbi:

— Îmi pare rău. O să încerc să nu te mai dădăcesc. Ne vedem mâine, Tony.

— O.K., aprobă el.

Fusese prea mult pentru ea, gândi, în timp ce se îndrepta spre casă.

De data aceasta, Mace n-o mai aștepta ca s-o întrebe unde fusese, în schimb Paula se uită ironic la ea, atunci când se întâlniră în bucătărie, ca să pregătească prânzul.

— Ai avut o plimbare plăcută în dimineața asta, Liddie? Presupun că acum când ești logodită cu Mace, te simți în largul tău pe întreg domeniul.

— Nu chiar exact, zise Liddie evaziv... Dar îmi face plăcere să revăd vechile locuri.

— Sunt sigură, aprobă Paula mios.

Liddie și Mace jucară tenis spre sfârșitul după-amiezii și deși el era amabil, ea observă o ușoară răceală în atitudinea față de ea și se simți prost. Oare era ceva legat de faptul că atunci când o sărutase seara trecută ea fusese cam rece? Dar nu fusese numai vina ei... cu greu putea fi socotit acel sărut, un sărut pasionat.

În seara aceea, după cină, merseră în grădină din nou și atunci când el o luă de umeri, simți o înfiorare străbătând-o..

— Larry și Paula pleacă peste câteva zile, îi zise el, mângâindu-i umărul gol cu degetele.

— Minunat, spuse Liddie, atentă mai mult la degetele care o mângâiau decât la altceva.

— Poți să mergi cu mine la Broken Hill când o să-i conduc, spuse el după o clipă. O să stăm acolo peste noapte. Asta o să ne permită să obținem și o licență de căsătorie. Mă gândesc c-ar fi bine să-i telefonez tatălui tău vitreg.

— Dacă vrei... spuse ea vag, dorind din tot sufletul ca el s-o ia în brațe și să-i spună că o iubește.

— Cred că vrei să-l invit la nuntă împreună cu surorile tale vitrege. Ce zici despre fratele tău? Se pare că ai reușit să iei legătura cu el. Apropo, ce face?

Ea-și mușcă buzele. Nu vroia să vorbească despre Tony și nici despre nuntă. Vroia ca Mace să-i spună despre dragostea lui pentru ea și să-și dezvăluie reciproc sentimentele.

— Tony o să vină, răspunse ea vag și se înfioră când el o cuprinse deodată cu brațele.

— Ce se întâmplă cu tine, Liddie? întrebă el furios. Pari atât de dezinteresată... de rece. Credeam că te interesează propria ta nuntă. Ce s-a întâmplat?

Înghiți cu greu, simțind cum îi dau lacrimile, și-și întoarse capul.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise ea tulburată... numai că încă nu m-am obișnuit cu ideea căsătoriei.

— Atunci ai face mai bine să te grăbești să te obișnuiești cu gândul. deoarece totul se va întâmpla în curând.

— Nu crezi că ar trebui să așteptăm până... până o să fim singuri? spuse ea, neliniștită.

Era o diferență între a te îndrăgosti de un bărbat care te-a cerut în căsătorie și a te mărita cu el, când nici pe departe nu ești sigură că acesta te și iubește. Era de necrezut, dar gândul că ar face dragoste cu el și ar părăsi-o, n-o mai chinuia. Ceea ce o îngrijora, era ideea ca măritându-se cu el, să constate că n-o iubește.

— Nu ești sigură acum? spuse el strângându-o și mai tare. Nu te-ai lămurit cât de tare te doresc, încât mi-e greu să mă abțin? De fiecare dată când te ating, n-am decât un gând – să te duc în patul meu și să fac dragoste cu tine.

Liddie se simți dintr-o dată cuprinsă de pasiune și toate simțurile i se aprinseră. Se strânse și mai tare lângă el, îi căută fața pentru a fi sărutată, iar mâinile sale începură să-i mângâie spatele muscular. Pieptul lui era puternic lipit de sânii ei, iar buzele sale începură să i le mângâie senzual pe ale ei, după aceea coborâră pe gât și pe sfârcurile sânilor fetei.

Ea-și ținu respirația, simțind cum o cuprinde o stare de extaz. Minte se goli, rămânând un singur gând, acela al apropierei de el, al mirosului său masculin și al puterii și tăriei mușchilor săi. Dacă i-ar fi trecut prin minte s-o ducă în patul său, ar fi acceptat fără nici un fel de reținere. Cu gura lui lipită de a ei, își dădea seama că el o poate iubi pasional, chiar dacă nu așa cum ar fi dorit ea. Dacă se vor căsători, totul va fi în regulă. Simțea asta în întreg trupul său, și nimic nu o mai opri să-i răspundă și ea la rândul său, mângâindu-l din proprie inițiativă. Mâinile Liddiei băgate înăuntrul cămășii lui începură să-l cerceteze fără rușine, mângâindu-i părul creț de pe piept, pipăind locul unde-i simțea inima bătând cu putere, datorită ei.

Trecu o bună bucată de vreme până când el îi spuse cu voce răgușită:

— Dacă te-am neglijat, Liddie, este numai din cauza faptului, că mă obsedezi atât de mult încât, dacă nu sunt atent, n-o să mai termin niciodată cartea pe care vreau s-o public. Este aproape terminată, după care îți voi dedica întreaga mea inimă și minte. Vreau să știi că fac eforturi supraomenești ca să nu fac dragoste cu tine înainte de căsătorie.

— Nu este nevoie, murmură ea șoptit și nu știu dacă să fie fericită sau nu, când el păru că nu-i aude cuvintele înăbușite.

Când se întoarseră în casă ea avea obrajii roșii și părul în dezordine.

— Ești atât de minunat de frumoasă, Liddie, spuse Mace privind-o în lumina lămpii... Nu știi ce să mă fac cu tine. Cu cât ne vom căsători mai repede, cu atât va fi mai bine. O să te las singură acum. N-o să dorm în noaptea asta până când n-o să muncesc din greu. Cu tine o să fie în regulă?

Ea aprobă, roșindu-se. Chiar acum, era prea excitată ca să poată dormi, dar, pe de altă parte, nu știa ce să mai vrea. Dorea să stea lungită și să se gândească la ce zisese, la asigurarea pe care i-o dăduse el prin modul în care o mângâiasse, atât de simțitor, atât de senzual.

În întuneric, după ce se băgase în pat, se gândi mult timp la el, la ea, la apropiata lor căsătorie. Înainte de a adormi îi veni în minte imaginea lui Tony, hăituit, cu ochii încercănați, părând să stea în fața ei, acuzator.

Indiferent de ceea ce se va întâmpla mâine, îi va duce hrană și apă, ca să fie asigurată că nu i s-a întâmplat nimic. Trebuia să se lupte singur pentru el, așa cum și ea trebuia să procedeze pentru sine, dar legătura de sânge dintre ei o făcea să se îngrijoreze pentru soarta lui. Gândul fericirii care o aștepta fiind nevasta lui Mace și îngrijindu-i copiii pe care-i va dăruia o făcea să-i dorească și lui Tony o astfel de fericire. Și asta însemna ca el să nu mai alerge de-a lungul întregului continent în căutarea unei fericiri iluzorii.

A doua zi dimineață, așteptă până când Vera își termină treaba în bucătărie și aranjă prin casă și apoi merse și ea în bucătărie și luă pâine, carne rece, ouă, roșii proaspete și umplu un bidon cu apă. Paula nu se dusese la bazinul de înot, ci era în dormitorul său, unde Liddie presupunea că-și face bagajele. Ce ușurare va fi când nu va mai fi aici! Când prezența malefică a Paulei nu va mai exista, ea și Mace vor putea deveni mai apropiați. Aceasta o făcea să se ducă cu gândul la zilele de demult pe care le petrecuseră împreună și să simtă că această căsnicie a lor va fi o reușită.

Se strecură afară din casă, trecu prin grădină fără a o întâlni pe Paula și apoi, cât putu de repede, se îndreptă spre garaj.

Containerul cu apă era greu și ea fu mulțumită să-l urce în furgonetă, împreună cu celelalte lucruri, înainte de a-i spune Annei că împrumută vehiculul în acea dimineață.

— Di-i drumul, spuse Anne puțin cam sec. De fapt nu trebuie să-mi spui mie, știi... Acum scuză-mă, tocmai frământam niște aluat.

— Îmi pare rău, spuse Liddie cu un zâmbet, dar Anne se și grăbise să intre în casă.

Puțin nedumerită, se îndreptă spre garaj. I se păruse ei sau Anne fusese cam rece cu ea? Nu credea c-ar fi jignit-o cu ceva și se gândi că probabil are o zi proastă. De fapt, oricine poate să aibă toane, și-și alungă acest gând din minte.

Când ajunse la locul de campare îl găsi pe Tony săpând din greu în căutarea opalului. Fața lui era palidă și transpira abundant, deși soarele nu ardea atât de tare.

— Mi-aș dori să poți renunța, îi spuse Liddie, în timp ce el descărca proviziile pe care i le adusese... Dacă ai avea utilajul necesar, ai face toate astea într-un timp mult mai scurt și dacă ai locui aici, te-ai putea ocupa în timpul tău liber. Dacă o să continui așa, mi-e teamă că o să clachezi.

Tony se sprijini în lopată și o privi cu ochii în care strălucea febra.

— Nu mă mai pisa atât, Liddie. Știu ce fac. Zăcă-mântul de opal este chiar aici, la o adâncime de trei picioare. Am studiat rocile și sunt sigur.

Se aplecă să vadă ce-i adusese ea și continuă:

— Data viitoare să-mi aduci niște aspirină. Lumina este puternică, mă face să mă doară capul.

— Bine, o să-ți aduc, spuse ea grijulie. El bău o înghițitură mare de apă. Transpirația îi curgea de-a lungul gâtului și cămașa îi era flească. Liddie îi spuse:

— Plec din Broken Hill peste o zi două și o să lipsesc o noapte. Crezi că o să fii în stare să te descurci?

— Fără tine? Întrebă el iritat. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să nu pot? N-am contat pe tine când mi-am făcut socotelile... Dar cu ce ocazie?

Se așeză pe călcâie, lângă un copac și Liddie Se așeză și ea la rândul ei, privindu-l printre gene și încercând să-și spună că nu e chiar bolnav, ci doar căldura este de vină.

— Intendentul și sora lui pleacă. Mace îi duce cu mașina la Broken Hill și plec cu el. O să scoatem cu această ocazie și licența de căsătorie, adăugă ea, știind că lui nu-i va place asta.

Tony își ridică privirea și se uită la ea pătrunzător.

— Te cam grăbești, nu-i așa? Sper că nu faci o greșală. Ce fel de individ este el?

— De ce nu vii să-l vezi cu ochii tăi? îl întrebă ea, ferm.

— Nu, mulțumesc.

Dădu la o parte bidonul de plastic din care băuse și sărind în picioare își luă din nou lopata.

— I-ai spus cumva că sunt aici?

— Nu, sigur că nu. Mi-ai spus să nu fac asta.

— Noaptea trecută a trecut cineva pe aici într-o mașină. Nu putea să mă vadă, pentru că farurile n-au ajuns până la cort, dar totuși am avut un sentiment ciudat, zise el.

— Ai putea să scapi de obsesia asta dacă ți-ai lua un permis sau ai veni până la reședință și l-ai ruga pe Mace să-ți dea voie, spuse Liddie mios.

El își ridică sprâncenele cu încăpățânare:

— Nici să nu te gândești că am vreo astfel de intenție.

Fratele său se dovedea a fi o problemă mai grea decât își închipuise ea. Se descurcase fără ea de când plecase de acasă și intenționa același lucru în continuare. Dar, în timp ce se întorcea spre casă, recunoscă că este foarte îngrijorată din pricina lui.

În acea seară descoperi că Larry și Paula aranjaseră să plece, peste două zile. Paula lăsă să se înțeleagă că este bucuroasă că părăsește locurile. Susținu sus și tare că aștepta cu nerăbdare să se întoarcă înapoi la civilizație și-i vorbi încontinuu lui Mace despre teatru și prietenii pe care abia aștepta să-i vadă.

— Termină-ți odată cartea, Mace, și vom face o mare petrecere în Adelaide, îi spuse ea, ignorând-o complet pe Liddie.

— Următoarea mea petrecere va fi aceea pe care o voi da la nunta mea. spusesse el rece, privind spre Liddie cu un zâmbet cald.

Aceasta se înroși puternic și nu-i dădu nici o atenție Paulei când aceasta îi azvârli un zâmbet ironic. – O să încerc să vin, spuse Paula, dar nu promit nimic. Știi cât de ocupată voi fi și nu cred că-mi voi putea întrerupe programul pentru un zbor la Broken Hill sau oriunde altundeva. Și afară de asta, nu prea mă amuză să merg la nunți, adăugă ea.

— Cum dorești, spuse Mace și Liddie se gândi că nu fusese prea amabil din partea lui.

Larry reuși să scoată și el câteva vorbe întrebând-o pe Liddie:

— Mai știi ceva de fratele tău? Credeam că l-ar interesa să-mi ia locul după ce plec de aici.

Ea se înroși și mai tare:

— Nu, nu știi, minți ea și continuă repede: ...Sper totuși ca într-una din aceste zile să vină.

Larry o fixă cu privirea și ea se uită în altă parte neîndrăznind să-l privească.

— Eu... nu știu dacă el o să vrea să ia slujba asta, bâigui ea ca să-și ascundă încurcătura.

— Ce face el acum? întrebă Larry, curios. Ea-și mușcă buzele și se uită în farfurie.

— Se ocupă cu mineritul de opal la White Cliffs, adăugă și apoi regretă acest lucru.

Apoi, spre ușurarea ei, Paula schimbă subiectul, aducând conversația spre subiectul ei favorit – ea însăși.

Liddie tocmai se pregătea de culcare și se gândea îngrijorată la Tony, când Mace bătu la ușă și intră în cameră. Ochii lui se plimbară zăbovind peste pieptul ei rotund și șoldurile evidențiate de rochia de bumbac subțire pe care o purta.

Din câțiva pași se apropie de ea, o luă în brațe și o sărută până când ea-și pierdu controlul și începu să respire agitat.

O lăsă apoi șovăitor și-i spuse răgușit:

— N-am venit aici cu intenția de a face asta, Liddie. Vroiam să-ți spun doar că am reușit să dau de Brenda West, fosta mea menajeră. Cred că-ți amintești că am fost după ea la Coober Pedy. După cum cred că ai aflat, ea și cu Paula nu s-au înțelese și acum este de acord să

se întoarce. O s-o aducem cu noi când o să ne întoarcem de la Broken Hill. Te vei înțelege bine cu ea.

— Sper, spuse ea cu un zâmbet timid și se gândi cât de straniu va fi pentru ea să aibă pe cineva care să aibă grijă de casă și să gătească.

— Și acum, ce-ar fi să-i telefonez tatălui tău vitreg? Ar trebui să-l anunți că te măriți.

— Nu l-ar interesa, protestă ea.

Știa că fetele ar fi fost încântate, dar în ceea ce-l privește pe Charles, îi era neplăcut să-l anunțe și ar fi preferat să nu facă asta.

Mace se încruntă la ea, dar Liddie îi înfruntă privirea răzvrătindu-se, simțind ca și Tony, că dorește să-și aranjeze singură viața, fără a-i spune altcineva ce să facă sau nu. Spre surpriza ei, Mace nu mai insistă asupra acestui punct.

— Atunci, o să lăsăm pentru când o să ne întoarcem de la Broken Hill, cedă el și ea zâmbi de ușurare.

Lui Liddie i se păru că Tony arăta mai rău în ziua următoare.

Înghiți câteva din aspirinele pe care i le adusese, bău un bidon cu apă și imediat se întoarce să lucreze la gaura pe care o săpa. Ea știa că nu-i folosește la nimic dacă-i spune să se odihnească și atunci se oferi să-l ajute.

— Nu-i nimic de făcut pentru tine, spuse el scurt și, azvârlindu-și lopata, începu să amestece pământul și pietrele într-o găleată cu apă pentru a le separa.

Îl observă câtva timp și apoi, spunându-i „la revedere”, se urcă în furgonetă și plecă.

Mâine urma să plece la Broken Hill și să fie departe pentru două zile, dar nu-i spusese nimic lui Tony despre asta. În timp ce conducea, străbătând pășunea, îi trecu prin cap să nu plece. Cum ar fi putut, când era atât de îngrijorată de fratele său?

Totul părea să meargă prost. Avusese parte de aceeași primire rece din partea Annei, când se dusese de dimineață să ia furgoneta.

În timp ce mergea spre reședință, îi veni ideea ca atunci când Mace și Damery vor fi plecați, să-l aducă pe Tony pentru câteva zile în casă, să se poată odihni și mânca cum trebuie. Dacă era prea bolnav, ar fi putut rămâne mai mult timp și l-ar fi lăsat pe Mace să creadă că a venit în lipsa lui.

În acea seară, își împachetă lucrurile într-o geantă de călătorie, ca și cum s-ar fi pregătit să plece cu ceilalți, a doua zi dimineața. Ei hotărâseră să plece foarte devreme, așa încât Larry și Paula să poată prinde avionul pentru Adelaide. Liddie se hotărâse să facă pe bolnava a doua zi, motiv pentru care se prefăcu că nu se simte bine și merse devreme la culcare.

Dimineața, nu se sculă. Îi auzi pe ceilalți mișcându-se prin casă, dar rămase în pat. În sfârșit, Paula veni în dreptul ușii și strigă:

— Mișcă-te, Liddie, sau ai să rămâi nemâncată!

Liddie nu răspunse, pentru că nu știa ce să spună. Paula împinse ușa și zise:

— Ce s-a întâmplat? Nu vii?

Liddie se ridică în șezut și-și dădu părul pe spate.

— Nu... nu cred că pot. Nu mă simt prea bine.

— Cum dorești, spuse Paula și ieși.

În minutul următor, Liddie o auzi spunându-i lui Mace:

— Micuța ta logodnică are grețuri matinale sau așa ceva. Nu vine.

O clipă mai târziu, Mace fu în camera ei. Spre deosebire de Paula, era foarte îngrijorat, iar Liddie era roșie de furie din cauza celor auzite.

— Ce s-a întâmplat, Liddie? Întrebă el, așezându-se pe pat și punându-i mâna pe frunte, care în acel moment era fierbinte.

— Nimic important, spuse ea urându-se pentru minciuna pe care trebuia s-o spună. Mă simt rău și mă doare capul. Te deranjează foarte tare dacă nu vin cu tine? E un drum atât de lung...

— Crezi că te-ar ajuta o aspirină?

— Cred că da, spuse ea neliniștită. Aș vrea mai curând să nu merg.

El se uită la ea cu un zâmbet înțelegător și apoi se ridică în picioare:

— Nu-i nimic, o să fie și alte dăți. Pot să obțin licența de căsătorie și cu și fără tine. O s-o rog pe Anne să stea cu tine, vrei?

— Te rog, nu e cazul, spuse ea repede. Trebuie să aibă grijă de copii și Vera va fi aici în dimineața asta, dacă o să am nevoie de ceva. O să dorm și o să mă simt mult mai bine diseară. O să-mi

pregătesc și ceva de mâncare mai târziu, adăugă ea. Când te vei întoarce mâine, o să fiu bine.

Spre ușurarea ei, el nu mai insistă. Îi aduse o ceașcă cu ceai, niște pâine cu unt și aspirină și apoi, în circa douăzeci de minute, erau toți în drum spre Broken Hill și ea rămase singură.

CAPITOLUL X

Liddie nu coborî până ce Vera nu termină de curăţat casa şi dimineaţa trecuse. Vera îi făcuse o ceaşcă de ceai înainte de a pleca la casa ei şi Liddie o asigură că se simte bine. Se îmbrăcă repede, ruşinată de propria ei ipocrizie. Dacă n-ar fi apărut această răceală între ea şi Anne, ar fi fost tentată să-i povestească, dar așa, avea sentimentul că Anne nu vrea să fie plictisită.

Către ora prânzului fu gata de plecare. Tony avea acum destulă mâncare şi, luând într-o sacoşă doar o canistră cu apă, se hotărî să ia o motocicletă, deoarece ştia că Anne este ocupată cu hrănitul copiilor. O motocicletă era oricum mai rapidă şi putea să se depărteze de bungalowul Annei înainte ca aceasta să iasă afară. Nu era cazul ca ea să ştie ceva despre asta, mai ales când se ştia că Liddie nu se simte bine!

Puse sacoşa în ataşul motocicletei şi merse pe lângă vehicul până când socoti că este destul de departe ca s-o pornească.

Când ajunsese la locul de campare îl găsi pe Tony în cort, răsturnat peste sacul de dormit. Faţa lui era roşie, şi ochii-i străluceau de febră, dar bău cu sete apa pe care i-o adusese, spunându-i să nu se îngrijoreze din cauza lui.

— Transpir pentru că se pare că m-a tras un curent, spuse el cu o voce stinsă, după care se întoarse pe partea cealaltă şi căzu într-un somn greu.

Liddie începu să cerceteze împrejurimile ca să vadă ce făcuse fratele ei între timp. Nu observă mare lucru, faţă de ceea ce ştia ea că făcuse cu o zi în urmă. Culese o piatră sau două din cele care arătau ca şi cum ar fi conţinut opal, după care le azvârli. Oare era opal aici? Nimeni nu putea şti, cu toate că Roy pretinsese că se pricepe şi-i spusese lui Tony că ar putea găsi. Pentru binele lui Tony, spera ca el să aibă dreptate. Altfel, toată această muncă era inutilă. Ce ce

întâmpla acum era un lucru firesc pentru căutătorii de opal – a găsi ceva sau nu era o chestie de noroc.

Când se întoarse la cort ceva mai târziu, fratele său se trezise și arăta foarte rău. Ce prostie făcuse că nu adusese furgoneta cu ea! Ar fi putut să-l ducă la reședință.

— Ascultă, Tony, spuse ea neliniștită, nu este nimeni azi acasă. Toți au plecat la Broken Hill și Mace nu se întoarce până mâine. Crezi că poți sta pe șaua motocicletei? Ar fi mult mai bine dacă ai merge cu mine.

Se uită la ea cu ochi injectați și scutură din cap.

— N-ai teamă. O să-mi revin aici tot atât de bine ca în oricare alt loc. Cum crezi că se descurcau vechii pionieri în preerie, pe timpuri? Vrei să faci din mine un molatic. Dacă aș avea impresia că ceva nu este în regulă cu mine, de exemplu să zicem c-aș avea apendicită, crede-mă, aș apela la doctorii care umblă cu helicopterul. Sunt încă prea tânăr ca să mor, sfârși el cu o strâmbătură. Mai bine te-ai întoarce acasă, Lid. N-ai ce face pentru mine.

Se rostogoli din așternut și peste o clipă ieși afară. Bineînțeles că Liddie n-avea de gând să-l lase așa și în pofida a ceea ce spusese el, era foarte îngrijorată. Poate că ar trebui să se întoarcă acasă și să-l contacteze pe doctor prin radio ca să-i ceară instrucțiuni. Dar ce ar fi putut să-i spună ea despre Tony? Nu știa decât că are febră.

Soarele apunea și ea tocmai pregătea o supă pentru el, când auzi zgomotul unui motor. Inima îi sări din piept și se gândi cu bucurie c-ar fi putut fi Mace. Dar nu putea să fie el pentru că era la Broken Hill... era mașina prăfuită a lui Roy care venea hurducând. Când opri, ea sări să-l întâmpine.

— Roy! Slavă Domnului că ai venit! Tony este bolnav și sunt atât de îngrijorată... Ar fi trebuit să vin cu furgoneta și să-l car acasă, îngăimă ea... Nu-i nimeni aici, toți sunt plecați la Broken Hill.

El îi luă brațul și se îndreptară împreună spre cort, vorbind.

— Ce s-a mai întâmplat de când te-am lăsat singură? Sper că ți-a trecut amorul pentru Mace Ridley, nu-i așa?

Dădu din cap înroșindu-se:

— Noi... noi o să ne căsătorim.

El rămase împietrit în mijlocul drumului, se uită la ea pentru un lung moment stânjenitor și apoi, brusc, intră în cort. Tony gema și se mișca fără încetare. Uitând orice, Liddie se uită îngrijorată la Roy.

— Ce crezi că se întâmplă cu el? A dormit cea mai mare parte a zilei. Nu știu ce să mă fac.

Roy îngenunche lângă Tony, îi luă pulsul, îi puse o mână pe frunte și după aceea se uită spre Liddie.

— Precis are febră! Adu-mi niște apă rece să-i fac niște împachetări. O să-l ajute.

Liddie se grăbi să facă ceea ce i se ceruse, spunându-și că fusese o proastă că nu se gândise și singură să-i facă împachetări cu apă rece.

În timp ce Roy era ocupat în cort ea începu să prepare de mâncare, o supă și niște omletă cu roșii pentru Roy și ea. Se întunecase de-a binelea. Roy aprinse o lămpiță și ieși afară ca să vadă ce face Liddie. În timp ce stătea aproape de ea, ținând lampa, avu sentimentul neplăcut că vrea s-o sărute, ceea ce o făcu să se îndepărteze și să întrebe:

— Ce te-a adus aici, Roy, în seara asta? Te-ai întors înapoi să muncești? Ai făcut rost de permis?

— Nu, și încă o dată nu! spuse el cu o voce puțin alterată. Probabil m-a chemat instinctul pentru cineva care are nevoie de ajutor. În afară de asta, vroiam să știu ce se întâmplă în această parte a lumii. Mă gândeam că Tony s-a decis, poate, pentru confortul vieții de la fermă.

— Nu încă, spuse ea cu tristețe. Dar continui să sper. Mai ales acum, când o să mă mărit cu Mace și o să trăiesc aici.

Rămase tăcut pentru o clipă și cu o expresie a feței nu prea plăcută, spuse scurt:

— Bine, acum știu. Asta este unul din motivele pentru care m-am întors. Hai să ne bem ceaiul, vrei?

Simțindu-se un pic abătută, se întoarse și-și continuă pregătirile. Tony mănca puțină supă și apoi adormi din nou iar ea și Roy își mâncară omleta. Liddie era îngrijorată în legătură cu întorsul acasă. Dacă Roy nu s-ar fi întors, ar fi stat cu Tony, dar acum nu știa ce să facă. Problema era că se cam temea să conducă pe întuneric.

Roy se așeză pe pământ ca să-și facă ceai și o întrebă indiferent:

— Crezi că ți-ar face tărăboi dacă nu te-ai întoarce în noaptea asta acasă, Liddie?

Ea se înroși ca un rac:

— Nu cred.

Se gândi la Anne, dar din câte îl cunoștea pe Mace, acesta nu-i spusese că rămăsese singură acasă.

— M-aș întoarce, dar dacă tot sunt aici, o să rămân să fiu cu ochii pe Tony, spuse ea îngrijorată.

— Poți să stai, nu o să încerc să fac dragoste cu tine, spuse el cu amărăciune. Credeam că ai înțeles până acum. O să-l supraveghez pe Tony Dacă mâine dimineață o să se simtă mai bine, o să-l iau cu mașina și o să ți-l aduc acasă. Ce părere ai?

— Bine, răspunse ea, fără să-i pese de modul grosolan în care pusese el problema.

Dormi îmbrăcată și nu se prea odihni. De câteva ori se trezise din somnul său agitat din cauza murmurului vocilor și presupuse că Roy, care dormise direct pe pământ, sub stele, ori îi dădea lui Tony să bea, ori vorbea cu el fiindcă era treaz. Nu auzea ce-i spune și nu era cazul să iasă din cort, totuși îi fu foarte greu să adoarmă din nou.

Se sculă imediat ce se luminează de ziuă, îngrijorată de starea lui Tony. Își simțea ochii grei și știa că arată ca dracu, cu hainele boțite și părul în dezordine, dar Roy o văzuse arătând și mai rău atunci când era la Coober Pedy.

Și el era gata îmbrăcat și făcea o cană de ceai.

— Lui Tony nu îi mai este atât de rău, îi spuse el, când ea se apropie, în lumina palidă a dimineții... Sper că nu te-am trezit astă-noapte cu pălăvrăgeala noastră. Vrei să mănânci ceva? Tocmai fac niște ceai.

— Aș dori și eu o ceașcă, spuse ea căscînd. Pot să-mi iau și niște pâine cu unt?

— Sigur că da. Desfă o conservă de fasole, pentru că am câteva și cred că vrei și tu. Tony nu are voie încă să mănânce, lui o să-i dăm doar ceai.

Mai târziu se duse să-l vadă pe Tony, dar acesta dormea. Îi zise lui Roy:

— Cred c-ar trebui să mă întorc acasă înainte de a veni Mace, pentru că altfel o să se întrebe ce mi s-a în-tâmplat. Vrei să stai tu azi cu Tony, Roy?

— Sigur că da, aprobă el. O să am grijă de el, nu te necăji.

— Poate că ar fi bine să-l aduci la reședință când se va trezi, spuse Liddie și el aprobă din cap.

— Dacă va fi nevoie, o să fac și asta. Acum ar fi mai bine să pleci, cred că nu vrei ca logodnicul tău să se întoarcă și să se întrebe unde ai dispărut.

Îi zâmbi, îi mulțumi și-i spuse „la revedere”", după care merse repede la motocicletă, înainte ca el să încerce s-o sărute.

Acasă, își lăsă motocicleta lângă verandă și intră înăuntru. Se simțea murdară și obosită. Vera nu venise așa că ea-i scrisese un bilet pe care-l lăsă în bucătărie spunându-i că doarme și nu vrea să fie deranjată. Casa, în fond, era curată și aranjată. Apoi, prea slăbită ca să facă vreun efort, se spală pe față, își scoase pantofii și fără să se mai dezbrace, se trânti pe pat și-și trase o cuvertură peste ea. Va dormi o oră sau două și când Mace se va întoarce o va găsi îmbrăcată și refăcută.

Se trezi brusc auzind voci și pași și, pentru moment, nu știu nici unde este și nici cât este ceasul. Apoi, începând să-și amintească, se ridică repede în pat. S-ar putea să fie Tony și Roy! Își trecu degetele prin păr și se aplecă după pantofi, când se deschise ușa. Fără să știe cum, realizează că este Mace, chiar înainte de a ridica ochii și a-i înfîlni privirea, și inima i se opri în loc. Ochii săi mânioși azvârleau fulgere atunci când o cercetară din cap până în picioare. Ce privește jalnică putea să ofere ea în hainele sale boțite, așezată pe patul nefăcut... Simți că-i iau foc obrazii în timp ce încerca să-l privească la rândul ei.

— Ai venit acasă! spuse ea prosteste. Eu... eu cred că am adormit. Cât e ceasul?

— Este aproape ora cinci! spuse el cu o voce tăioasă.

Ei i se opri răsufierea. Dormise atâta timp! Nu putea să creadă... Ochii lui o priveau cu mânie și ea simți că se înspăimântă.

— Credeam că o să fiu sculată și îmbrăcată când te întorci, spuse ea, amintindu-și că se presupusese că este bolnavă când ceilalți

plecaseră. Totuși, modul în care el o privea o făcea să înghețe de frică.

Nu o întrebă cum se simte. În loc de asta, îi spuse cu răceală:

— Cred că așa ai avut intenția. Acum, grăbește-te și fă-te cât de cât prezentabilă. Nu vreau ca menajera mea să creadă c-ai dormit în altă parte.

Rămăsese mută pentru moment, uluită, dar apoi își reveni. El n-avea de unde să știe că ea nu fusese acasă peste noapte. Poate că mai târziu o să încerce să-i spună, să-i explice... Dar el plecase, și cu un oftat adânc se grăbi spre baie ca să facă un duș și să-și spele părul.

Înapoi în cameră, își uscă părul cu foenul și și-l lăasă liber, așa cum îi plăcea lui. Apoi se îmbracă cu rochia ei albastră, care-i venea atât de bine. Se fardă cu grijă, minunându-se cât era de palidă, deși dormise atât de mult. Avea niște presimțiri sumbre. De ce oare era el atât de supărat și ostil? Îl deranja faptul că o găsisse dormind în timpul zilei? Nu cumva ea-și făcea probleme degeaba?

Era plină de nervi, când îl căută prin casă și-l găsi pe verandă. Stătea cu un pahar gol de whisky în mână și o privea cu ochi răi.

— Așa-i mai bine. Viei să bei ceva? Se pare că ai nevoie. O să-ți dau niște brandy, conchise el fără să-i aștepte răspunsul.

Îl bău atunci când i-l întinse, cu toate că nu-i plăcu gustul și se scutură. Peste pahar, îl privi cu neliniște. Dar de ce? Arăta și el răvășit ca și când n-ar fi dormit toată noaptea. Ar fi fost curioasă să-l întrebe dacă a făcut ceva cu licența de căsătorie, dar vâzîndu-l atât de supărat, nu îndrăzni.

— Ce-ai făcut singură, cât am fost plecat? o întrebă el în timp ce ea-și bău restul de brandy... Ți-a trecut durerea de cap?

— Da, mulțumesc, spuse înfiorându-se și inspirând adânc.

Să-i spună despre Tony? Ar fi nevoie? Dacă el ar mai avea febră, Roy l-ar fi adus aici. Promisese, doar. În afară de asta, nici Tony și nici Roy n-ar fi vrut ca Mace să se ducă peste ei. Tony s-ar fi supărat pe ea și ar fi fost foarte posibil ca Mace să-l gonească pe Roy, caz în care fratele ei ar fi plecat cu el.

Mace încă aștepta ca ea să-i răspundă ce-a făcut în lipsa lui, când, din fericire, veni pe verandă doamna West. Era o femeie plăcută, arătând ca o gospodină foarte eficientă. Mace spusese că este sigur că

ea și Liddie se vor înțelege și văzînd-o ea îi dădu dreptate. Se făcură prezentările.

Îi luă un timp pînă să realizeze șocată că el o prezentase ca Alida Beech. Nu-i explicase că este logodnica lui? Sau doamna West știa deja? Sigur că știa, decise ea, simțindu-se mai liniștită atunci când doamna West începuse să strângă paharele și spunea ceva despre plăcerea de a se fi întors.

— Este drăguță, spuse Liddie, când aceasta dispăru, cred că te bucuri că s-a întors.

Îi zâmbi lui Mace, dar acesta nu-i întoarse zâmbetul și ea simți că îngheață. Ar fi vrut să-l întrebe „Ce s-a întîmplat?”, dar el îi întoarse spatele și plecă, părănd că în afara faptului că i-o prezentase pe menajeră, nu mai avea nimic de discutat cu ea. Minte i se încetșoșă când îl privi cum coboară treptele de la verandă. Era ca și cum lumea s-ar fi întors cu susul în jos. Avea aceeași senzație ca aceea pe care o avusese cu ani în urmă când el o părăsise. „Dar de ce?” se întrebă ea cu febrilitate. Crezuse că poate avea încredere în el acum... oh, ea nu simțise așa atunci când venise aici. De fapt, niciodată n-ar fi trebuit să-l creadă. Dar nu se știe cum, el o convinsese și ea se îndrăgostise din nou de el. Se repeta oare istoria? O părăsea, Dumnezeu știe din ce motive, din nou?

Băutura, luată pe stomacul gol, începu să o facă să se simtă amețită și deprimată și se așeză jos simțind că-i vine să plângă. Totul părea că merge atât de bine în privința lui Mace. Unica ei problemă fusese Tony, iar acum totul se răsturnase. Poate că după cină lucrurile se vor schimba, își zise ea cu speranță.

Nu se schimbară deloc, ba din contră, totul se înrăutăți, între ei se părea că nu mai există nici un fel de comunicare. Ea stătea fără să vorbească, el era rece și distant, încât totul părea nereal. Deși mîncarea era delicioasă, Liddie nu putu înghiți mai nimic.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Mace, în timp ce ea-și lăsase deoparte cuțitul și furculița și privea abătută... Nu-ți place mîncarea? Preferi poate o conservă? adăugă el ironic.

Ea-i azvârli o privire nedumerită:

— Nu... nu știu ce vrei să spui. Nu mi-e prea foame.

— Ai necazuri? Cred că și eu mi-am pierdut apetitul și-ți propun să sărim peste desert și să ne luăm cafeaua în sufragerie.

Se ridică în timp ce vorbea și ieși din bucătărie, iar Liddie îl urmă cu picioarele tremurânde.

El își turnă cafeaua și apoi, în loc să se așeze, o privi scrutător. Aproape se înăbuși când, brusc, el îi spuse:

— S-a sfârșit totul, Liddie.

— Ce? spuse ea uitându-se la el fără să creadă și simțind cum îi fuge sângele din obraji... Ce... ce s-a sfârșit?

— Farsa acestei logodne. Nu merge. Am știut-o din acea noapte când aproape te-am sedus. A fost o greșeală că te-am târât în chestia asta și eu sunt cel de condamnat. Poate că nu vezi lucrurile la fel ca mine, dar nu cred că atracția sexuală poate constitui fundamentul unei căsătorii.

Nici ea nu credea. Și cum el nu simțea nimic pentru ea în afară de atracția trupească... Ceașca zdrăngăni atunci când o așeză pe masă. Îl ura pentru că o făcuse să creadă orice... iar acum îi lua totul. Dorea ca să nu se fi întors în acea dimineață. Dorea să fi dispărut pur și simplu pentru că simțea că, într-un minut, o să înceapă să plîngă. Se uită năucă și observă că el așteaptă ea ea să spună ceva, dar nu mai era nimic de spus.

Total era ca un coșmar. Era clar că regreta c-o ceruse de nevastă. Paula avusese dreptate. N-avea ce să-i ofere unui bărbat cu un mediu atât de sofisticat – nimic, în afara unei atracții fizice. Așa că, el se gândise din nou și-și schimbase părerea fără să se obosească s-o menajeze. Ce importanță aveau sentimentele ei? Nu o menajase nici în urmă cu patru ani și de ce ar fi fă-cut-o acum?

Prea mândră ca să-și arate suferința, Liddie se ridică și-i spuse mișcată:

— Ți-ai făcut jocul, Mace.. Nu pretind să te înțeleg, dar eu... eu cred că n-ar trebui să fii surprinsă. Ce-am căutat am găsit.

El râse fără veselie:

— Îmi pare bine că privești lucrurile realist. Din acest moment te poți considera liberă de influența mea care te inhiba. Poți să faci tot ce vrei. Pleacă și distrează-te – oricând vrei – cu iubitul tău, Roy.

Gura i se strânse sarcastic, nările i se albiră și în timp ce Liddie îl privea fără să înțeleagă, din doi pași fu lângă ea, o luă cu bruschețe de umeri trăgând-o înspre el și o privi în ochi.

— Îți amintești noaptea aceea din livada de portocali, cu ani în urmă, când te-ai azvîrlit în brațele mele și practic m-ai rugat să fac dragoste cu tine? spuse el răgușit... Asta vrei și acum, privindu-mă cu acești ochi falși, nevinovați?

Cu o mișcare neașteptată își lipi gura de a ei și începu s-o sărute cu cruzime și pasiune. Liddie îl împinse cu mâinile, încercând să se elibereze, dar brațele sale o înlănțuiră și mai puternic. Din ochi începură să-i curgă lacrimi de durere în timp ce el își înfipsea dinții în gura ei, forțând-o să se deschidă. Simți bătăile puternice ale inimii sale în timp ce el o strivea cu pieptu-i puternic și-i frământa trupul cu mâini nerăbdătoare.

Eforturile ei de a scăpa fură abandonate, era prea puternic pentru ea și nu putea să facă altceva decît să se supună. Puternic umilită de dorința cu care trupul său răspundea acestui asalt sexual, se îngrozi la gândul că ce se întâmplă acum nu avea nici un fel de legătură cu ceea ce se numește dragoste.

Din ce în ce mai conștientă că el își pierduse controlul, gemu de frică atunci când el o ridică brusc în brațe, ducînd-o spre dormitor. Cu un fâșâit, el îi rupse corsajul și ea țipă. Întreaga ei ființă se revoltă împotriva acestui act de posedare, fără dragoste, fără tandrețe. Cu o forță de care nu se credea capabilă, reuși să se smulgă, sări în picioare și fugi către ușă.

— Cum îndrăznești să mă forțezi, Mace Ridley! strigă ea disperată. Nu vreau nimic de la tine... nici cel mai mic lucru. Și... și dacă îndrăznești să te apropii de mine în noaptea asta, o să scol, toată casa.

Se întoarse și fugi în camera ei. El nu se duse după ea și după ce închise ușa, Liddie se sprijini de toc respirând repede, cu lacrimile întunecându-i vederea. Nu-și amintea să fi fost atât de distrusă și nefericită ca acum, niciodată în viață.

Se depărtă de ușă și cu degete tremurânde își scoase rochia, se îmbracă în pijama și rămase trează în întuneric. Imaginea lui Mace, frânturi de conversație, amintirea emoțiilor care o cuprindeau când el

o atingea, toate acestea se învălmășeau în mintea ei ca bucățile unui întreg ce nu poate fi asamblat. Nu putea să creadă că el nu simte nimic pentru ea, că nu era decât o dorință trupească, atât și nimic mai mult. Ura cuvântul, ura chiar și acest gând. Mai mult decât o dată ar fi putut să facă dragoste cu ea dacă asta ar fi fost tot ceea ce dorește, pentru că ea nu l-ar fi oprit. Dar el nu vruse, vorbiseră despre luna de miere, despre petrecerea de nuntă și despre ce vor face după ce se vor căsători. El știuse să se înfrâneze și când călăriseră împreună fusese atât de drăguț și chiar se oferise să-și întrerupă lucrul ca să se ocupe de ea, să se cunoască mai bine... În adâncul inimii sale, deși el nu-i mărturisise, credea că-o iubește totuși, în felul său.

Atunci, de ce se răzgândise? Presupuse că nu va afla niciodată.

CAPITOLUL XI

Când se trezi în primele ore ale dimineții, Liddie simți că nu mai are lacrimi să plîngă. Era aproape calmă și se decise ce să facă în continuare. El vroia ca ea să plece, așa că va face tot ce este posibil ca să dispară mai repede. Ar fi mai puțin chinuitor pentru ea și... și-i va demonstra lui că nu-i pasă, gândi ea cu amărăciune. O să meargă la pășune, o să-i roage pe Roy să vină cu ea să-i ia bagajele și apoi va pleca cu el. Va fi sfârșitul. O să se ducă la Broken Hill și o să ia avionul pentru Sydney. N-o să procedeze așa cum i-a sugerat Larry, ci o să caute o slujbă la o altă fermă, undeva în vestul îndepărtat. Va trebui să-și caute de lucru, fiindcă Charles nu dorea ca ea să se întoarcă. Va pleca cât va putea de departe de Mace și Painters Hill.

Cât despre Tony, dacă se simțea bine, ea va face un ultim efort pentru a-l convinge să lucreze la Mace. deși era mai mult ca sigură că acesta va refuza.

Se sculă și se îmbracă și, încercând să facă cât mai puțin zgomot, își făcu bagajele și-și puse valizele lângă ușa de la verandă, gata să fie luate când se va întoarce cu Roy. Era încă prea devreme ca Mace și doamna West să se fi sculat și traversă veranda încetișor. Observă cu ușurare că motocicletă era acolo unde o lăsase aseară și ducând-o pe jos, până se îndepărtă de casă, o porni când se văzu în câmp.

În timp ce conducea, cerul începuse să se lumineze treptat, lumini roz și roșiatice colorând pășunile. Un stol de găște zbură deasupra capului său, cu piepturile colorate de lumina răsăritului. Ceva mai încolo se în-tâlni cu două antilope care stăteau practic nemișcate, în calea ei. Ce ironie a soartei ar fi fost să aibă un accident, în această ultimă zi a ei la Painters Hill! Recăpă-tându-și echilibrul începu să conducă mai atent și după ce trecu de ultima poartă, se îndreptă spre copacii unde campaseră Tony și Roy.

Când ajunsese la locul cu pricina, inima îi sări din loc – corturile nu mai erau. Nu mai era nici unul dintre ele și ea simți cum o încearcă

plânsul. Băieții se pare că plecaseră înapoi la White Cliffs. Cu un picior sprijinit pe pământ, cercetă cu privirea locurile unde fuseseră instalate corturile, încercând să accepte gândul să se întoarcă înapoi la reședință, la bunul plac al lui Mace... să accepte de asemenea și ștergerea din memorie a visurilor pe care și le făcuse în legătură cu el, crescându-i copiii în casa care-i fusese odată cămin.

Tocmai se hotărâse să se întoarcă, dar deodată văzu ceva pe jos, o bucată de hârtie fixată cu o piatră.

Era o scrisoare de la Roy și ea o citi cu rapiditate.

„Dragă Liddie,

Îl iau pe Tony la Broken Hill. Se pare că are pojar, așa că reședința nu este locul unde ar putea fi îngrijit! Chiar dacă el ar fi vrut să profite de șansa de a deveni un om așezat. Nu ne vom mai întoarce nici unul dintre noi. L-am păcălit pe Tony c-ar fi opal aici, la Painters Hill, doar ca să-ți dau o șansă să-l convingi, N-ai reușit, nu-i așa? Din cauza asta m-am întors. Am vrut, totuși, și să te văd... Și n-am avut noroc... O să trebuiască să mă obișnuiesc cu gândul de a renunța la tine. Sper să fii fericită cu bărbatul pe care îl iubești.

Al tău Roy”

Avusese dreptate, gândi ea. Plecaseră. Săracul Tony, muncind din greu pentru nimic când era atât de bolnav de pojar! Dar în fond era mai bine îngrijit în spital și-i fu recunoscătoare lui Roy că-l luase cu el, chiar dacă acum, pentru ea, totul se transformase într-un dezastru.

Își îndesă scrisoarea în buzunarul de la blugi și se întoarse spre motocicletă. Spera ca Mace să nu mai prelungească agonia. Spera de asemenea să găsească pe cineva care s-o ducă la Broken Hill, chiar astăzi. Ar fi trebuit să ajungă la o oarecare înțelegere cu el noaptea trecută, dar fusese prea răvășită ca s-o poată face. și chiar acum, undeva în adâncul minții sale, zăcea speranța zadarnică că poate cumva, peste noapte, el se hotărâse că nu poate trăi fără ea, că totul fusese o greșeală și i-ar propune s-o ia de la început.

Știa că nu se va întâmpla așa și, în timp ce conducea, ochii i se umplură de lacrimi care începură să curgă din ce în ce mai tare. În curând, nu mai văzu pe unde merge și începu să nu-i mai pese.

Motocicleta părăsi drumul și o luă peste pășune, ceea ce îi îngreună condusul. Când în sfârșit își reveni în fire, descoperi că se află în mijlocul unei turme de oi, care-i puteau produce necazuri, dacă nu avea grijă. Prudența îi fu târzie. Înainte ca să poată face altceva decât să reducă viteza, roata din față se lovi de un ciot și ea se trezi zburând prin aer.

Ultimul ei gând coerent înainte de a-și pierde cunoștința fu acela că se va lovi cu capul de pământ și va muri.

Când își reveni, stătea lungită pe patul din camera ei. iar Mace era aplecat peste ea. Pe fața lui era întipărită o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată – tandrețe, spaimă, ca și cum i-ar fi păsat foarte mult de ea. Ce se întâmplase? Cât era ceasul? Pentru scurtă vreme, nu-și aminti absolut nimic... și apoi își aminti... goana sa rapidă prin pășune... behăitul oilor... șocul roții care se lovise de ceva... gândul că o să moară...

Începu să plângă.

— Oh, Mace, spuse ea șocată.

El se aplecă mai mult spre ea și-i atinse părul cu buzele.

— Liddie, draga mea... te simți bine?

Vocea lui era răgușită, neliniștită, ochii îi căutau privirea. Deși păreau întunecați, în ei sclipeau luminițe aurii și ea nu putu să nu-l privească la rândul său.

Era oare totul în regulă? își mișcă cu grijă picioarele, brațele, gâtul și i se părea că nimic nu fusese atins, deși în fapt era foarte șocată.

— Sunt bine, murmură ea. Cum... cum am ajuns aici?

— Eu te-am adus, spuse el. Călăream și te-am văzut prin pășune și apoi te-am văzut lovindu-te de ceva. A fost aproape un miracol că nu ai...

El se opri brusc și ea-și dădu seama că el vrusese să spună „murit”. Da, fusese un adevărat miracol!

Îi luă mâna și i-o strânse într-a lui și din impulsurile pe care ea le simți de-a lungul trupului, știu cu exactitate că nu i se întâmplase nimic. Tot răul ar fi dispărut dacă printr-o minune, el ar fi luat-o în brațe și ar fi păstrat-o acolo.

Dar se amăgea singură... el n-o s-o mai ia niciodată în brațe. Bineînțeles că el era îngrijorat, pentru că ea avusese un accident, dar

nimic nu se schimbaseră și el nu o mai vroia în viața lui. Își retrase mâna și se ridică în șezut, simțindu-se un pic amețită.

— Îmi pare rău că te necăjesc. O să... o să fie în regulă dacă vrei să mă duci la Broken Hill astăzi. Am încercat să-mi rezolv problemele, dar n-a mers. Mi-am împachetat totul, totuși...

Cu blândețe, o culcă la loc.

— Să nu mai vorbim despre plecare, Liddie, spuse el răvășit. Sunt lucruri despre care tu și cu mine o să vorbim mai târziu, dar acum îți datorez multe scuze.

Se aplecă și mai mult înspre ea și-i spuse cu o voce emoționată:

— A trebuit să duc o mare bătălie cu mine însumi, azi dimineață când călăream, încercând să ajung la o concluzie în legătură cu hotărârea pe care o luasem de a te trimite de aici. Slavă Domnului că pot uita asta acum! Te iubesc foarte mult... mai mult decât viața mea... știi asta.

Îl privi neîncrezătoare, cu ochii ei albaștri. Delira oare? Zăcea oare pe pășune, visând? Se lovise la cap? Privirea din ochii lui, tandrețea cu care o atingea, vocea lui spunându-i „te iubesc”... Nu putea să fie adevărat... își închise ochii și simți cum lacrimile încep să-i curgă pe obraji.

— Și eu te iubesc, Mace, se auzi ea murmurând... cuvinte pe care n-ar fi crezut că o să le poată rosti vreodată, dar pe care acum le rostea firesc.

Nu înțelegea nimic din ceea ce se întâmplă... de ce era nevoie ca el să se scuze față de ea... de ce nu mai vroia s-o lase să plece... dar acum nu mai conta, atâta timp cât totul era adevărat. Îl simți cum îi strivește buzele cu gura și încolăcindu-și brațele împrejurul lui, îl trase jos, ca să-l simtă cât mai aproape.

— Liddie, murmură el, și apoi începu s-o sărute și s-o strângă din ce în ce mai tare, așa cum visase ca întotdeauna – cu dragoste, pasiune și tandrețe.

Trecu o bună bucată de timp până când el spuse îngrijorat:

— N-ar fi trebuit să fac asta, Liddie. Ar fi trebuit să te odihnești după căzătura pe care ai avut-o.

Ea se înroși puternic. Dacă ar ști el că faptul că se iubiseră era cel mai bun tratament pentru ea... Îi spuse puțin rușinată:

— Nu-i nimic, Mace. Mă... mă simt minunat acum, când știu că nu mai trebuie să plec. Ce... ce te-a făcut să-ți schimbi hotărârea?

El îi luă o mână și degetele lui începură s-o mângâie distrat.

— Pentru început, faptul că nu ți-ai rupt gâtul și n-ai murit, spuse, el sobru. Mi-am dat seama că niciodată n-o să te pot lăsa să pleci. Apropo, să știi că una din oile alea tâmpite ți-a amortizat căderea.

— Chiar așa? Îi zâmbi ea. Dar tot nu mi-ai explicat de ce vroiai să termini cu mine, Mace.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire completă, spuse el crispat. Crede-mă, nu sunt prea mândru de mine. Ți-am citit scrisoarea care-ți căzuse din buzunar când ai căzut, chiar înainte de a-ți reveni. Pe fratele tău ai fost să-l vezi la pășune, nu-i așa?

Ea-l aprobă dând din cap, simțindu-se un pic vinovată, dar dându-și seama că nu mai avea importanță cum aflase că Tony fusese aici.

— Căuta opal. Cu ani în urmă găsisem niște sfărâmături. Știu că ar fi trebuit să-ți spun că a fost aici, dar m-a rugat să păstrez tăcere. Nu avea permis...

— Pentru Dumnezeu, crezi că mi-ar fi păsat?

— N-a fost numai asta, recunosc ea. El credea că vreau să-l conving să vină să lucreze la fermă. Știe că nu-mi place să-l văd amestecat în lumea căutătorilor de opal.

El o privi fix.

— Nu te necăji, Liddie. Fratele tău vrea să-și hotărască singur soarta.

Ea aprobă.

— Acum m-am resemnat. Aș vrea să sun mai târziu la spital, ca să aflu cum se simte.

— O să facem asta cu siguranță, fu el de acord. Vrei să mă duc chiar acum la telefon sau vrei să-mi termin întâi spovedania?

— Termină-ți spovedania, spuse ea repede și el îi zâmbi.

— Adevărul este că, credeam că te întâlnești cu Roy în lipsa mea.

Ea-și mușcă buzele.

— Roy? Dar cum? De unde ți-a venit această idee? Nu m-ai întrebat niciodată despre asta. Ax fi trebuit să-ți spun...

El o întrerupse:

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap până când i-am condus pe Larry și Paula la Broken Hill, când Paula a lăsat să scape ca din întâmplare faptul că tu te întâlnești adesea cu prietenul tău. Am contrazis-o, dar Larry mi-a confirmat, că el și Bill văzuseră un bărbat bărbos care campase lângă deal.

— Tony are barbă, protestă ea și se gândi că poate ăsta fusese și motivul pentru care Anne fusese atât de rece, socotind și ea la rândul său că bărbosul este iubitul ei... Nu trebuia să crezi, Mace, că aș putea să fiu o astfel de fată, spuse ea cu durere, fiindu-i greu să creadă că el o crezuse mai curând pe Paula decât pe ea.

— Nu mă învinovați prea tare. Liddie, spuse el sec. Tu ești o fată foarte atractivă. A trebuit să mă lupt cu tine și tu mi-ai ripostat... și cum nu reușisem să pun definitiv mâna pe tine, am fost îngrozitor de gelos. Ca să-ți spun de-a dreptul, află că m-am întors acasă în noaptea aceea. În parte, vroiam să văd dacă te simți bine, și în parte să vorbesc cu tine și să mă lămuresc dacă te întâlnești cu cineva, în lipsa mea. Nu erai aici. Am așteptat până în zori și-ți imaginezi la ce concluzie am ajuns. Am văzut roșu înaintea ochilor și m-am simțit în stare de a comite o crimă, aș fi fost în stare să-l rad pe tipul ăla de pe fața pământului. Pornisem spre pășune, dar m-am întors înapoi acasă. N-aș fi vrut să fac ceva ce să regret mai târziu.

— Oh, Mace! Se uită la el cu durere și-și lipi capul de pieptul lui... Măcar de-ai fi venit! Eram cu Tony. Era bolnav, avea febră și era singur, de aceea nu am venit cu tine la Broken Hill. Ar fi trebuit să-ți spun... acum îmi dau seama. Eram îngrozitor de speriată și el nu vroia să vină cu mine.

— Și tu ai stat singură cu el toată noaptea? spuse el mângâindu-i părul... Sărmana mea dragă...

Se depărtă puțin de el.

— Cred că este rândul meu să-ți mărturisesc ceva. Roy a venit în noaptea aceea și nu pot să-ți spun că nu m-am bucurat să-l văd pentru că nu știam ce să mai fac. S-a ocupat el de tot. M-a calmat pe mine. L-a îmbăiat pe Tony și mi-a promis că-l aduce la reședință dacă se va simți mai rău. Eu aveam doar motocicletă. Am stat acolo toată noaptea. Era prea întuneric ca să nimeresc drumul și eram prea

îngrijorată pentru Tony. Am dormit în cortul lui Roy... singură, spuse ea după o clipă și-l privi în ochi... mă crezi?

El scoase un geamăt ușor:

— Sigur că te cred, spuse, luând-o în brațe și începu s-o sărute din nou.

Când o lăsă, fu doar ca să-i spună cu un râs ușor:

— Chiar dacă nu crezi, Liddie, în pofida a tot ceea ce se întâmplase, am obținut licența de căsătorie. Cred că presimțeam ceva. Este bine că totul se sfârșește astfel, adăugă el gânditor, urmărindu-i conturul buzelor cu degetul... În ziua când te-am întâlnit la Broken Hill, n-aveam intenția să te aduc înapoi aici. Din ceea ce văzusem la Coober Pedy, am fost convins că nu mă mai interesezi. Dar din momentul în care te-am văzut din nou, ți-am vorbit, ți-am privit acești minunați ochi albaștri, am știut că atracția există și este mai puternică decât oricând. N-am putut să te las să pleci.

— Sunt fericită că n-ai făcut-o, murmură ea, relaxându-se fericită în brațele lui. Jurasem să nu mă mai îndrăgostesc de tine, pentru că suferisem prea mult din cauza ta. Acum înțeleg, dar atunci nu, și credeam că n-o să te iert niciodată. Încercam să te urăsc, dar nu puteam. Trebuia doar să mă privești... și-mi pierdeam capul.

— Asta înseamnă c-ar trebui să recuperez timpul pierdut, spuse el cu ochi zâmbitori. Ce păcat că-i abia dimineață.

Ea scutură ușor din cap.

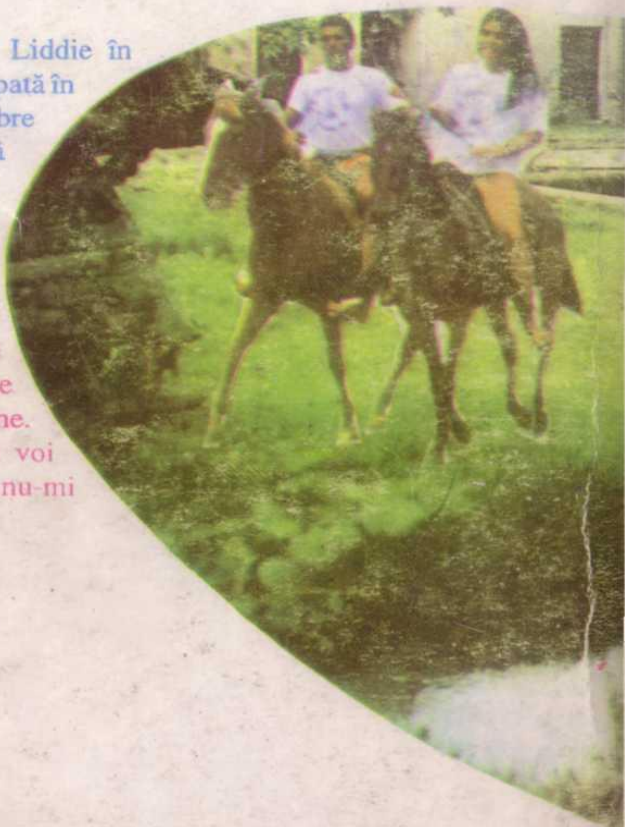
— Când te uiți așa la mine, Mace... nu mai știu ce moment al zilei este, murmură ea și-și încolăci strâns brațele în jurul lui.

LEI 300

"NOAPTEA TRECUTĂ M-AM GÎNDIT LA CEVA..."

murmură Mace, luând-o pe Liddie în brațe, Fața lui, imagine estompată în lumina stelelor, ochii ei umbre întunecate, gura - o curbă enigmatică. În trupul ei, în adîncul ființei sale, simți o dureroasă atracție către el.

Își auzi ritmul propriei respirații și încercă să se elibereze: "N-o să-ți bați joc de mine, Mace. Te cunosc prea bine. Nu vreau decât să plec cât voi putea de repede de aici... Și nu-mi voi schimba hotărârea."

ISBN 973-95966-7-3